

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BE MINE
bloody
VALENTINE

SKYLER SNOW

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Başlık sayfası

İÇİNDEKİLER

Yozlaşmış Aşk Serisi

Tanrısı Tetikleyici Uyarısı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18 Sonsöz

Benim Ol, Kalpsiz Sevgilim Yazar

Hakkında

Mafya Babaları Serisi Daha

Fazla Skyler Snow

Be Mine, Bloody Valentine© Telif Hakkı Skyler Snow 2023

Bu bir kurgu eseridir ve sadece yetişkin izleyiciler içindir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik veya mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bahsedilen tüm ürünler ve marka isimleri, ilgili sahibinin veya şirketin tescilli ticari markalarıdır. Bunların haklarına sahip değilim ve sahip olduğumu da iddia etmiyorum.

Kapak Sanatçısı: Charli Childs

Be Mine, Twisted Valentine Gianni Holmes Be

Mine, Vicious Valentine - April Jade

Be Mine, Bloody Valentine - Skyler Snow

Benim Ol, Kalpsiz Sevgilim - Ashlynn Mills

Benim Ol, Zalim Sevgililer -Brea Alepou

Tetikleyici Uyarı: Kan oyunu, bıçak oyunu, cinayet, ölüm, işkence, geçmişte Cİ'den bahsedilmesi, dubcon, geçmişte istismardan bahsedilmesi, ebeveyn kaybı, uyuşturucudan bahsedilmesi

Corrupt Cupid'de anti-cupid, yanlış çiftlere aşk ve sevgi sözcükleri fısıldayan ve olayları kendi amaçları doğrultusunda çarpıtan bir . Be Mine, Bloody Valentine'da ise bedensiz olarak ortaya çıkar. kahkaha ve tam teşekküllü bir hayalet.

Benim ol, Kanlı Sevgilim çok yazarlı bir ortak çalışmanın parçasıdır. Kalpleri ve çiçekleri bir kenara bırakın ve Corrupt Cupid'in karanlık dünyasına adım atın. Her kitap tek başına okunabilir, ancak karanlığın hüküm sürdüğü bir yere kayarken neden her bir dengesiz romantik hikayeyi yakalamayasınız? (HEA dahil)

[Oyun Listesi](#)

PROLOGUE

BA LEYİ

Kanım dondu.

Bu da kim lan?

Alec yanındaki uzun boylu, sarışın adamla birlikte güldü. Yabancıyı içeri çekti. Öpüştiler.

Bu, evinden ayrılışını izlediğim ilk kaçamak değil. Şaşırmamam gerekirdi: biz gençken de daha iyi değildi. Birbiri ardına bedenler yatağını doldurdu ve ben izlemek ve dinlemekten başka bir şey yapamadım. Her inilti, her ağlama, her boğuk çığlık aklıma geliyordu. O zamanlar bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyordum çünkü bir gün sıranın bana geleceğini biliyordum.

Alec benim olurdu.

Arabamın sıkışık ön koltuğunda kıpırdandım, ısı beni sıcak tutmak için mücadele ediyordu. Araba sarsıldı, titredi ve yoluna devam etmeden önce neredeyse ölüyordu. Bazen kendimi böyle hissediyordum, zar zor tutunuyor ve sadece dünyaya orta parmağımı göstermek için hayatta kalıyordum.

Alec hareket etti ve dikkatim hızla ona ve "erkek arkadaşına" döndü. Sanki etraflarında başka kimse yokmuş gibi kaygısız ve masum bir şekilde flört ediyorlardı. Boğazım düğümlendi. Çok yakındılar. Samimi. Onu Alec'in kollarına sarılmış, kokusunu içine çekerken, sikine dokunurken görebiliyordum-

Nefes al.

Parmaklarım titrerken ve soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir titreme beni ele geçirirken yavaş, düzensiz bir nefes aldım. Hüzün göğsümde büyüdü ve beni bir yudumda yutmakla tehdit etti. Orada olmak, parmakları buklelerimin arasından geçerken göğsüne dokunmak ve sadece benim için gülümsemek istedim.

Orta konsolu açtım ve küçük mavi bir hap attım. Sakinlik dalgası yavaşça başladı, ferahlatıcı bir dalga gibi üzerime çökmeden önce parmak uçlarımda karıncalanıyordu. Sakin kalmam gerekiyordu. Şu anda bir şey yaparsam, uğruna çok çalıştığım her şeyi tehlikeye atabilirdim. Planlar yapılmış, vizyon panoları süslenmiş, hayat boyu sürecek hedefler belirlenmişti. Hepsinin yıkılmasının nedeni benim sinirim olamazdı.

Bir kez daha sakinleşerek Alec'in arabasına binişini izledim. Caddenin karşısına baktı, gözleri kaldırımında yürüyen bir adama takılmıştı. *Sarışınlara karşı bir ilgin mi var? Farkında mısın?* Alec telefonunu kaldırdı, bir fotoğraf ya da video çekti ve yerine koydu.

Onu takip etmeyi ne kadar çok istesem de uzaklaşmasına izin verdim. Şu anda onu takip etmenin bir anlamı yoktu. Nereye gittiğini biliyordum. İş zamanıydı.

Yakında ben de orada olacaktım. Ama önce durmam gereken bir yer vardı.

BÖLÜM 1

ALEC

Sınıfımın bulunduğu binaya açılan çift kapıyı iterek geçtim. Hevesli yüzlere başımı sallayarak, morali bozuk olanlara gülümseyerek her sabah uyguladığım rutinimi yaptım.

"Alec." Asistanım Clark yanıma geldi, kolları kitaplarla doluydu. "O ödevleri senin için notlandırdım. Ayrıca öğleden sonraki derslerinizin ödevleri artık gönderiliyor, böylece onları sınıfta açabiliyorlar. Ben de-"

"Clark," diye seslendim o susana kadar. "Neden sabahları ilk iş olarak hep bu kadar sinirli oluyorsun?" Kahvemden uzun, yavaş bir yudum aldım. "Sakin ol."

"Özür dilerim efendim," diye mırıldandı. Gözlüklerini düzeltti. Yanaklarında hafif bir pembe toz vardı ve bu beni sırtmaya itti. "Kahveyi fazla kaçırmışım."

"Öyle görünüyor."

Clark gözlerini benden kaçırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. O kadar genç ve saftı ki, benim o yaşlardaki halime hiç benzemiyordu. Temiz bir nefes gibiydi. Not verilmiş kâğıtları aldım ve teker teker gözden geçirdim.

Sınıf kapısına vardığımızda "Harika iş çıkardın," dedim. "Harika iş çıkarıyorsunuz."

Bana gülümsedi. "Gerçekten mi?"

İçimde bir şeyler kıpırdadı. Yüzündeki o masum ifade kalbimin doğru şekilde çarpmasına neden oldu. Gülümsemesine karşılık verdim ve kendimi

yarıřan dūřūnceler.

"Hadi içeri
girelim."

"Oh, doğru! Elbette, efendim."

Clark kapıyı açtı ve içeri girdik. Ben dizüstü bilgisayarımı çıkarıp açarken o da odayı hazırlamakla meşguldü. Yepyeni bir öğrenci grubu geldiğinde her zaman bir heyecan havası olurdu. Psikoloji dūnyasına adım atmaya hazır meraklı yetişkinler günümü güzelleştirirdi. Onların hevesli gözlerinde çok fazla potansiyel vardı. Ben onları izlerken onlardan okuyacak çok řey vardı.

Kapı açıldı ve ilk öğrenciler içeri girmeye başladı. Onlara başımı salladım.

"İstediğiniz yere oturun. Çekinmeyin," dedim ve onları sakinleştirmek için kocaman bir gülümseme verdim. "Birkaç dakika içinde başlayacağız."

O gün için uygulamalarım a girdim ve ders programımın yanı sıra müfredatı da çıkardım. Derslerle dolu bir gün daha. Akşama kadar ayrılamayacaktım, ama çoğunlukla bunu sorun etmiyordum. Eve gitmek ve hobilerime dalmak bir süre daha bekleyebilirdi.

"Profesör Sanborne?" Clark omzuma dokundu. "Sanırım herkes burada."

Gözlerimi kırpıştırarak dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. Gergin yüzler bana baktı. Ayağa kalkıp sınıfa göz gezdirirken gülümsedim. Bazen hepsinin yüzü birbirine karışıyordu. Ancak, genellikle kalabalığın içinde göze çarpan bir yüz vardı. Beni çağıran bir yüz.

Onları taradığımda, kimse göze çarpmadı. *ok kötü oldu.* Sömeşt için başka bir dikkat dağıtıcı kullanabilirdim.

"Günaydın. Psikoloji 101'e hoş geldiniz. Önünüze bakarsanız bir ders programı görürsünüz-"

Kapı açıldığında donakaldım. Bir tutam gevşek sarı bukle dikkatimi çekti. Sarışınlar benim zayıf noktamdı. Saçlarının üstü neredeyse beyazdı ama

daha koyu. Kristal mavisi gözlerini daha da öne çıkarıyordu. Midem bulandı.

Aynı Bailey'e benziyor.

Görsel ikizlerden payıma düşeni görmüştüm ama bu en yakın olanıydı. Parmaklarım kaşındı. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için ellerimi yumruk yaptım. Bana gülümsediği anda dilim dudaklarımın arasında gezindi.

Onun tadına bakmak için neler vermezdim.

O büyük, mavi gözler bana dikilmişti. Yumuşak, kabarık pembe dudaklar bir gülümsemeye dönüştü. Boğazımı temizlerken ve salyalarımın akması için kendimi zorlarken midem taklalar attı.

"Geç kaldınız," dedim diğer öğrencilere doğru bir el sallayarak. "İstedığınız yere oturun. Adınız...?"

"Bailey."

Kanım dondu. "?" "Malone. Bailey

Malone."

Kahretsin. Doğru duyup duymadığımdan emin olamadan ona baktım. Sınıf listesini elime alıp gözlerim umutsuzca onun adını aradı. *Bu bir tür şaka olmalı. İmkânı yok-*

Bailey Malone. Siyah beyaz olarak oradaydı. Elime geçtiğinde öğrenci listesine bakmamıştım bile. Clark tüm hazırlıklarla ilgilendi ve ben de ilk gün gelip işi devraldım. Şimdi kendime kızıyordum. Bunu kendim yapmalıydım.

Kafamı kaldırdığımda Bailey orada durmuş bana bakıyordu. Yavaşça dudaklarını geren bir gülümseme beni iliklerime kadar dondurdu. Bailey. Bunca yıldan sonra ona baktığıma inanamıyordum.

"Efendim?" Clark omzuma dokundu.

"Efendim?" Ona döndüm. "Ne?"

Tersledim.

Clark geri çekildi. "Herkes bekliyor," diye fısıldadı.

Gözlerimi kırptım. Clark yüzüme baktı, korku yüz hatlarını mahvetmişti. Bir gülümsememle bakışları kayboldu.

Kesilmeyi bekleyen bir kuzu gibi.

Maskemi tekrar yerine taktım ve Bailey'nin yüzüne dönmeden önce sertçe yutkundum. Kapüşonunun iplerinden birini endişeyle çekiştiriyordu. Bir anda gençliğimize geri döndüm, bana utangaç bir şekilde baktığı ve fırsat bulduğu her saniye bana sarıldığı zamanlara.

"İstediğiniz yere oturabilirsiniz," diye tekrarladım, sesimin titremediğinden emin olarak. "Çabuk olun. Zaten programın gerisindeyiz."

Bailey başını salladı. "Evet profesör," diye fısıldadı.

Arkasını döndüğünde sırtına baktım. Bana mı öyle geliyordu yoksa sözlerinde baştan çıkarıcı bir ipucu mu vardı? Yürüme şekli bile sanki gözlerimi üzerine çekmek istiyormuş gibi kasıtlı görünüyordu.

Karnımın derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı. Bailey'nin altımda kıvranan görüntüleri beni ele geçirdi ve siktir et demek, onu yakalamak ve sınıfı birlikte terk etmek istedim. Bu düşünceden çabucak vazgeçtim. İşim ve hayatım her şeyden önce gelirdi. Bailey ne isterse istesin beklemek zorundaydı.

"Hadi başlayalım," dedim. "Ders programınıza bakarsanız, bu yıl yapacağımız her şeyin ana hatlarıyla belirtildiğini göreceksiniz."

Bailey kağıdının üstünden baktı. O yoğun bakışları beni solduruyordu. Onun yerine başka yerlere bakmak için elimden geleni yaptım ama fark etmedi. Ne kadar bakarsam bakayım, o . Bakıyordu. Ders biter bitmez ona yere geri söyleyecektim. Bailey gibi bir dikkat dağıtıcıyı göze alamazdım.

Eşyalarını toplamaya başladıklarında sınıfa "Bugünlük bu kadar," diye seslendim. "Okumayı unutmayın ki bir sonraki buluşmamızda üzerinde konuşabilelim. Teşekkür ederim."

"Profesör Sanborne, başka bir şey yapmamı ister misiniz?" Clark sordu.

"Evet. Git ve bir sonraki ders için her şeyi hazırla. Benim birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

Başını salladı. "Evet, efendim."

Clark sanki topukları yanıyormuş gibi koşarak odadan çıktı. Onu suçlayamazdım. Listesinde dolu bir program vardı ve ben sadece o her şeyi yönetirken harekete devam ediyordum. Genelde bu, omuzlarımdaki stresi biraz olsun azaltıyordu.

Bugün

değil.

"Hey."

Bailey Malone'un mavi gözlü bakışlarıyla karşılaşmak için isteksizce başımı kaldırdım. Bana sırtıttı, masum görünen yüzündeki ifade sinir bozucuydu. Kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi göğüs kafesime çarparak hızlandı.

"Gitmeniz gerekiyor," dedim kısaca, kâğıtlarımı kaptığım gibi masaya vurarak ellerime bir iş verdim. "Burada ne işin var bilmiyorum ama-"

Bailey masamın üzerine zıpladı. Bacağını salladı, sırtıttı büyürken iri gözlerini bakışlarımla buluşturmak için yukarı kaldırdı. Yırtıcı bir hayvanı gören av gibi donakaldım.

"Neden?" diye sordu. "Beni burada istemiyor musun?" "Hayır."

"Beni özlemiyor musun?" Elini uzatıp göğsümde gezdirdi. Kalın bir şekilde yutkundum. "Hayır."

"Yalancı," diye tısladı ama gülümsemesi yüzünde sabit kaldı.

Elini göğsümünden çekti ve sıktım. "Burada ne yapıyorsun, Bailey?"

Kabarık pembe dudakları kaşlarını çatı. "Seni bulmaya geldim," dedi Bailey usulca. "Söylediğin gibi geri dönmedin."

Vücudum kaskatı kesildi. Beni giderken yakalayan Bailey'nin yüzündeki ifadeyi, kırmızı yanaklarından süzülen gözyaşlarını hâlâ hatırlıyordum.

"Senin için geri geleceğim, Bailey. Yemin ederim döneceğim. Sakın pes etme."

Kelimeler beynimde yıllardır olduğu gibi çınılıyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Bailey için geri dönmek bir seçenek değildi.

"Şşşt." Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Özür dilemene gerek yok. Bunun için artık çok geç."

"Bu da ne demek oluyor?" Tükürdüm.

"Yani bana borçlusun." Masanın üzerinden atladı. Bailey hâlâ benden küçüktü. Ama gözlerindeki sert bakış onu korkutucu hissettiriyordu. "Her şeyi."

Gömleğini kaptığım gibi onu öne doğru çektim, bu sırada içimde kıpkırmızı bir öfke vardı. "Yeter," diye bağırdım. "Sınıfımdan ve hayatımdan çıkıyorsun. Geçmişte olanlar geçmişte kaldı. Bırak gebersin."

"Asla." Bailey ayak parmaklarının ucunda doğruldu. "Gitmem gerek ama yakında görüşürüz. Profesör."

Bailey'nin dudakları dudaklarıma değdi ve beni olduğum yerde dondurdu. Geri çekildi, gözlerinde hınzır bir pırıltı vardı. Topuklarının üzerinde dönerek neredeyse zıplayarak sınıfımdan çıktı. Kıvırcık sarı saçları, o odadan çıkana kadar bakmama neden oldu. Uzandım ve kendimi çimdikledim. İçimde keskin bir acı hissettim.

Bu gerçek.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım dönmeye başladı. *Burada ne işi vardı? Neyin peşindeydi?*

Bailey'i yıllar önce kurtaramadım. Ve şimdi de yapamam.

Her sınıftan sisler içinde geçtim. Ne zaman kafamı kaldırsam, Bailey'nin orada oturmuş sırtıttığını gördüğüme yemin ediyordum. Başımı salladım ve o bir serap gibi kayboldu. Son sınıf da boşaldığında ter sırtımda birikmişti ve vücudumda zonklayan bir ağrı vardı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Profesör Sanborne?"

Clark'a baktım. O kocaman, masum gözler çok güven vericiydi. Çok saftı.

O masumiyet beni çağırıyordu. Uzanıp ona dokunmak, ustalıkla sergilediği o bozulmamış görüntüyü kirletmek istedim. Benim için inler miydi? Yoksa çılgılık mı atacaktı?

"Ofisime gidip bir şeyler almam gerekiyor," dedim. "Bugün için her şeyi bitirip notlarını bana e-posta ile gönderebilir misin?"

"Evet efendim," dedi parlak bir sesle.

Yollarımızı ayırdık, ama kışına çok uzun süre bakmadan önce değil. Bakışlarımı ayırdım. *Çok yakında. Gerçekten yakında.*

Ofisime girdim ve kapıyı kilitledim. Yalnız kaldığım anda mutlu ve şanslı gülümsemem kayboldu. Dizüstü bilgisayarımın arkasına oturup kilidini açarken kaslarımı çalıştırarak yanaklarıma masaj yaptım. VPN, tamam. Tor tarayıcı, tamam. Gelişmiş güvenlik özellikleri, tamam.

Ayınım tamamlandıktan sonra nihayet cennetime açılan portalı açabildim. Kameralar yatağa odaklanana kadar yer değiştirdi. Dudakları kıpırdamaya başladığında kulaklıklarımı kapıp kulaklarıma soktum.

"Kim var orada? Bırakın gideyim. beni! Lütfen."

Bilekleri, onları çevreleyen kalın deri kayışların içinde büküldü. Dudakları aralandı, nefes nefese kaldı, kıvranırken göğsü inip kalkıyordu. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Bir mucize eseri kaçmayı başarsa bile, o odada ben ve kodlarım olmadan çıkış yoktu.

Sarı saçları gözlerinin üzerine dökülmüştü. En sevdiğim kısım buydu, kameralara bakıp hayatları için yalvarırken içlerindeki korkuyu görmek. Onları besleyememem çok kötüydü. Çok uzun süre tek bir evcil hayvan her zaman bir soruna dönüşürdü.

Pantolonumun fermuarını açtım, yarı sert sikimi çekiştirmeden önce iterek açtım. Bailey düşüncelerime bulaşmıştı ve onu dışarı çıkarmam gerekiyordu. Elimi aletimin etrafına sardım ve videodaki adam gibi okşadım.

kıvrandı. Kısa beyaz eteği, beyaz çorapları ve beyaz bluzu solgun teninde mükemmel duruyordu. Neredeyse tıpkı...

Bailey.

Bailey kadraja girdiğinde elimi okşamayı bıraktım. Kameralara döndü ve gülümsedi.

"Siz kimsiniz? Bana yardım edebilir misiniz? Tanrım, lütfen beni buradan çıkar!

O deli!"

"Şşşt. Sorun yok. Sana yardım etmek için buradayım."

Sandalyemden fırladım. Parmağım tutsağımla konuşmak için kullanabileceğim anahtarın üzerinde geziniyordu ama kendimi tuttum. *Bu gerçek mi?*

Bailey elini adamın göğsünde gezdirdi. Parmakları evcil hayvanımın teninde dans etti. Son saniyede parlak bir şey gözüme çarptı. Bailey bıçağı avımın yumuşak karnına saplarken parmağım anahtara saplandı.

İnançsızlık içinde bakarken çığlıklar beni sendeletti. *Hayır, bunu hayal ediyor olmalıyım. Bailey asla böyle bir şey yapmaz. Yine bir şeyler görüyorum.* Gözlerimi açtım ama hiçbir şey değişmemiştı. Bailey bıçağını yumuşak ete defalarca sapladı, dudaklarından bir kahkaha döküldü. Sonunda nefes nefese durdu ve telefonunu kaldırarak kameralara baktı.

"Hadi oynayalım, ağabey."

BÖLÜM 2

BA LEYİ

Kanın ıslak ve yapışkan bir şekilde vücuduma çarpması hiç geçmedi. Yatakta yatan adama baktım, gözleri açık, ağzı dehşet içinde aralıktı. Elimi uzatıp parmak uçlarımı yüzünde gezdirdim. Gözlerini kapatmadım. Sonsuzluğunun geri kalanında dehşet içinde tavana bakmasına izin verdim; Alec'e bakmasına izin verilmişti. Benim ilk elden görmeme izin verilmeyen bir şekilde eğlendiğini görmek için.

"Bu hiç adil değil," diye tükürdüm. "Neden başkaları onu bu haliyle ben uzaktan izlemek zorunda kalırken?"

Kameralara baktım ama artık hareket etmiyorlardı. Alec'i benimle konuşmaya zorlamak için objektiflere baktım. Beni sessizlikten başka bir şey karşılamayınca ayağa kalktım ve bıçağımı yatağa silerek temizledim. Kameraya doğru yürüdüm.

"Alec," diye seslendim, "bunu mu seviyorsun? Beyazlar giymiş tatlı genç kızları mı? Sapık."

"Defol lanet olası evimden!"

Sesindeki öfke tüylerimi diken diken ederken sııttım. İşte karşımdaydı, iyi tanıdığım Alec. Kontrol kendisindeymiş gibi davranmayı severdi ama gerçek şu ki, şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha vahşiydi. Bu bodrumda insanlara neler yaptığını görmüştüm ve kaptırdığında, gerçekten

içine girdiğinde, geri çekilmek yoktu. Sonunda Profesör Sanborne'dan Alec'e geçtiğinde? Çok güzeldi.

Ona masum bir kirpik darbesi indirirken dişlerim alt dudağımı ısırdı. "Neredesin sen?" İleri geri dönerek sordum. "Hâlâ okulda mısın? Onu burada gördükten sonra çıkman mı gerekti? Yoksa benim yüzümden mi?"

Sessizlik. Ancak bu sefer gülümsedim. Ona ulaşmıştım, bundan emindim.

"Bir kez daha söyleyeceğim, Bailey. Evimden çık yoksa-"

"Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin?" Ben de karşı çıktım.

"Evet."

"Yap," diye karşılık verdim. "Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum." Bıçağı tekrar kınına soktum ve arka cebime yerleştirdim. "Ama bunu yapmadan önce herkes senin tam olarak ne olduğunu öğrenecek. Sonsuza kadar saklanabileceğini mi sandın?"

"Bailey!"

Kameralara bir öpücük gönderdim. "Yakında görüşürüz."

Nabzım hızla atarken kapıya doğru zıpladım. Şu anda bile Alec'in gözlerinin üzerimde olduğunu, her hareketimi izlediğini hissediyordum. Bırak izlesin. Benden başka kimse kalmayana kadar etrafındaki herkesi teker teker devirecektim.

"Temizliği sana bırakıyorum," diye seslendim.

Alec'in öfkeli sesi hoparlörden ama ben çoktan kapıyı kapatmıştım. Bırakalım biraz düşünsün. Bu geceki planlarını mahvetmişim ve bununla başa çıkmak zorundaydı. Yukarı çıktım ve etrafa bakındım. Alec'in evi bana tanıdık geliyordu. Birçok kez gitmişim ama onun hiç haberi olmamıştı.

Birkaç kamerayı devre dışı bırakmak o kadar da zor değildi.

Koşarak ikinci kata çıktım ve duşu açtım. Aynanın önünde dururken ısı ve buhar yükseldi. Kuruyan kan vücuduma sıçramıştı. Başımı ileri geri çevirip cildimde ne kadar güzel baktım.

Kırmızı her zaman benim rengimdi.

Lavabodan geri çekildim, giysilerimi çıkardım ve plastik bir torbaya doldurdum. Üniversite yirmi beş dakika uzaklıktaydı. Alec her kırmızı ışıktaki geçse ve her hız işaretini görmezden gelse bile beni yakalayamazdı.

"En azından iyi bir duş alıyor," diye mırıldandım, rafındaki şişeleri karıştırırken. Vücut yıkama şişesini aldım ve kapağını açtım. Bir kez kokladığımda, bugün dersten önce kullandığının aynısı olduğunu anladım. Koku beni onun yanında olduğum zamana götürdü, bu vücut yıkayıcısının ve onun teninin yarattığı aromayı içime çektim. Tiksintiyle burnumdan çektim. "Piç kurusu güzel bile kokuyor."

Vücut temizleyiciyi geri kapattım ve başka bir tane almak için kendimi zorladım. Etrafta Alec'in kokusuyla dolaşmak akıllıca değildi. Dikkatim dağılırdı. Ve kendimi gerçekten kaybetmeden önce yapmam gereken daha çok şey vardı.

Duş kısaydı, tüm kanı giderde yıkamaya ve Alec'in alanını buharla doldurmaya yetecek kadar uzun. Sadece kokusunu yoğunlaştırdı. *Kahretsin. Sanki burada yanımdaymış gibi hissediyorum.* Gözlerimi kapattım, bir an için bunun tadını çıkardım, sonra açtım ve ellerimi yumruk yaptım.

Hayır. Odaklan. Eğer onu kırarsam güçlü kalmalıyım.

Yıllar önce örnek aldığım ve taptığım Alec gitmişti. Onun yerinde, beni bir çöpmüşüm gibi geride bırakan, kendini beğenmiş, sahte bir adam vardı. Arkasına bile bakmadan beni fırlatıp atmış ve o cehennemde bırakmıştı...

Kanlı giysi torbasını kaptım ve mutfığa iner inmez başka bir torbanın içine attım. Arka kapıdan sıvışarak, birkaç blok öteye uzanan dar bir sokağa girdim. Geri dönmek, Alec'in bana attığı küçük kırıntıların etrafında olmak istiyordum ama kimsenin köpeği değildim.

Devam et ve sakın oraya geri dönmeye kalkma.

Eğer Alec beni şu anda yakalasaydı, oyun biterdi. Beni öldürür, rahat hayatına devam eder ve benim için geri dönmesi için dua ettiğim tüm boş gecelerin bedelini asla ödemezdi. Sonsuz bir umuda tutunmanın ve bu umudun sizi bir hiç haline getirmesinin, geriye hiçbir şey kalmayana kadar insanlığa dair ne varsa söküp atmasının nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacaktı.

Alec'in her şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Boktan küçük arabama bindim ve araba öksürerek ve mırıldanarak canlandı. Ellerimi birbirine sürterek avuçlarımın arasında ısı oluşmasını sağlamaya çalıştım, böylece donmak zorunda kalmayacaktım. Arabayı başka bir yere park etmek için kenara çektim. Yeni görüş noktamdan Alec'in evini görebiliyordum ve bekledim.

Dakikalar sonra arabasını park etti ve dışarı çıktı. Bir komşusu ona seslendi. Alec elini kaldırdı, sanki her şey normalmiş gibi gülüyor ve sohbet ediyordu. Ama kalbinin kulaklarına çarpıyor olması gerektiğini biliyordum. Kahkaha gibi bir şey dikkatimi çekti. Gözlerimi Alec'ten ayırıp o kadar yakın olan ve tüylerimi diken diken eden sesi aradım. Hiçbir şey yoktu. Bir nefes verdim ve Alec'e döndüm.

Göğsüm sıkıştı. Başka bir adam olsaydı, ona aşık olmak kolay olurdu. Biz bunun ötesindeydik. Alec'ten hiçbir şey istemiyordum ama ona sahip olmak istiyordum. Bana bu kadarını borçluydu.

Alec sonunda konuşmayı kesti ve evine doğru yöneldi. Durakladı, eli kapı kolundaydı. Tam arkasını döndüğü sırada koltuğuma gömüldüm. Gösterge panelinin üzerinden zar zor bakarak mahalleyi taramasını izledim, nabzım hızla atıyordu. Bir şey göremeyince arkasını döndü ve içeride kayboldu.

Rahatlayarak iç çektim. *Bu yakındı.*

Kalbim yavaşladı ve kendimi koltuğuma bir kez daha yerleştirdim. Burada kalmanın bir anlamı yoktu. Alec'in başına çok kötü şeyler gelecekti.

temizlikle vakit geçirdim. Bu bana daha sonra yapmam gerekenleri yapmak için bolca fırsat verdi.

Kendimi yoluma etmeye zorlamadan önce Alec'in evine son bir kez daha baktım. Yakın zamanda oradan geri dönmeyecekti. Önce kendi evime gittim, geceyi geçirdikten sonra yok edilmesi gereken kanlı kıyafetleri bıraktım.

Kapüşonumu bedenimden çekerek burnuma bastırdım. Alec. Bazı kıyafetlerini çalmak zorunda kalmıştım. Bu kadar kana bulanmak benim planım değildi. Elbette küçük tutsağını boğabilirdim ama onu yakından gördüğümde, bana o kadar benziyordu ki, öfkem beni ele geçirmişti. Bir sonrakinde daha dikkatli olmam gerekecekti.

Parmaklarım titredi ve tezgâhtan ilaçlarımı hızla aldım. Ağzıma bir tane attım, topuklarımın üzerinde döndüm ve evimden dışarı çıktım. Brownsville'deki küçük stüdyoda yaşarken bile hayatta kalmak için mücadele ediyordum.

Hepsi Alec'in suçu. Bundan sonra benimle ilgilenmekten başka çaresi kalmayacak. Cebimden telefonumu çıkardım ve Alec'in lanet olası erkek arkadaşının resmine baktım. Güldüm ve yanımdan geçerken bir adam bana yol verdi. Burada bile herkes uzaklaşıyor gibiydi. Sanki bir şey biliyorlardı. benim hakkımda pek doğru değildi.

Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

BÖLÜM 3

ALEC

"

Onu öldüreceğim!"

Sırtım ağrıyordu, omurgamı saran ve sıkıştıran sabit bir zonklama. Bodrum katlarını temizlemek, cesetleri parçalamak ve sonrasında daha fazla temizlemek için çok yaşlanmışım. Öldürmelerim her zaman mümkün olan en temiz şekilde yapılırdı. Evet, kanı severdim ama nasıl bir pislik olduğunu da bilirdim. Onları küvete sürükler, eğlenir, kanı boşaltır ve sonra temizlemek basit ve temizdi.

Bu bir felaketti.

"Bailey," diye homurdandım kovayı sürükleyip eldivenli ellerimi birkaç yıl önce bulduğum karışıma daldırırken. Bir insanın izini silen tek şey buydu ve o zaman bile dikkatli olmazsanız yakalanırdınız. "Allah kahretsinsin!"

Demek benim için planladığı şey buymuş. Küçük göt herif

Ben.

Omurgamda bir ürperti belirdi. Hayır, bunu yapmasına izin veremezdim!

Ben

Geçmiş hayatımla ilgili her şeyden ve her şeyden kendimi uzak tutmak için çok çalıştım. Bulunduğum yere gelebilmek için varoşlarda süründüm, tuhaf işlerde çalıştım, birkaç kez kırımını sattım. Eğer Bailey beni tekmelemesine izin vereceğimi düşündüyse, çok yanılmıştı.

Bir zamanlar kardeştik. Ama şimdi hiçbir şeydik.

Telefonum uzaktaki duvarın dibinde duran metal masanın üzerinde vızıldayıp duruyordu. Eldivenleri ellerimden çıkarıp küçük fırının içine attım. Bailey'nin onu çekiştirdiğini görmüştüm ama her zaman kilitli tutuyordum. Kimsenin kan lekeli, yanan giysilerin izlerini bulmasına gerek yoktu. Temizleyicinin dumanı beni boğuyordu ama her şeyden kurtulmak daha iyiydi. Telefonu elime aldığımda kaşlarımı çattım.

"Kahretsin, şimdi olmaz."

Kris. Bu akşam bir randevuya çıkacaktık, son birkaç haftadır bunu yapmam için bana yalvarıyordu ama ben onu sürekli ekiyordum. Görünüşe göre bu gece bundan kurtulamayacaktım.

Hoparlöre dokunmadan önce cevap düğmesine bastım. "Selam bebeğim," dedim kıyafetlerimi çıkarıp onları da fırına atarken. "Bir saate kadar orada olurum. Kusura bakma, işim çıktı." Cevap gelmeyince içimi çektim. "Üzülme, tamam mı? Söz veriyorum bunu telafi edeceğim, tamam mı?"

Kris tatlı konuşmayı severdi. İyi yerleştirilmiş birkaç kelime ve hemen hizaya gelirdi. Ne de olsa onu bu yüzden seçmiştim.

"A-Alec?"

Durakladım. "Sorun nedir?"

"Hemen buraya gelmelisin," diye fısıldadı. "Eğer gelmezsen sana söyleyeceğini söyledi... lütfen, lütfen bana zarar verme," diye yalvardı.

Yumruklarım sıkılırken karnım döndü. "Kim o?" Sakince sordum.

"Bilmiyorum," dedi Kris, sesi titreyerek. "Tanrım, bilmiyorum amina koyayım.

Biliyorum. Yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu içeri aldım ve şimdi elinde bir bıçak var. Hissedebiliyorum, Alec. Lütfen, lütfen acele et ve buraya gel."

"Hoparlörde miyim?" diye sordum.

Kris bir çığlık attı. "Evet, evet ! Bunun ne önemi var ki? Alec, lütfen!"

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedim sakın bir sesle, öfke yeniden içime akmaya başlamıştı. Yorgunluğum, öfkemin ardından kayboldu.

Öfke. "Seni elime geçirdiğimde, işte o zaman."

Telefonda bir kıkırdama yankılandı. "Her zaman böyle boktan bir öfken vardı, ama bana karşı değil. Ne? Artık benden hoşlanmıyor musun?"

Telefonu kaptım. "Eğer ona zarar verirsen..."

"Onu önemsiyor musun?" diye tersledi, sesi bir saniye içinde yumuşak ve tatlıdan çılgına dönmüştü. "Gerçekten mi?"

"Peki ya yaparsam?"

"O zaman onu küçük küçük parçalara ayırırım," diye hırladı. "Onun parçalarını asla bulamayacaksın. İşte bu kadar titiz olacağım." Belirgin bir burun çekme sesi duydum.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordum, midem tamamen yeni bir nedenden dolayı burkulmuştu. Bailey'nin ağlamasına asla dayanamazdım.

"Siktir git," diye tersledi. "Ağlamıyorum."

"Sen her zaman tekiydin. Bana ne olduğunu söyle. Sadece konuşalım."

"Değildim," diye itiraz etti ama sesi titriyordu. "Siktir git. Kafamın içinden çık."

Hayatta olmaz. Eğer beynine girip seni içten dışa yok etmem gerekirse, yaparım.

"Neden bir yere gitmiyoruz?" Ben önerdim. "Onu bu işin dışında bırakabiliriz."

"Tek umursadığın küçük erkek arkadaşın," diye , gözyaşlarının sesi geldiği gibi gitti. "Boş ver onu. Onu öldüreceğim."

"Sakın buna cüret etme."

"Alec, neler oluyor?" Kris talep etti. "Biliyor musun- Ah, kahretsin!"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Bailey içini çekti. "Sana yirmi beş dakika veriyorum."

Sıkılıp erkek arkadaşının evini onun vücut parçalarıyla süslemeye başlamadan önce buraya gel."

Arama sona erdi ve ben küfür ettim. *Şu küçük çılgın pislik.* Ekranı baktım. Kris'in evi en az yirmi dakika uzaktaydı ve ben daha giyinmemiştim bile. Kalbim hızla çarpıyordu. Kris'i bir kıza dönüştürmek için çok fazla zaman harcamıştım.

Mükemmel bir kılıf. Onunla evlenmeyi, bir aile kurmayı, "normal" bir hayat sürmek için ihtiyacım olan her şeyi planlamıştım. Ve Bailey bunu elimden almak istedi. Durdurulması gerekiyordu.

Hemen yukarı çıktım ve banyoya girdim. Orada olduğunu hemen anladım. Her şey yerli yerinde değildi, istediği yere koymuştu. Hiçbir zaman düzenli bir tip olmamıştı. Başımı salladım. *Onu düşünmeyi bırak ve git!* Mümkün olduğunca çabuk duş aldım, kan ve kimyasal kokusundan arındım. Hâlâ nemli olan kot pantolonumu ve tişörtümü giymek için uğraştım. Kapüşonlu bir tişört giydim, ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirdim ve topuklarım yanıyormuş gibi koşarak kapıdan çıktım.

"Alec!" diye seslendi komşum ve yüzümü ona döndüğümde içimden inledim. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

"Bazı arkadaşlarımı görmeye geç kalıyorum," dedim yüzümde bir gülümseme belirterek. "Dinle, sohbet etmeye devam etmek isterdim ama bir daha geç kalırsam bu adamlar beni öldürecek."

"Oh, devam et o zaman," diye kıkırdadı. "Sadece daha önce misafirin olup olmadığını sormak istemiştım. Evinize giren bir adam vardı."

Durakladım ve tekrar ona baktım. "Evet, o benim bir arkadaşımdı. Gelip evden bir şeyler almasına izin verdim."

"Anahtarı varmış gibi görünmüyordu."

Gözlerim kısıldı ve gözlerini kırıştırıp istemsiz bir geri adım atmadan önce gözlerinin genişlemesini izledim. Yüzümdeki gülümsemeyi gittiği gibi hızla yerine koydum.

"Hayır, girmedi ama nasıl gireceğini biliyor. Ona devam etmesini söyledim. Birinin başı sıkıştığında ve yardımına ihtiyacı olduğunda nasıl olduğunu bilirsin. Sadece iyi bir arkadaş olmaya ."

"Doğru. Doğru." Huzursuzca kıkırdadı. "İyi geceler, Alec." "İyi geceler, Frank."

Meraklı herif. Peki Bailey ne düşünüyordu?

Arabaya binerken duraksadım. İçeri zorla girdiğine mi yoksa yakalandığına mı kızmıştım? Başımı sallayarak arabamı çalıştırdım ve garaj yolundan çıktım. Şu anda bunu çözecek zamanım yoktu. Saat işliyordu ve eğer dikkatli olmazsam başka bir kanlı sahnenin içine girecektim.

Kris'in evine giderken kendimi bir rollercoaster'da en önde ve ortada gidiyormuş gibi hissettim. Karnım zonkluyor, gurulduyor ve midem tehdit ediyordu ama devam ettim. Duracak zamanım yoktu. Bailey neyin peşindeyse, buna bir son vermeliydim. Bu gece.

Nasıl? Kris'in dairesinde bu zor olacak. Çok fazla tanık var ve duvarlar o kadar da kalın değil. Kahretsin.

Arabayı onun evinin önüne çektim ve park edecek bir yer bulmak için mücadele ettim. Telefonuma bakarak hızımı arttırdım. İki dakika. Koşmadım, koşu bile yapmadım. Bu şekilde hareket etmek sadece dikkat çekerd. Kapüşonumu başıma geçirdim, başımı eğdim ve onun binasına doğru ilerledim. İki kat merdiven çıktıktan sonra kapısındaaydım. Cebimden anahtarını çıkardım ve kilide soktum. Kapının diğer tarafından boğuk bir ses geliyordu ama Kris mi, Bailey mi, yoksa televizyon mu konuşuyordu anlayamadım. Kulağımı dayadım.

Müzik. Ne dinliyordu?

Uzun, yavaş bir nefes aldım. Bailey her ne planladıysa, bu iyi bir şey olamazdı. Sadece daha zeki ve hızlı olmalıydım. Onu bu şekilde yere serecek ve kaçacaktım.

Kapıyı karanlığa açtım. Güneş daha yeni batmıştı ama perdelerin çekilmesi gerekiyordu. Kris genellikle geceleri çalıştığı için kalın, karartılmış perdeleri her zaman sevmiştir. Onun bu özelliğini hep sevmişimdir; ben oyun oynarken o işteydi.

Telefonumu almak için cebime uzandığımda gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışmaya başladı. Sırtıma keskin bir şey battı.

"Yere bırak ve tekmele. Sertçe."

Kahretsin. Hangi ?

Telefonumu çıkardım, yere düşürdüm ve odanın diğer ucuna tekmeledim. Bıçağın ucu sırtıma saplandı ve tüm duyularım alarma geçti. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Beni bıçaklayacak mıydı?

"Bunu aklından bile geçirme," dedi. "Eğer yanlış bir hareket yaparsan, omuriliğini keseceğimden emin olabilirsin, böylece yürüyemezsin ama yaşarsın."

"Dramatiksın," dedim omzumun üzerinden bakarak. "Kris nerede? Çoktan öldün mü?"

Bir homurtu ve ardından bir inilti duydum. Başım yatak odasına doğru savruldu ve bıçak etime saplanmadan önce hareket ettim. Acı çiçek açtı ve kanın ılık ıslaklığı gömleğimi ıslatmaya başladı.

"Sana kıpırdama demiştim," diye tersledi. "Nerede lan o?"

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Bailey karşılık verdi. "Onu gerçekten bu kadar önemsiyor musun?"

Çenem tıkırdadı. "O benim erkek arkadaşım." "Onu seviyor musun?" diye sordu.

"Az önce ne dedim ben?"

Bailey'nin ayağı sağ dizime çarptı ve yere düştüm. Dizlerimin üzerinde kaldım, kendimi toparlarken homurdandım. Küçük eli saçlarımın arasına girdi ve karanlıkta ona bakmaya zorlanana kadar çekti, yüzünün ana hatlarını zar zor seçebiliyordum.

"Sorulardan kaçıyorsun. Onu seviyor musun?"

Dişlerimi sıktım. "Ne fark eder ki? Onun ölmesini istemiyorum."

Bailey başımı öne doğru itti ve yürümeye başladı. Arkasından sürünmeye zorlandığımda homurdandım, bıçak yarası çekiştiriyor ve yer değiştiriyor, taze acı duyularımı bulanıklaştırıyordu. Beni oturma odasından geçirip Kris'in yatak odasına götürürken sessiz kaldı. Kapıyı tekmeleyerek sonuna kadar açtı ve içeri girdi. İçeride bir ışık yanıyordu, Kris'in masa lambasının yumuşak parıltısı.

Kris yatakta yan yatıyordu. Gözleri kocaman açılmış ve göz bebekleri şişmiş bir halde bana bakıyordu. Ter alnına yapışmıştı ve ağzının bir köşesinden bir bez parçasıyla doldurulmuş tükürük akıyordu.

"-lec," diye mırıldandı bezin etrafında. "-elp."

"O kadar çaresiz ki," diye düşündü Bailey. "Şuna bak, yapayalnız ve korkmuş. Beni de aynı şekilde terk etmiştin, biliyorsun," diye mırıldandı. "Sadece ben çok daha gençtim ve çok daha fazla korkuyordum. Beni neden onunla bıraktın, Alec?"

Kalın bir şekilde yutkundum. "O evde daha fazla kalamazdım. Baban, onun yaptıkları..."

"Ne yaptığını biliyorum!" Bailey tersledi. "Ve sen de biliyordun. Oradan ayrılıp yardım çağırabilirdin. Polislere söyleyebilir ve beni çıkarmaları için onları geri gönderebilirdin."

Ona döndüm. "Öyle mi? Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Yapmak istediğim *ilk* şey buydu ve bana bunu yaparsam seni annemle birlikte gömeceğimi söyledi. Gitmene asla izin vermeyecekti."

Bailey'nin eli yüzüme çarptı. Avucunun arkasındaki acı beni hiç sarsmadı. Ona baktım ve vurulmanın getirdiği bulanık gözyaşlarımı kırıştırdım. Yüzündeki öfke, melek yüz hatlarını çarpıtarak onu tatlı, naif bir şeyden çok bir ölüm meleğine benzetmişti.

"İstersen vur bana," dedim, dudaklarım sırtıtmaya başladı. "Gerçek bu. Kimse seni kurtaramazdı ve şimdi kızgınsın ve hıncını benden . Senden daha iyi bir durumda değildim, Bailey."

"Ben çocuktum!"

"Senden çok da büyük değildim!" Bağırđım. "Yirmi bir yaşında olmanın bir bok ifade ettiğini mi sanıyorsun? Etmiyor! Yirmi bir yaşındasın, kendini toparlayabildin mi? Sana zarar vermesini engelledin mi? Hadi, cevap ver şu lanet olası sorulara."

Bu sefer yüzüme çarpan bir yumruk oldu. Dudağım yarılıp kan çeneme dökülürken güldüm. Bailey'e bakarak, elimi uzattım.

ve yalayarak uzaklaştırdı.

"Hadi, daha fazla vur bana," diye kışkırttım. "O büyük duygularını çözmeye mi ihtiyacın var? Bunda yanlış bir şey yok. Hadi, tekrar yap."

"Siktir git!" Bailey saçlarımı sıkıca kavradı ve bıçağı boğazıma dayadı. "Bana psikoloji saçmalığını deneme. Eğer çeneni kapatmazsan hiçbir şey seni parçalamamı engelleyemez."

Kıkırdadım. "Yar beni o zaman." Ona sıırttım. "Ve yalnız kalacaksın. Yine."

Yüzünde öfke parlamı ve gülümsemem büyüdü. Bailey büyük bir oyundan bahsediyordu ama ben onun içini görmeye başlamıştım. O hâlâ yalnız kalmak istemeyen, korkmuş küçük bir çocuktı. Tüm konuşmalarına rağmen beni öldürmeyecekti.

Bana ihtiyacı vardı.

"Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi sil," diye Bailey. "Şimdi!"

"Hayır," diye başımı salladım. "Yapacağımı sanmıyorum." Uzattığı bıçağı görmezden gelerek ayağı kalktım. "Yapacağım şey Kris'i alıp buradan gitmek. Keskin nesnelerle oynamayı bırakmalısın, küçük Bailey."

"Sakın kıpırdama!"

Onu görmezden geldim ve yatağı döndüm. Kris gözlerinde yalvaran bir ifadeyle bana bakıyordu. Uzandım ve bir parmağımla yanağını okşadım.

"Buradan çıkıyoruz. Şu saçma halat düzeneğine bir bakayım," diye mırıldandım onu incelemeye başlarken. "Seni hemen çıkaracağım."

Boynumun yan tarafına keskin bir şey saplanınca durdum. Uzanarak iğneyi ve şırınganın berrak içeriğine baktım. Yalpalayarak Bailey'e bakmak için döndüm.

"Ne oluyor lan?"

"Sana benimle uğraşma demiştim," dedi.

Ona doğru bir adım attım ama dünya tersine döndü. Vücudum sert bir şeye çarptı ve rüzgâr ciğerlerimi parçaladı.

Bailey'e göz kırparken görüşümün kenarları karardı. Bedenime sarıldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Bana bunu yaptırmamalıydın." "Kendin yaptığına eminim," diye mırıldandım.

Uyku beni aşağı çekmeye çalışırken omzunun üzerinden baktım. Arkasında karanlık bir şey duruyordu, kanatlara benzeyen çarpık bir figür. Bana baktı, güldü ve ben mürekkep karanlığına savrulurken ışıklar söndü.

BÖLÜM 4

BA LEYİ

Kris'in çekmecelerinden birinin içinde duran dantelli beyaz iç çamaşırını aldım. Hâlâ yarı baygındı, tavana bakıyor ve ağzından salyalar akıyordu. Adamın durumuna gülümsedim. Siktir et onu. Dolap kapısının arkasındaki aynaya doğru yürüdüm ve iç çamaşırını vücuduma doğru tuttum.

Tüm o kremse beyaz çıplak tenimde kayboluyor gibiydi. Yine de giyersem çok iyi görüneceğimi düşündüm. Onu uzattım. Etiketini hala üzerinde sallanıyordu.

"Ne? Bunu onun için giymek istemedin mi?" Kris'e sordum. "Biraz tutucu bir adama benziyorsun. Muhtemelen ona 'Hayatta olmaz, Alec!' dedin ama kibarlık olsun diye yine de sakladın." Alay ettim. "Ben giydim. Ve onu beş saniye içinde patlatırdım."

Kris, "-ease-op," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim. "Henüz işimiz bitmedi Kris," dedim, dilimde tadı iğrenç olan adını. "Uyandığında bunu doğru şekilde yapacağız. Sadece bir molaya ihtiyacı vardı."

Alec'e baktım. Yerde derin bir uykuya dalmıştı, göğsü hiçlik diyarına kaçır gibi inip kalkıyordu. Yanına gidip çömeldim ve parmaklarımı yanağında gezdirdim. Çenesinde kirli sakal vardı. Parmak uçlarındaki sertlik neredeyse hipnotize ediciydi.

"-op!"

Kris onu rahat bırakın gibi bir şeyler mırıldandı ama ben adamı görmezden geldim. Hâlâ hayatta olduğu için bile şanslıydı. Bana göre o, süpürölüp atılacak bir toz zerresinden başka bir şey değildi. Ancak, onun için planlarım vardı. Kris'in bir süre daha burada kalması gerekecekti.

Doğrudum ve Kris'e ters ters baktım. "Ağzındaki tıkacı çıkarıp dilini kesmeden ve kıkına sokmadan önce kapa çeneni. Çok gürültücüsün. Ve sinir bozucusun. Kapa çeneni!"

Geri çekildi, bana bakarken gözleri kocaman oldu. Ben de ona gülümsedim.

"Gördün mü? İyi bir çocuk olabiliyorsun, değil mi?" Mırıldandım. "Neredeyse bitti."

İç çamaşırının yumuşak hissinin beni yumuşaklık ve memnuniyetle sarmasına izin vererek içine girdim. Aynaya doğru yürüdüm, ona baktım, vücuduma hayran olmak için bir o yana bir bu yana döndüm. Her zaman ufak tefektim ama umurumda değildi. Tatlı gözlerim ve masum yüzüm beni insanların yataklarına ve beyinlerine sokmaya yetiyordu, onlar daha ne olduğunu anlamadan. Bu, kendime tamamen tadını çıkarma ve şımartma izni verdiğim bir değerdı.

Parmaklarımı buklelerimin arasından geçirirken öksürük sesi duydum. Donup kaldım. Aynanın yansımasında Alec'in yer değıştirdiğini ve yerde yuvarlanmaya başladığını görebiliyordum. İnledi.

"Baban da sana böyle mi söylerdi?"

Sertleştım. "Ne?"

Alec yavaşça doğruldu, bilekleri arkadan bağı ve gözleri kan çanağına dönmüş bir halde debeleniyordu. "İyi bir çocuk ol. Sana izletirken de böyle mi söylerdi?"

Sarsıldım. Alec bunu nereden biliyordu? Babam beni ilk cinayetime sürüklediğinde çoktan gitmişti. Alec haklıydı. O tozlu, pis bodrumda bana tüm hayatım boyunca söylediğı sözleri söylemişti.

Hayat. *İyi bir çocuk ol, Bailey. Bunu yapabilirsin, değil mi? Hadi, dediğimi yap.*

Gözlerimi kapatarak, bıçağın yumuşak ete tereyağı gibi batışının anısını yutmaya çalıştım. Çığlıkları. Kanı. O anın her zerresi dehşetten başka bir şey değildi, ama onun ardından ben doğmuştum. Daha iyi bir Bailey. Artık incitilemeyecek biri.

Gözlerimi açtım ve uzun, yavaş bir nefes verdim. Omuzlarımı geriye iterek döndüm ve Alec'e doğru yürüdüm. Bana baktı, gözleri attığım her adımı izliyordu. İçime bir şey yerleşti, sıcak ve istekli. Ona gülümsedim.

"Geçmiş hakkında konuşmayalım," dedim üzerinde durup kucağına otururken. "Sana yeni şeyler göstermek istiyorum. Daha önce hiç görmediğin her parçayı."

"İlgilenmiyorum," dedi, sesi sıkılmıştı.

Ama gözleri ona ihanet etti. Dile getirmekten korktuğu her şeyi söylüyorlardı. Komodine uzandım ve almaya alışık olmadığım küçük mavi bir hap aldım. Hareketlerimi izlemeye çalıştı, ama sadece bir yere kadar gidebildi.

Kucağına oturana kadar çömeldim. Alec'in gözleri karardı, o harika kahverengi tonların ardında ölümcül bir fırtına vardı. Ona bakarken kalbim duracak gibi oldu, bakışlarımı onunkilerden ayıramıyordum.

"Ne yapacaksan yap, bitsin artık," diye mırıldandı. "Sana karşı sabrım tükeniyor."

Bir anda fantezimden kopmuştum. Başımı sallayarak her iki yanağını da kavradım ve dudaklarını büzdüm. Hapı içine soktum, elimi ağzına kapattım ve onu yere doğru sürdüm. Kıvranıp kıpırdandı ama ben olduğum yerde kaldım, inlerken bacaklarımı ona doladım.

Her yerde, vücudunun parçaları dövüş sırasında sikime sürtündü ve bunun beni tüketmesine izin verdim. Alec'in en ufak bir dokunuşu bile

başka hiç kimseden olmadığı kadar farklıydı. Aynı anda hem fazlaydı hem de yeterli değildi.

Alec avucuma doğru soludu, yanakları sönüp tekrar şişmeden önce komik bir şekilde dışarı fırladı. Kıkırdadım.

"Karşı koyma, Alec. Tekrar bayılmayacaksın. Bunu sana bir daha bu kadar erken yapmam. Henüz ölmene izin veremeyiz."

Şiddetle sarsıldı, gözleri kısık bir bakışa dönüştü. Beni itmeye çalışmayı bıraktığında kucağından kaydım ve ayağa kalktım. Telefonumu elime aldığımda gözlerinin sırtımda gezindiğini hissedebiliyordum.

Yumuşak müzik odayı doldurdu. Şarkının bana tatlı bir romantizmi ve sonsuz olasılıkları hatırlattığı bir zamana geri dönerek sallandım. Kendimi bir gün aşık olurken, kucağa alınırken ve bir daha asla bırakılmayacağımı bilirken hayal ettiğim bir döneme geri döndüm.

"şunu," diye itiraz etti Alec.

"Hayır, ben bu şarkıyı seviyorum. Senin de sevdiğini biliyorum."

Ben sallanmaya devam ederken Ritchie Valen'in sesi odayı dolduruyordu. We Belong Together. Lucy ile mutfakta dans ettiğimiz anları çağırıyordu. Dans ederken çok ciddiye, bana gülümsüyor ve nasıl hareket etmem gerektiğini öğretiyordu. Sonra Alec'le dans ederdim ve kalbim çarparken ve ellerim endişeden nemli hale gelirken gülme şenliğinden başka bir şey olmazdı.

Gözümü kırptım ve o günler yine yok oldu. Alec'in erkek arkadaşının küçük, pis dairesine bakarken boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyordum.

Omuzlarıma yerleşip bir daha hiç kaybolmamakla tehdit eden o eski melankoliden kurtulana kadar onu tırmalamak, kendimi parçalamak istedim. Başımı sallayarak onu uzaklaştırdım. Gözlerim Alec'e odaklandı. Her adımımı hesaplayarak ona doğru yürüdüm. Gözleri beni baştan aşağı süzdü.

ayak parmağı, beni içine alıyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye sordum.

"İlgi için yalvaran çaresiz bir adamdan başka bir şey görmüyorum," dedi soğukkanlılıkla. "Neden çok ileri gitmeden buna bir son vermiyorsun?"

Kanım dondu. "Çok uzaktayız."

Komodinden kayganlaştırıcıyı kaptım ve bir kez daha üzerine çıktım. Kot pantolonunu aşağıya çekmek hiç de zor olmadı ama ayak bileklerine kadar indirdikten sonra bıçağımı aldım. Gözlerini belirsizlik kapladı ve boxer'ını bedeninden ayırırken kendi kendime güldüm.

"Ne yapıyorsun?" Alec talep etti.

Ona cevap vermedim. Bu o kadar çok hayalini kurduğum bir şeydi ki, zihnim hâlâ rastgele görüntüler yaratıyordu. Bunu gerçekten yapacağımı hiç düşünmemiştim, ama Alec'in kucağında gezinirken doğru olduğunu hissettim. Sanki bir sonraki adımı atmam gerekiyormuş gibi.

Elim kayganlaştırıcı şişesine dolandı ve daha doğru düzgün düşünmeden çıplak sikine sıkmaya başladım. Etinin üzerinde kayıyor, yanlardan aşağıya damlıyor ve yumuşak ışıklar altında sikini parlatıyordu.

"Ne oluyor lan?" Alec nefes nefese kaldı. "Yapma lan şunu."

"Neden?" Ben de karşılık verdim. "Erkek arkadaşını bana bu kadar mı tercih ediyorsun?" Güldüm. "O senin erkek arkadaşın bile değil. Diğer erkeklere nasıl baktığını görüyorum. O bir yem, başka bir şey değil."

Alec dondu. "Neden bilmiyorsun." "Evet, biliyorum."

"Yalancı," diye güldüm.

Alec istediği kadar saklamaya çalışsın, bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Kris gerçekten umurunda değildi. Bu adam onun için normal biriymiş gibi yaşamaya etmenin bir yoluydu ama ikimiz de onun böyle biri olmadığını biliyorduk.

Külotu bir tarafa kaydırdım, sikini kavradım ve başını deliğime sürttüm. Alec keskin bir nefes çekti. Ona gülümsedim.

Elimi göğsüne koyarken "Sorun değil," diye fısıldadım. "Senin de beni istediğini biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdü.

Aletin uzunluğuna battım. Beni parmaklarımın açtığından daha fazla açtı. Ve içime oturduğunda, beynimde bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim. Olması gereken buydu. İkimiz birlikte, o kadar yakındık ki nefes alacak yer bile yoktu.

"Bana ne verdin lan sen?" Alec homurdandı.

"Sadece biraz Viagra," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Genç ve sağlıklısın, tamamen etkisini göstermesi sadece otuz dakika sürer. Seni uyuttuktan sonra biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini biliyordum." Sikiinin üzerinde kıpırdandım. "Gerçi bunun doğru olup olmadığını bile merak ediyorum. Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Çekil üstümden," diye hırladı.

"Deniyorum," diye mırıldandım.

Kollarımı boynuna doladım, gözlerimi kapatarak daha da aşağıya indim. İnledi, sesi kulaklarıma yumuşak bir müzik gibi geldi. Kalçalarımı yuvarlayarak onun üzerinde ileri geri hareket ettim, kalçalarımı kaldırıp güçlü bir şekilde indirmeden önce onu test ettim.

"Ah, ," diye soludum, ağrıyan meme uçlarımı çimdiklemek için uzandım. "Çok iyi hissediyorsun, Alec. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum."

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Seviyorum." Dudaklarım onunkilere değdi ve alttakini o kadar sert ısırdı ki yandı. Geri çektiğinde kan tadı aldım. "Senden o kadar nefret ediyorum ki canım acıyor."

Alec yukarı doğru itti ve gözlerim geri yuvarlandı. Dudaklarından çıkan sesler hayvani homurtu ve hırıltılardan başka bir şey değildi ve beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeye doğru itiyordu. Gerçek zevk.

"Yapmamı istemiyormuş gibi davranıyorsun ama şu haline bak." Kıkırdadım. "Beni doyamıyormuş gibi beceriyorsun. İyi hissediyor muyum, Alec? Ben gittiğimde acı çekecek misin?"

"Kapa şu lanet çeneni."

Dizlerim parke zemine sürtündü ama acıyı görmezden geldim. Vücudumun odaklandığı tek şey beni içine çeken sınırsız zevkti ve

Beni bütünüyle yutmak için. Bedenim ondan daha fazlasını arzuluyordu. Parmaklarının kalçalarımın girdiğini, ağzının ağzımda olduğunu ve beni geri dönüşü olmayan bir noktadan sonra becerirken vücudunun çok sıkı bir şekilde bastırıldığını hissetmek istedim.

"Alec," diye fısıldadım adını bir dua gibi. "Daha fazla. Lütfen, lütfen sik beni."

"Çöz beni, çözeceğim."

Başımı eğdim ve sonra salladım. "Beni öldüreceksin ve eğlence sona erecek."

"Benim için değil."

Vücudumu bir ürperti kapladı. Bu beni öldürmekten zevk alacağı anlamına mı geliyordu? Ya da hayatıma son verip sonra da her santimimden zevk devam mı edecekti? Nedense her iki fikir de içimde coşku dolu karıncalanmalara yol açtı.

"Becer beni, Alec," diye yalvardım, ihtiyaç o kadar büyük ve tüketiyordu ki sonunda aklımı kaybedip bir daha asla geri dönemeyeceğimden emindim. Ona daha sıkı sarıldım. "Lütfen, eskiden yaptığın gibi sarıl bana."

Alec başını salladı. "Sana hiç böyle sarılmamıştım."

"Hayır," diye fısıldadım. "Ama yapmanı istedim." Onu bana bakmaya zorlarken parmaklarım yanaklarında geziniyordu. "Pek çok gece bizi böyle hayal ettim; ben adını inlerken sakin içime doluyordu. Bana her sıkıca sarıldığında bizi böyle hayal ettim."

Alec başını iki yana salladı. "Sen hastasın."

Midem daraldı. "Senden ya da bir başkasından daha hasta değilim. Böyle söyleme."

Bakışları benimkilerle buluşmak için bir kez daha yukarı kaydılar. "Sen hastasın ve bunu biliyorsun."

"Bunu benim için mahvetme," diye yalvardım. "Sadece beni istemeni istiyorum. Sen beni istemiyor musun?"

Çaresizlik boğazımdan yukarı tırmandı ve dudaklarımdan süzüldü. Alec'in bu , ona duyduğum acıyı bilmesini hiç istemiyordum. I

Kalçalarımı kaldırdım ve nefesim boğazımda düğümlenirken tekrar soktum. Alec de daha iyi değildi, sert aleti içimde daha önce hiç keşfedilmemiş yerlere ulaşıyordu.

"Sen hasta, lanet bir sürtüksün," diye . "Bırak beni."

"Hayır." Başımı salladım. "Hasta olup olmamam umurumda değil.

Bırak bunu ben alayım." "Bunu hak etmiyorsun," diye hırladı.

Sözleri çok acımasızdı, ama her konuştuğunda alttan alta bir haz akımı vardı. Alec'in dişleri etimle buluştu ve göğsümü öyle sert ısırды ki haykırdım. Gözlerini benden ayırmadan içime doğru ilerledi.

"Bana daha fazlasını anlat," diye inledim. "Bana tekrar hissettir." "Kahretsin, çok berbat durumdasın."

Başımı salladım. Gerçek buydu. Çok uzun zamandır aklım başımda değildi ama umurumda değildi. Şu anda canlanıyordum, uyuşukluk sisiyle örtülü değildim. Bundan sonra asla o günlere dönmek istemedim.

Kris'in iniltisi eğlenceyi böldü. Durdum ve yatağa doğru baktım. Dehşet içinde bize baktı, aramızda olup bitenlerin bir kısmını anladığına şüphe olmayan gözleri kocaman açılmıştı. Şimdiye kadar birbirimiz için ne olduğumuzu anlamış olmalıydı. Ve Alec'e asla benim kadar yakın olamayacağını anlamış olmalıydı.

"Sessiz ol. Yoksa o aptal dilini gerçekten koparırım," dedim. Alec'in sikini kaldırıp tekrar aşağı indirdim ve onu ağlattım. "Gördün mü? Hoşuna gitti. Sen sadece bir oyuncaksın."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, ama bu sadece daha lezzetli hale getirdi. Tekrar Alec'e döndüm ve onun sikine can havliyle binerken onu kendime yakın tuttum.

"Pis sürtük," diye Alec. "Kaç tane yarak aldın?" "Hiç," diye dürüstçe cevap verdim.

Hiç kimse seninle kıyaslanamazdı.

Bunu ona söylemek istedim ama bu sadece zaten aşırı şişirilmiş olan benlik duygusunu daha da şişirecekti. Alec'in sevişmeyi reddettiğimi bilmesine gerek yoktu.

Bunca zamandır başka kimseyi görmedim. Zihnimde bu parçama layık olan tek kişi oydu.

Alec'in gözleri bana bakarken donuklaşmıştı. "Saçmalık," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Sen benimsin, Alec. Her zaman benim oldun."

O yer değiştirirken dudaklarımdan bir inilti çıktı. Hızlı bir hareketle sırt üstü yere düştüm. Alec'in siki serbest kaldı ve tekrar boşaldığımı hissettim.

"Hayır!"

Üstüme düştü, kolları hâlâ arkasından sıkıca bağlıydı. Kaçmaya çalışmasını bekliyordum ama bana dik dik baktı, kahverengi gözlerinde öfke ve arzunun ötesinde bir şey savaşıyordu.

"Sikimi geri sok. Şimdi."

Bacaklarımdan arasına uzandım, sikini kavradım ve deliğimin içine soktum. O inledi ve başım geriye düştü, bir kez daha bütün olduğum için dudaklarımda bir iç çekiş. Alec başını boynumun kıvrımına yasladı, nefesi tenime değişiyordu. Bekledim, nefesim göğsümde sıkışmıştı.

Ve sonra hareket etmeye başladı.

Her yavaş, şehvetli itiş beni çözdü. Alec, kolları arkadan bağlı olsa bile bir tanrıydı. Bu beni hem çileden çıkarıyor hem de kışkırtıyordu. Böyle hareket edebilmesi için bütün kaslarını zorlaması gerektiğini biliyordum. Yarın ağrıyacak ve beni düşünecekti.

"Alec."

"Konuşma lan," diye hırladı kulağıma karşı. "Hayal kırıklıklarımı içine boşaltmak için senin deliğini kullanıyorum ve hepsi bu."

"Yalancı."

Ciğerlerimdeki nefesi çalarak sertçe öne doğru sarsıldı. "Sana kapa dedim. Yoksa dururum."

Dudaklarımı mühürledim ve bacaklarımı beline doladım. Kısa bir aradan sonra Alec beni yavaşça sikmeye devam etti, içimdeki her şeyi dışarı çıkardı.

Sikinin duvarlarıma sürtünmesi ve prostatıma bastırması gibi zevk.

"Kahretsin," diye inledi. "Çok sıkı. Ah, kahretsin."

Vücudum Alec'e mutluluk veriyordu. Bunu sesinde duyabiliyordum, her hecesinden heyecan damlıyordu. Yer değiştirdim, kalçalarımı onunkilere uydurmak için yuvarladım.

"Kıpırdama," diye tersledi. "Olduğun yerde kal. Senden istediğim tek şey bu. İyi bir küçük horoz kılıfı gibi orada yat ve o güzel ağzını kapalı tut."

Daha fazla dayanamadım. O konuştukça, kararlılığım daha da azaldı. Onu daha önce öldürmeliydim ama artık çok geçti. Onun ağına düşmüştüm ve özgür olmak istemiyordum. Bu gece olmaz.

Sırtım serin zeminden yukarı kalktı, bedenlerimiz birbirine sıkıca bastırdı. Deliğim onun etrafında kenetlenirken Alec inledi, taşaklarım yukarı çekilirken sıkılaştı. İkimizin de gövdesini dölle kaplarken bağırarak kenara doğru eğildim.

"Bailey."

Tek bir kelime ve o da benimle birlikte boşaldı. Sıcaklık içime dolduğunda derinlere doğru itti. Ona tutundum, neredeyse nefesimi kesecek bir artçı şok yaşarken parmaklarım etine gömüldü. Birkaç damla döl fışkırdı ama artık tükendiğimi biliyordum.

Görünüşe göre, Alec de öyleydi.

Üstüme uzandı, nefes nefese kalışı kulağımı dolduruyordu. Karnım sıkıştı. Bunu her zaman yaptığı, sadece benim için inlediği ve nefes nefese kaldığı fantezileri kafamı doldurdu. Düşünceyi bir kenara bırakıp gerçekliğe dönmeden önce beş saniye boyunca bundan zevk almama izin verdim. Bu asla gerçekleşmeyecekti.

Gitme vakti gelmişti.

Kalan tüm gücümü kullanarak onu üzerimden ittim. Alec homurdandı ve yere düştü. O anı kurtulmak için kullandım.

"Bu eğlenceliydi," diye mırıldandım. "Ama gitme vakti geldi."

Şimdi yan yattığı yerden bana bakıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Omuzlarımı yuvarladım. "Sonsuza kadar böyle kalamayız, biliyorsun değil mi? Ayrıca." Dönüp erkek arkadaşına baktım. "Tanıkları bırakamam. Babam bu kadar dikkatsiz olduğumu öğrenirse çok kızar." Kıyafetlerimi topladım ve iç çamaşırlarımı üzerimde bırakarak giyinmeye başladım.

Alec bana doğru kaydı. "Onu rahat bırak, Bailey. Beni istiyorsun, onu değil."

Göğsümün ortasına bir acı saplandı. "Onu neden bu kadar önemsiyorsun? O benden daha mı önemli?"

" için başka bir pisliğe ihtiyacım yok," diye tersledi Alec.

Onun sözleri üzerine Kris feryat eder gibi bir ses çıkardı. Ona baktım. *Zavallı pislik. Sonunda anladın mı?* Gülümsedim. Alec doğruyu söylemeye başlamıştı. Kris onun için hiçbir şey ifade etmiyordu; sadece başka bir cesedi temizlemek zorunda kalmak istemiyordu. Çok yazık.

"Beni bu kadar sert boşalttığın için sana iyi davranacağım," dedim ona bakarken. "Senin için yapacağım tek iyilik bu."

Odanın köşesine doğru yürüdüm ve plastik bir torba aldım. Yatağa geri döndüğümde onu inceledim ve herhangi bir delik bulamayınca gülümsedim. Yatağa tırmandım.

"Bailey, dur. Dur!" Alec seslendi.

Onu görmezden geldim. Yavaşça çantayı Kris'in başına koydum ve başımı ona doğru eğdim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Ama paylaşmıyorum." Ayağa kalkmaya çalışan Alec'e doğru başımı çevirdim. "Kalkarsan şu anda sana bırakmak üzere olduğumdan çok daha kanlı bir sahneye uyanırsın."

Alec hemen hareket etmeyi bıraktı. Kris panikledi, yatağın üzerinde çırpınmaya başladığında çamurlu mavi gözlerinde korku vardı.

"Tabii ki bunu zorlaştırmak zorundasın. Tipik."

Torbayı aşıya çektim ve boynuna doladım. Sıkıca sıkarken, nefes almaya çalıştığını ama torbanın ağızına doğru çöktüğünü izledim. Nefes almak için gittikçe daha çok çabaladı ama bu sadece oksijenini daha çabuk kesiyordu, çünkü beni atmaya çalışarak altımda yuvarlandı. Savrulmayı reddederek kalçalarını sıktım.

Kris yavaş yavaş yavaşlamaya başladı. Her hareketi yavaşladı ve sonunda hareket etmeyi bırakana kadar sadece daha az sarsıntı ya da sarsıntı oldu. Doğrulduğumda kalbim küt küt atıyordu.

"İşte," diye nefes aldım, çantayı yırttıktan sonra saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Bitti."

Ayağı kalktım ve Alec'e baktım. Her ne düşünüyorsa özemiyordum. Spor ayakkabılarımı çekiştirdim ve eşyalarımı aldım.

"Yakında görüşürüz Alec," dedim, ona bir kez daha bakarken kalbim daha da hızlı çarpıyordu. "Belki de son kez."

"Evet," diye cevapladı soğuk bir şekilde. "Belki de öyledir."

Göğsüm ağrıyordu. Gözlerindeki nefret miydi? Onu yok etmeyi çok istemiştım ve şimdi?

Üzerinde fazla duramadan arkamı döndüm. Etrafta ne kadar çok durursam, uyuşturucunun etkisi o kadar azalacaktı. İçimden bir ses, Alec şu anda beni ele geçirirse gerçekten öldüreceğini söylüyordu.

Eğlencenin bitmesine hazır değildim.

BÖLÜM 5

ALEC

Bailey gider gitmez hareket etmeye başladım. Doğrulup etrafıma bakarken dudaklarımdan bir homurtu kaçtı. Ellerimi çözmeme gerekiyordu. Özgür kaldığımda, Bailey'nin izini süreceğim ve onu parçalara ayıracaktım. Uzun zamandır gömülü tutmaya çalıştığım anıları yeniden canlandırmıştı. Birkaç mutlu anımdan biri olan annemin pazar kahvaltısı hazırlarken mutfakta dans ettiği görüntüler zihnimde oynadı.

Uyan artık!

Başımı salladım ve her şeyi bir kenara ittim. Geçmişe takılıp kalmak bana Bailey'i getirmeyecekti. Ağırlığımı değiştirerek dizlerimin üzerine çöktüm. Kalan gücümün her zerresini kullanarak kendimi ayağa kaldırdım ve nefes nefese kaldım.

"Kahretsin, bu şeyler çok sıkı."

Bileklerim zonkluyordu. İpi kesmek için etrafıma bakınırken bir hareket gözüme çarptı. Yatağa doğru döndüm ve Kris'in göğsüne baktım. Yavaşça yükselip alçalıyordu.

Dilimi tıkırdattım. "Özensiz."

Bailey etrafta koşturup adam öldürebileceğini mi sanıyordu? O kadar hızlı yakalanacaktı ki başı dönecekti ve bu kendi suçundan başka kimsenin suçu olmayacaktı. Kris öksürdü, ayağa fırlayıp çılgınca etrafına bakmadan önce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Alec," diye mırıldandı.

"Ben buradayım. Sorun yok," dedim yatağa doğru yürürken.

Kris benden hızla uzaklaştı. Hâlâ bağlı olmasaydı çoktan odanın yarısını geçip kapıdan çıkmış biliyordum. Etrafına çılgınca baktı, gözlerindeki kocaman şişkinlik neredeyse komikti.

"Nerede o?" diye sordu. Sesi çiğ geliyordu. "Gitti mi?" "Evet.

Gitti. Kurtulabilir misin?" diye sordum.

Kris titredi. "Ben... Ben bilmiyorum." Başını salladı ve inledi. "Yüzüm çarpıyor."

"Odaklan," dedim sertçe, onu kendine getirmeye çalışarak. "Sana ilaç verdi, belki de seni benimkini bağladığı kadar sıkı bağlamamıştır."

"Kim o?" Kris sordu. Bana göz kırptı. "Onu becerdin. Temizlenmesi gereken bir pislik olduğumu söylemiştin."

Ona bakarken yüzüm düştü. *Kahretsin, gerçekten bir sorun olacak.* Yatağa doğru yürüdüm ve Kris daha da geriye çekildi.

"Bu ipten kurtulmama yardım etmelisin, her şeyi açıklayacağım ama o geri gelmeden önce hızlı hareket etmeliyiz, tamam mı? Bu yüzden odaklanmanı istiyorum."

Kris çelişkili görünüyordu. "Alec..."

"Yapmam gerekeni yaptım," diye tersledim. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. "Buradan çıkmamız gerekiyor. Hemen. Lütfen, güven bana bebeğim. Hadi."

Ben duygularımın izlerini saklamaya çalışırken Kris yüzümü inceledi. Ona bağırıamazdım, bu sadece onu korkutacak ve içinde bulunduğum durumdan kurtulmamı geciktirecekti. Bunun yerine ona yumuşak, temkinli bir gülümseme verdim. Bu işe yaramış gibi görünüyordu.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadı.

"Yuvarlan ve ellerini bana doğru çevir. Ben sana doğru geleceğim ve sen de ipleri çözeceksin. Tamam mı?"

"Tamam," diye homurdandı.

Hızlı hareket ettim. Zihninde gerçekiğin yerine oturması için ne kadar zamanım olduğunu bilemezdim. Şu anda oksijensizlikten ve vücudunda hâlâ dolaşan ilaçlardan kaynaklanan bir kafa karışıklığı dalgası içindeydi. Hızlı hareket etmek zorundaydım.

Kris ipin düğümüyle uğraşırken parmakları benimkilere sürtünüyordu. Kıpırdamadan durdum ve kendimi sakinleştirmek için dümdüz önüme baktım. Tüm bu süre boyunca tek görebildiğim Bailey'nin yüzüydü. Gülüşünü, ağlayışını ve sikimi sürerken nasıl göründüğünü.

Sertleştım. *Onu bu şekilde düşünmeyi bırak.* Bailey'e olan saplantıma geri dönmeme izin veremezdim. Evden ayrıldıktan sonra bile onu kontrol etmek için geri dönmeye devam ettim. Yıllar geçtikçe onun korkak bir gençten kendine güvenen ama utangaç bir adama dönüşmesini izledim. Geçen yıl geri dönmemiştım çünkü onu görmek isteyeceğimi biliyordum. Onunla konuşmak için.

Ve şimdi de hayatımı mahvediyordu.

Bileklerimdeki ipler gevşedi. Çözölür çözölmez onları çekip kurtardım ve inledim. Önce birini, sonra diğeriini ovuşturarak kanımın yeniden düzgün akmasını sağlamaya çalıştım.

"Çıkarın beni," dedi Kris.

Ayağa kalktım ve ona döndüm. Sırtı bana dönüktü, yüzü duvara dönüktü.

"Özür dilerim," dedim. "Yapmaman gereken bir şeye kendini kaptırdın. Senden gerçekten hoşlandım. Belki aşk değildi ama iyi tolere ediliyordun. Çoğu insana katlanamıyorum, biliyor musun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kris yana kayarak yuvarlanmaya çalıştı. "Alec, çıkar beni buradan! Beni hemen bu boktan çıkar!"

Ellerimi boğazına doladım ve bağırışlarını susturdum. Mücadele etti ama daha önce sahip olduğu mücadele tükenmişti. Artık savaşacak gücü kalmadığını biliyordum. Çoğu insan yaptıklarından pişmanlık, korku ya da dehşet duyabilir. Ben hissetmedim. Kris'in hayatını söndürürken, kesinlikle hiçbir şey hissetmedim. Öldürdüklerimden aldığım zevk bile yoktu. O bir

Artık tek düşünebildiğim cesedini ortadan kaldırmak için ne kadar uğraşmam gerektiği idi.

Bilgisayarımın başına otururken havluyla saçlarımı kuruladım. Güvenlik programına tıklayarak daha önceki görüntüleri açtım. Daha önce bunu yapacak vaktim olmamıştı ama artık Bailey'nin başı dertte olduğuna, Kris'in ortadan kaldırıldığına ve benim de çok kızdığımı göre vaktim vardı.

Bir tanesinde duraklayana kadar videolara tıkladım. Bailey. Benim kıyafetlerimi giymişti ve eski, döküntü bir Taurus'a doğru gidiyordu. Gümüş rengi boyası hasar görmüş ve çizilmişti. *Bu şeyi nereden bulmuştun?*

Başka bir kameraya geçtiğimde kameralarım dönmeye başladı. Sadece benim evim değil, çevrem de gözetleniyordu. Bugünlerde her yere kamera yerleştirmek çok kolaydı. Biraz delme işlemi, kamerayı yerleştirmek ve artık hazır dınız.

Görünüşe göre Bailey bunu bilmiyordu.

Arabasının içinden bana bakmasını izledim. Eve geldiğimde tam oradaydı ve beni izliyordu.

"Küçük velet."

Bailey'e benimle uğraşmanın ne demek olduğunu öğretecektim. *Ruh halimi bozdu.* İhtiyacım olanı bulana kadar etrafta dolaştım. Bailey'nin plaka numarası.

"Siktir. Neredesin sen?"

Birkaç programın yerini değiştirdim ve ihtiyacım olanı buldum. Ne yaptığınızı bildiğinizde plakaları takip etmek çocuk oyuncağıydı. Ne de olsa sahte bir psikiyatri diplomam vardı, birini plakasından kolayca bulabilirdim.

Bailey'nin sikime binerkenki görüntüleri bana saldırırken parmaklarım tuşların üzerinde uçtu. Görüntüleri silkeleyip attım. Bailey'i bu şekilde düşünmek iyi değildi. Bu noktaya gelmek için neler olduğundan bile emin değildim. Bir

Bir an Bailey'nin beni öldüreceğinden emindim ve bir sonraki adımda adımı inliyor ve onsuz yaşayamazmış gibi sikimi alıyordu.

Bailey'i becermekten Kris'i öldürmeye kadar gecem berbat geçmişti. Savunma pozisyonu almaktan bıkmıştım. Saldırıya geçme zamanı gelmişti.

Ayağa kalktım ve havluyu çamaşır sepetine attım. Saate bakarak kaşlarımı çattım. "Yarın. Geç oldu."

Sabah ilk iş derslerim vardı. Ama işim bittiğinde ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Bailey'nin yüzü uyanık olduğum her anı kaplarken yatağa tırmandım. Uykuya daldığımda bile üzerimde gezinen onun yüzüydü, kan porselen tenini süslerken o şişkin dudaklar parlak bir gülümsemeye dönüşüyordu.

Dersler bir bulanıklık içinde geçti. Sıralarda Bailey'i aradım ama yüzünü hiçbir yerde bulamadım. Ancak, pes edip eve gittiğine inanacak kadar aptal değildim. Hayır, o bir görevdeydi ve bu işin peşini bırakamazdı. Bu çok açıktı.

Sınıf için eşyalarımı toplarken aklımda sadece bir kişi vardı. Evraklarımı yerleştirirken, sisin içinden geçmeye çalışan bir ses duydum.

"Ha?" diye sordum.

Clark kıkırdadı. "Bütün gün kendi dünyanızdaydınız, efendim," dedi ve kâğıt yığınının kenarını masama vurarak onları düzgün bir hale getirdi. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Um, hayır. Ben iyiyim," dedim.

"Emin misin?" Başını öne eğdi. "Kendinde değilmiş gibi görünüyorsun. Hasta mısın?"

Clark bir adım öne çıktı ve elinin tersini alnıma koydu. Zihnimde kırmızı bir ışık çakarken nefesimi içime çektim. Ondan uzaklaştım, göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyordu ki canım acıyordu. Eli havada asılı kaldı, dudaklarında kaş çatan bir ifade vardı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Öyle demek istemedim... Sanırım sana öyle dokunmamalıydım, ama hasta olduğundan falan endişelendim," diye mırıldanmaya devam etti.

Boğazımı temizledim ve kravatımı düzelttim. "Hayır, iyisin," dedim, ses tonuma hissetmediğim neşeli bir tını katmaya zorlayarak. "Beni şaşırttın, hepsi bu." Ona zayıf hissettiren bir gülümseme sundum. "Özür dilerim. Bugün biraz gerginim."

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet, gayet iyiyim. Bazı kişisel meselelerle uğraşıyorum ama bu gece halletmeyi planlıyorum."

"Ah." Bir ayağını diğerine sürüyerek yürüdü. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, nasıl ulaşacağını biliyorsun. Sana her konuda yardımcı olurum." Clark kalın, siyah kirpiklerinin arasından bana baktı. "Her konuda."

Ben bile onun sinyallerini fark edemeyecek kadar kör değildim. Önceleri, sadece titreyen, çılgılık atan bir et yığınının başka bir şey olmayana kadar vücudunu kendi sınırlarının ötesine itmek için teklifini kabul ederdim. Kaçınılmaz olarak yok olacaktı.

Şimdi mi? Aklımda daha önemli şeyler

vardı. "Gitmem gerek."

Eşyalarımı topladım ve Clark'ı ağzı açık ve yüzünde inanmaz bir ifadeyle orada öylece bıraktım. Bana teklif ettiği şey, benim Bailey'den çıkaracağım şeyle kıyaslanamazdı bile. O kadar dikkatle saklamaya çalıştığım bir parçamı uyandırmıştı. Bunun için cezalandırılması gerekiyordu.

Sınıftan çıkar çıkmaz Clark aklımdan uçup gitti. Tek görebildiğim üvey kardeşimdi. Beni yok etmeye niyetliydi. Bunun olmasına izin veremezdim.

Arabama atladım ve onun evine doğru yola çıktım. Sahte bir isim kullanmıştı ama o olduğunu anlamak için biraz araştırma yapmak yeterli oldu. *Ona asla bir kereden fazla sahte isim kullanmaması öğretilmemiş miydi?*

Görünüşe göre, üvey babam yaşlılıktan kendini kaybetmişti. Bana gelince, çok daha katı davranıyordu. Kendimi yola odaklanmaya zorladım. İkisi arasında ne olduğunu düşünmenin anlamı yoktu. Cevap istiyorsam, Bailey'e sormalıyım.

Arabayı park ettim ve ellerini ceplerine sokarak caddede yürümesini izledim. Başını öne eğmiş, yere bakıyordu. Yoluna çıkan herkes ona şöyle bir bakıp uzaklaşıyordu. Bunu görünce göğsüm sıkışmıştı.

bir tür ucubeymiş gibi davranmak zorunda değiller.

Tanıdık bir duyguydu, herkes bakarken ve yargılarken her zaman dışarıda olmak. Neden bu kadar farklı olduğumuzu anlayamıyorlardı ama bu hayvani bir içgüdüydü. Tıpkı avın yırtıcıyı ayırt edebilmesi gibi, insanlar da yeterince uyum sağlamadığımızda bizim gibi tuhafların yaşadığını anlıyordu. Bailey uyum sağlamadı. Çamur içindeki bir elmas gibi herkesin arasında göze çarpıyordu.

Başımı salladım ve onun apartmanına girip gözden kayboluşunu izledikten sonra arabamdan indim. Midem sıkışmıştı. İşte bu kadardı. Bundan sonra ne olacaksa olacaktı. Cevaplara ve Bailey'i kontrol altına almaya ihtiyacım vardı yoksa inşa etmek için çok çalıştığım her şeyi mahvedecekti.

Binasına yaklaştıkça kalbim göğsümde daha çok çarpmaya başladı. İçeri süzıldüm. Keskin baharat, eski demir ve taze boya kokusu burnuma saldırdı ama merdivenlerden geçerken duyduğum seslerin yanında hiçbir şeydi. Televizyondan gelen silah sesleri, bir çiftin bağırışları, yüksek sesli müzik ve ağlayan bir bebek. Duvarlar kâğıt gibi ince olmalıydı, Kris'in evinden bile daha kötüydü.

Harika. Her zamankinden daha dikkatli olmalıyım.

Bailey'nin daire kapısına doğru yürüdüm ve bekledim. Gergin olacaktı ve kapıyı çalarsam benim için hazır olacaktı. Bir gece daha bağlı ve onun merhametine kalmış olmayı göze alamazdım.

Tanıdık kırmızı beyaz bir kıyafet gözüme çarptı. Hiç düşünmeden koridorda ilerledim ve önünü kestim.

"Şu daireye mi gidiyorsun?" İşaret ettim.

Adam kaşlarını çatı. "Ne oluyor lan? Neden umursuyorsun ki?"

Gözlerimi kısmıştım. "Umursuyorum çünkü erkek arkadaşım orada yaşıyor ve lanet olası bir adamın ona uğramasını istemiyorum."

"Hey, ben sadece pizza dağıtıyorum," diye itiraz etti. "Ben yaparım. Bunun parası ödendi mi?"

Kaşlarını çatı. "Henüz değil," dedi, bakışları sanki biri onu kurtaracakmış gibi koridorda geziniyordu.

"Tamam." Eline çok fazla para sıkıştırdım. "Pizzayı bana ver. Ve şapkayı."

Kaşları daha da çatıldı. "Ne oluyor be? Şapkamı neden istiyorsun?"

O kadar yaklaştım ki nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Dinle, beni kızdırmak istemezsin, tamam mı? Ver onu bana."

"Kaybedersem bunun bedelini ödemek zorundayım!" diye tersledi.

"Kapa çeneni," diye homurdandım. Eline daha fazla banknot sıkıştırdım. "Al bunu ve defol git buradan."

"Her neyse dostum, lanet olsun." Parayı aldı ve nefesinin altında mırıldanarak koşarak uzaklaştı. "Lanet olası ucube."

Peşinden gidip onu bodrumumla tanıştırmayı düşünürken nefesimi içime çektim. Benim tipim değildi ama o kadar sıkışmıştım ki her şeyi kabul edebilirdim. Başımı sallayarak Bailey'nin evine doğru döndüm. Bir görevim vardı. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım.

Parmak eklemlerim kirli, soyulmuş ahşap kapıya çarptı. Başımı eğdim, pizza gözümün önündeydi. Diğer tarafta hiçbir şey yoktu.

Bailey'nin kapıyı açmadığını düşündükçe midem bulanıyordu.

Sonra bir ses duydum, güvenlik zincirinin kusursuz kayma sesi. Kapıyı açtı ama söylediği tek kelimeyi bile duymadım. Saçımdan bir tutam aldım ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. Etrafımıza banknotlar ve bozuk paralar yağarken Bailey'nin gözleri fıncan tabağı büyüklüğündeydi. Onu yere yatırdım ve ince kalçalarının üzerine çıktım.

"Merhaba küçük kardeşim. Konuşmamız gerek."

BÖLÜM 6

BA LEYİ

Bileklerim yere çarptı. Alec'e baktım, boğazımda bir yumru vardı. *Beni nasıl bulmuştun?* Aklıma gelen her şekilde izlerimi kapatmıştım. Her nasılsa yeterince dikkatli olamamıştım çünkü Alec beni becermek mi yoksa yemek mi istediğinden emin değilmiş gibi bana bakıyordu.

"Çekil üstümden," diye homurdandım.

Bileklerimi yerde tutarken Alec'in eli boğazıma dolandı. Doğrulmaya çalıştım ama o kolayca üzerime uzandı ve beni vücudunun altına sıkıştırdı. Alec her zaman benden daha iri olmuştu. Büyüyüp onu gölgede bırakmayı hayal ederdim ama gerçek şuydu ki ben ufacıktım ve hep öyle kalacaktım. Annesi kaburgalarımı dürtüyor ve beni şişmanlatmaları gerektiğini söylüyordu ama hiçbir zaman ergenlik çağımdaki halimden daha büyük olmamıştım.

"Alec," diye inledim dizimi kaldırıp böğrüne saplarken. "Bırak beni!"

Bana bir böcekmişim gibi bakarak, "Bu kadar pasaklı olman biraz yüzsüzlük," dedi. Boğazımı sıkıca kavradı. "Sevgili babam sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Ona ters ters baktım. Neden o adamı gündeme getirmek zorundaydı ki? Onu ya da bana öğretmekten hoşlandığı "dersleri" düşünmek istemiyordum. Yaptığımız her şey öldürmeye bağlıydı; nasıl avlanılır, deri yüzülür, cesetler atılır, temizlenir

kanıt, tespitten kaçınma, vs. Her şey ölüm, kan ve hayatta kalmakla ilgiliydi. Bunu neden hatırlamak isteyeyim ki? Adam beni lanet bir ucubeye dönüştürmüştü.

"Siktir git," diye hırıldadım.

Alec'in tutuşu, içime çekmeye çalıştığım son oksijen kırıntısını da kesmişti. İlk başta, ona korkunun tek bir damlasını bile göstermemeye kararlı bir şekilde orada yatıyordum. Ta ki başım çarpmaya başlayana, nabzım hızlanana ve panik başlayana kadar.

Altında kıvrandım. O bunu görmezden gelince, kendimi kurtarmak için çırpındım ve kıvrandım.

"Ne? Her şeye rağmen ölmek istemiyor musun?" Alec sordu. Ağzı ağzıma değmeden önce bana doğru eğildi. "Dudakların maviye dönüyor," diye alay etti. "Başın mı dönüyor? Gözlerinde lekeler var mı? Bana nasıl hissettiğini söyle, Bailey."

Gözlerimi yavaşça ona diktim, lekeler belirmeye başlamıştı. Her ne kadar yalanı geri çekip Alec'in iç yüzünü ortaya çıkarmak istesem de, nedense hâlâ cesaretim kırılmıştı. Gözlerinde alev alev yanan ateşle bana baktı. Hareket ettiğini zar zor fark ettim. Kalçalarını döndürdü. İşte o zaman sert ereksiyonun vücuduma baskı yaptığını hissettim.

Üvey kardeşim beni öldürmekten zevk alıyordu.

Enerjim azalırken ışıklar da söndü. Artık dövüşemiyordum. *Siktir et, kimin umurunda. Bu dünyada kimsem yok. Gidebilirim de.*

Alec elimde kalan tek şeydi. Evet, öfke beni besliyordu ama bu beni ayakta tutmaya yetmiyordu. Artık buna sahip olmasaydım ya da onu öldürmeyi başarsaydım, o zaman gerçekten yapayalnız kalırdım.

Şimdi ölmek daha iyiydi.

Bir nefes çektim ve boğuldum. Ciğerlerim açlıktan oksijen bombardımanına tutulmuştu. Alec beni bırakmıştı. İki büklüm oldum, daha fazla hava çekmeye çalışırken kendi üzerime kıvrıldım. Lekeler yavaş yavaş görüşümden kayboldu ama başım hâlâ dönüyordu. Şakağımda sürekli bir zonklama vardı. Parmaklarımı şakağıma bastırdım ve inledim.

"Beni öldürmeye çalıştın," diye mırıldandım. Başımı salladım. "İşi bitirmeliydin."

"Bu kadar kolay gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Alec'in kahkahası omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Hayır, buraya hayatımı mahvetmeye geldin. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun." Beni ters çevirdi ve ayağını karnıma koydu. "Bu yüzden seni sadece bir kez uyaracağım. Git buradan, Bailey. Hayatın istediğin gibi gitmemiş olabilir ama ne olmuş yani? Kimse bu ayrıcalığa sahip değil. Ben gittiğimde, ortadan kaybolmanı ve bir daha dönmemeni istiyorum. Anladın mı?"

Gözlerimi ona diktim. Alec'in her zamanki ciddi yüzünde şimdi tuhaf bir sırıtma vardı. Onu böyle görmek midemi bulandırdı ve yuvarlanmama neden oldu. Daha önce yüzünde böyle bir ifadeye hiç tanık olmamıştım, bu şekilde değil. Yıllar önce gülümsediğinde, her zaman sıcaklığı ve ışığı beni kendine çekerdi. Bu tamamen başka bir şeydi.

O gerçekten bir tanrı.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Evine girdiğimden beri onu parçalara ayırma motivasyonum başlamış gibiydi. Artık yalnız kalmak istemiyordum.

"Öldür beni," dedim. "Asla durmayacağım."

Ayağıyla bastırdı. "Ne dediğimi duydun mu? Beni gerçekten bu kadar incitmek istiyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Başka ne yapabilirdim ki? O beni göremiyorsa, ben onun beni görmesini *sağlamalıyım*. Beni çok uzun zamandır yalnız bırakmıştı. Bir şey borçlu değil miydim?

"Durmayacağım," diye tekrarladım.

Alec ayağını çekti. Onun yerine aşağı uzandı ve elini saçlarımın arasına soktu. Beni ayağa kaldırırken çığlık attım.

"Son uyarı."

Bileğini tutarak . "Ne var ki?" Tersledim. "Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Onunla birlikte?"

"Evet," diye hırladı. "Her şeyi biliyorum." "Bir bok bilmiyorsun!"

Alec'in orada neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Beni yalnız bıraktığında ne kadar acı çektiğimi. En azından o evdeyken güvendeydim. Evet, onun akıl sağlığı pahasına korunmak istemek bencillikti ama ben sadece bir çocuktum. Beni kurtaracak *birine* ihtiyacım vardı.

Alec uzanarak parmaklarını yanağıma dokundurdu. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı. Parmaklarını geri çekti. İlk defa ağladığımı fark ettim. Gözyaşları tenimden aşağı süzüldü ve aşağıdaki zemine damladı. Alec parmaklarını ağzına götürdü. Dilinin dışarı fırlayışını izledim. Gözyaşlarımı tatlı bir şarapmış gibi yalayıp yuttu.

"Peki, geri çekilmek istemiyor musun?" Başını salladı. "O zaman sana ne kadar ciddi olduğumu öğretmem gerekecek."

Gözlerim kocaman açıldığında Alec uzanıp pantolonunu indirdi. Pantolonunun fermuarı aşağı inerken bakışları üzerimde kaldı.

"Ne yapıyorsun?" Kalbim aniden boğazımda düğümlenerek sordum.

"Neye?" diye sordu. "Sana güvenemiyorum."

Bu yüzden seni diğer hayvanlarımı tuttuğum yerde tutmak zorundayım. Her şeyi berbat etmene izin veremem."

Kanım dondu. *Beni o bodruma koyacaktı!* Kendimi o karanlık, boş yerde yatağa bağlı olarak hayal ettim ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Hayır," diye fısıldadım. "Alec, yapamazsın."

"Canım ne isterse onu yaparım," diye homurdandı, bana bakarken gülümsemesi azaldı. "Sana defolup gitmen için bir şans verildi ama sen bunu kullanmak istemedin. Bu senin hatan."

"Yapma," diye . "Oraya inemem. İnemem!"

Alec beni oturma odasındaki eski, yıpranmış deri kanepeye doğru sürükledi. Beni üzerine . Avuçlarımı kanepenin serinliğine bastırdım.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama eli ensemdeydi.

"Ne istediğin neden umurumda sanıyorsun? Hayatımı mahvetmeye kararlı olduğun zamanları hatırlıyor musun? Ne olmuş yani? Ben ölene kadar küçücük bir hücrede çürürken sen özgürce yaşayabilecek misin?"

Konuşmak istedim ama eli yine boğazıma dolandı. Bu sefer, pantolonunun aşağı çekildiğini duyarken elini orada tutmaya devam etti. Arkama bakmaya çalıştım ama nefes alamayana kadar elini sıktı. Panik boğazımda yükseldi. Kıpırdamadan durdum.

Alec elbiselerimi yırtarak beni bakışlarına maruz bıraktı. Deliğime değen sikinin sıcaklığı tüylerimi diken diken etti ve sıçradım. Bir damla ıslaklık kık yanağımın üzerinde sürüklendi. *Precum mu? Ne kadar tahrik olmuştu?* Sikim meydan okurcasına seğirdi. Nasıl tahrik olabilirdim ki?

Tükürdüğünü duymadan önce kıkımı açtı. İnce bir şey içeri girmeden önce deliğime ıslaklık yayıldı. Tecrübelerime dayanarak bundan çok daha büyük olduğunu biliyordum. Bir parmak o zaman. Dudağımı ısırdım ve dudaklarımdan boğuk bir ses çıktı.

"Sorun ne?" diye sordu kıkımı parmaklarken. "Nefes almak ister misin?"

Sertçe başımı salladım, artık olmak istemiyordum. Tekrar sızıp kalma ve onun bodrumunda uyanma düşüncesi hiç çekici değildi. Uyanık kalmak zorundaydım. En azından bu şekilde kaçma şansım olabilirdi.

Bir parmak daha içime girdi. İçimden bir inilti kaçarken istemeden de olsa onun etrafında kenetlendim. Alec kıkırdadı. Eli boğazımda gevşedi.

"Kıpırdama yoksa seni yine boğarım. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. Gözlerimi kapattım. "Anlıyorum.

Ah!"

Her iki parmağım da prostatıma bastırarak duvarlarımı okşuyordu. Tükürük yardımcı oldu ama yeterli değildi. Sürtünme hislerimi arttırdı ve tekrar havamı çalmasını diye sabit durmak için kanepeyi kavradım.

"Alec, lütfen," diye fısıldadım. "Kayganlaştırıcım var."

"Bunu kim istedi?" Eli kabaca kıcıma indi. "Bana öyle geliyor ki işleri zor yoldan yapmaktan hoşlanıyorsun. Değil mi?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Kendine yalan söylüyorsun. Ayrıca, ne kadar tahrik görebiliyorum." Uzandı, bir elini büyüyen sikimin etrafına sardı ve okşadı. "Bu ne?" diye sordu. "Üvey ağabeyinin seni zorla yere yatırıp parmaklarını ağzına aldırmasından mı tahrik oluyorsun?"

Sıcaklık omurgamdan yukarı tırmandı. Kulaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim. Yıllarca aşağılandıktan sonra beni utandırmak kolay bir iş değildi ama Alec bunu hiçbir şey olmamış gibi başarmıştı.

"Soruya cevap ver," dedi hızını artırırken, parmaklarıyla beni acının ötesinde, zevkin de rol oynadığı mutlu bir orta zeminde becerdi. "Doğruyu söyle, Bailey."

"I-" Dudaklarımı yaladım. "Tahrik oldum," diye itiraf ettim, sesim beklediğimden kısıktı. "Nedenini bilmiyorum."

"İstiyorum," dedi, bir parmağı daha girişime girerken. "Bir süredir sikimi isteyen küçük, pis bir sürtüksün, değil mi? Eminim dün gecedен sonra doyamamışsındır."

Nereden biliyordu ki? Rüyalarım onunla dolup taşıyordu. Gözlerimi her kapattığımda onu içimde hayal ediyordum, yıpranmış bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar her parçamı yok ediyordu. Uyandığımda, sırf bu düşüncelerden uzak durmak için ağrıyana kadar mastürbasyon yapıyordum.

İşe yaramamıştı.

Parmakları kayboldu. İnledim. Geri dönmeleri için yalvarsam mı, siki için dua mı etsem yoksa durduğu için minnet mi duysam bilemedim. Alec hiçbir şey kalmayana kadar beni yiyip bitirecekti. Bunu yapmasına izin veremezdim.

Alec'in parmakları ağzıma girdi. "Beni ısıırırsan dişlerini kırarım."

Ona inandım. Şu anda sesinde dehşet verici bir şey vardı, beni duraklatan bir şey. Her ne sebeple olursa olsun, beni öldürmüyordu.

Ama dişlerimi kıracağına, beni bağlayacağına ve bodrumunda tutacağına tamamen inanıyordum. Bu durumda aklıma gelen olası bir sonuç değildi bu.

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Dilim parmaklarının etrafında dönüyor, sanki ağzımdaki onun sikiymiş gibi onu yalıyor, tadıyor ve emiyordu. Tam da bunu hayal ediyordum; ağzıma doldurduğu büyük, kalın sikinin tadını çıkarırken, dölünü dilime akıtmaya çalışıyordum.

Neyim var benim? Bana söylediği fahişenin her bir parçasına dönüşüyordum! Başka hiç kimse beni kızdırmadan bana böyle seslenememişti, ama Alec bana sürtük dediğinde katlandım. Daha fazlasını istedim. Onun her santimini arzuluyordum. Soyunmak, teşhir etmek ve onu dışarı attırmak için yaptığım tüm planlar, beni eline alıp bana bir hiçmişim gibi davrandığında yok oldu.

Alec'in siki deliğime doğru itildi ve kas halkasına bastırana kadar içeri kaydı. Homurdandı, itti ve beni doldururken yıldızları gördüm.

"Siktir!" diye tısladı, parmaklarını çekerek kurtardı. "Sana beni ısırma demedim mi?"

"Bunu yapmak istememiştim," diye nefes nefese kaldım. "Sen ittin ve ben-Alec!"

Neredeyse tamamen dışarı çekmeden önce saçlarımdan bir avuç tuttu ve içime girdi. Başım dönüyor, göğsüm sıkışıyor ve o kadar yüksek sesle bağıryordum ki komşularımın her birinin sikildiğini duyabildiğini biliyordum. Alec vücuduma girdi, beni bir oyuncak gibi kullanırken dudaklarında bir hırıltı vardı.

Sert meme uçlarım kanepenin koluna sürtündü. Onlara dokunmak ya da sikimi okşamak istiyordum. Ancak Alec'in bir görevi vardı. Kıpırdamayacak kadar korkuyordum. Dün gece elleri bağlıyken daha kolay olmuştu. Şimdi, açıkta kalan, çaresiz olan ve bir sonraki adımda ne yapacağından endişe eden bendim.

"Sırtını eğ," diye emretti. "Haydi. İstedğin buydu, değil mi? Seni böyle becerdiğimi hissetmek?"

Hayır demek istedim ama gerçek şu ki vücudum . Bana verdiği her şey mutluluk vericiydi. Kıcımdaki keskin acı iğneleri, Alec tarafından tutulmanın yanında hiçbir şeydi. Kolumu ısırarak kurtulmak isteyen sesleri bastırmaya çalışıyordum. Her inleme ve sızlanma bir çığlığın eşiğindeydi.

Alec kolumu tuttu. "Hayır," diye tersledi. "Herkese nasıl bir sürtük olduğunu göster, Bailey. Aç şu bacakları. Şimdi! Böyle daha iyi, evet aynen böyle."

Elimde kalan azıcık akıl sağlığımı da kaybedecektim. Sikim ağrıyordu. Taşaklarım zonkluyordu. Şu anda rahatlamak için her şeyi yapabilir ya da söyleyebilirdim ama ağzım çalışmıyordu. Çiğ boğazımdan sadece zevk sesleri kaçıyordu.

Alec'in homurtuları ve inlemeleri durumu daha da kötüleştiriyordu. Sanki bedenimde kendini gerçekten kaybetmiş gibiydi. Sanki ihtiyacı olan şey tam olarak buydu. Kalın sikinin etrafında kenetlenirken başımı geriye attım. Aletime elimi bile sürmeden, dudaklarımda onun adıyla kanepenin kenarına boşalıyordum.

Kanepeye yığıldım ama Alec beni hemen geri çekti. Şiddetli hamlelerinin hızını artırırken kolu boynuma dolandı.

"Uyandığında yeni evinde olacaksın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Alec, lütfen," diye yalvardım. "Yapma... beni kilitleme."

"Şşşt."

Kollarını tokatladım, etini tırmaladım ve dişlerimi geçirebileceğim bir deri bulmaya çalıştım. Alec'in kıkırdaması kulaklarımda yankılanırken o da elini sıktı. Oda kararmaya başladığında bile bedenimi siktiğini hissediyordum.

BÖLÜM 7

ALEC

Bailey'i garajdan eve taşıdım. Tüm dünya görmeden birini bodrumuma sokmanın tek yolu buydu. Bagajı açtığımda, asırlar gibi gelen bir süre boyunca ona baktım. Uyuduğunda, sanki onu gençliğimizde, masum, küçük ve onu koruyacak birine muhtaçken hayal edebiliyordum.

Tüm hayatımı ateşe vermeye çalıştığını hatırladığımda serap çabucak paramparça olmuştu. İnşa ettiğim şey çürük olabilirdi ama en azından mutluydum. Bu çoğu insan için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

Onu teslim ettiğim yeni yatağın üzerine bıraktım. Eskisi tamamen kanla kaplıydı. Eski hayvanlarım için fark etmezdi. Onları becermek hiçbir zaman zevk aldığım şeylerin bir parçası olmamıştı, onlara bakıp kıvranan bedenleri üzerinde otuz bir çekebiliyorken değil.

Bailey uykusunda mırıldandı, yuvarlandı ve kendi üzerine kıvrıldı. Görünüşe göre bunu çok sık yapıyordu. O zamanlar Bailey uzuvları her yere yayılan bir çocuktü. Özellikle de ben onunla yattığımda. Birden fazla kez yüzüme tokat atan bir el ya da kasıklarına tekme atan bir ayakla uyandım. Yine de ona kızmak için kendimi asla zorlayamazdım. Onun ne kadar huzurlu olduğunu görmek ve dünyanın bokunu yaşamak zorunda olmadığını bilmek kalbimi ısıtmıştı.

Ne yazık ki artık bir kalbim yok.

Bagaja girer girmez onu dışarıda tutmak için ilaç vermişim. İşim bitmeden Bailey'nin uyanması ve çıldırması planlarımın bir parçası değildi. Uzuvarını dikkatlice hareket ettirdim ve deri kelepçelere bağladım. İşim bittiğinde ona baktım.

Pembe dudakları aralanırken beyaz sarı saçları solgun yanaklarına döküldü. Elimi uzattım. Parmaklarım teninin yumuşaklığını okşadı. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Elimi yanımışım gibi hızla çektim.

Ne yapıyorum ben? Şimdiye kadar ölmüş olmalıydı!

Yemeğimle oynuyordum. Deneyimlerimden ve babamın verdiği sert derslerden bunun asla iyi sonuçlanmadığını biliyordum. Parmaklarım Bailey'nin boynundaki kırmızı izin üzerinde gezindi ve babamın verdiği dersin her kelimesini anında unuttum. Bailey hayatıma girmişti, ama bundan da öte derimin altına ve beynime işliyordu.

Öldürün onu! Bitir şu işi ve öldür onu! Durmayacak!

Başımın yan tarafını tutup o sesin gitmesini dilerken beynim çılgık atıyordu. Beni öldürmeye teşvik eden ses. Bailey'den kurtulmaya hazır değildim, henüz değil. Önce ne bildiğini, birine bir şey söyleyip söylemediğini, nereye gittiğini bilen biri olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Onu bu kadar çabuk öldürmek baştan savma olurdu. Ben baştan savma iş yapmam.

Yalancı. Onu etrafta istiyorsun.

Topuklarımın üzerinde döndüm. Bodrum kapısını kilitleyip emniyete aldıktan sonra hışımla mutfak çekmecesine gittim. Çekmeceyi çekip çıkardım. Almam gereken haplar bana bakıyordu. Her ne kadar psikoloji diploması almak için kendimi zorlamış olsam da, aptal olmaktan çok uzaktım. İsteklerimi bastırmak için hangi ilaçlara ihtiyacım olduğunu biliyordum, hatta bir süre terapiye bile gitmişim. Ama hiçbir şey işe yaramadı. O dürtüler geri geldiğinde, zihnim sadece cinayet düşünceleriyle doluyordu.

Babamdan daha iyi değilim. Baksana masum insanlara zarar veriyorum. Benim neyim var böyle?

Onlara bakarken ellerim titredi ve etimin onların taşan kanıyla lekелendiğini hayal ettim. İçimi kemiren bu çılgınlığı uzak tutmak için çok uğraşmışım. Hep orada mıydı? Yoksa onu Adam mı yaratmıştı?

Boğazımda bir çığlık düğümленirken çekmeceyi kapattım. Bunun yerine dondurucuyu çekiştirerek açtım, votka şişesini çıkardım ve yatak odama çekildim. İlacımı içmek, hapları almaktan çok daha kolaydı. Eğer ayık olursam, yaptığım her şeyle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ve şüphesiz tekrar yapacağım her şeyle.

Yatağıma oturdum, şişenin kapağını açtım ve bir yudum aldım. Votkanın keskin ve güçlü tadı dilimi kapladı. Boğazımdan aşağı süzüldüğünde, karnıma kadar yanarak ilerledi. Bir gün öncesinden beri bir şey yememiştim, Bailey'i düşünmekten kendimi yiyip bitirmiştım. Bailey'i düşünmek şişemi tekrar doldurmama neden oldu.

Bailey. Sikim seğirdi. Beni nasıl sıktığını hâlâ hissedebiliyordum. Yüzündeki paniği ve can havliyle nasıl savaştığını görebiliyordum. Kahretsin, çok güzeldi. Kolumda çizikler vardı. Kaçmak için umutsuzca savaştığı yerdeki kuru kan derime bulaşmıştı. Onu öldürmeli ve bu işi bitirmeliydim.

Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve giriş yaptım. Yatağın üzerinde yatan, koruyacağıma yemin ettiğim kardeşim hâlâ uyuyordu. Nefes alışının sesi ona uzanmamı sağladı. Görüntüsüne dokundum, parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Mırıldandı. Donup kaldım.

Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledi?

Sesi sonuna kadar açtım. "Alec, lütfen,"

diye fısıldadı. "Gitme."

Bailey burnunu çekti. Bunlar gözyaşları mıydı? Geçmiş aklıma geldikçe midem sıkışmaya başladı.

"Lanet olası ağlak bebek!" Dizüstü bilgisayarı kendimden uzaklaştırarak tersledim.

O her zaman ihtiyacı olan küçük, yumuşak bir şeydi. Bailey her şeye ağlardı. Ben her zaman o ağlamaları kurutmak için oradaydım.

gözyaşları döktü, ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve sonra tekrar gülümseyene kadar dikkatini dağıttı.

Ta ki ben olmayana kadar.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. *Asla gitmemeliydim.*

Şişeyi açtım. Gitmekten başka çarem yoktu. O evde babamla, hayır, Adam'la kalmak bir ölüm cezası gibiydi. Orada devam edemezdim. Yoksa beni *gerçek* bir canavara dönüştürecekti. Asla birlikte yaşayamayacağım birine.

Yüzüncü kezmiş gibi hissettiğim telefonuma baktım. Dersler neredeyse bitmek üzereydi. Programım dersler, fakülte toplantıları ve yanıma gelip milyonlarca soru soran öğrencilerle doluydu. Bailey'i kontrol edememiştim. Normalde alt kattaki bir evcil hayvan umurumda olmazdı ama Bailey farklıydı.

Hayır, değil! O da herkes gibi bir av. Çok bağlanmadan önce ondan kurtul.

Kafamın içindeki o küçük sesi görmezden geldim. Bailey'den kurtulmak kolay olacaktı. Bunu yapmaya hazır olduğumda yani. Şu anda sahip olduklarımın tadını çıkarıyordum. Her şey ne kadar işlevsiz olsa da Bailey'nin yanında olmak neredeyse normal geliyordu.

Yüzümün yan tarafına dikilen gözlerin hissi dikkatimi tekrar toplamamı sağladı. Şöyle bir baktım. Clark bana bakıyordu. Kaşları çatılmıştı ve bakışlarına karşılık verdiğimde hızla gözlerini kaçırdı.

Onun sorunu ne?

Takıntıyla ilgili bir sorunum olduğunu sanıyordum ama Clark benden daha kötü davranıyordu. Bütün gün boyunca birbirimizle ancak iki kelime konuşmuştuk. Ama bu onun her saniye ruhuma bakmasını engellemedi. Sınıf dışarı çıkarken Clark'ın çıkışını vücudumla engelledim.

" oluyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "Yok bir şey Profesör Sanborne."

"Emin misin?" Bir şey bilip bilmediğini belli belirsiz merak ederek onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Neden bütün gün bana bakıp durdun?"

Yine omuz silkti. Artık bunu yapamasın diye omuzlarını kesmek istedim.

İçimi çektim. "Clark, bunun işe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Ders sırasında dikkatin dağılıyor, dikkatini vermiyorsun ve beni rahatsız ediyorsun."

Clark sanki ona tokat atmışım gibi kaskatı kesildi. "Demek istediğim... demek istediğim... daha önce olanlar-"

Bir elimi kaldırdım. "Geçmişin geçmişte kalmasına izin vermeye hazırım. Sadece yap, tamam mı? Seni asistanım olarak görmek istemiyorum."

Gözleri fincan tabağı kadar açılmıştı. Clark bir şey söylemek için ağzını açtı. İtiraz mı ediyordu yoksa yalvarıyor muydu, hiçbir fikrim yoktu. Umurumda bile değildi.

Bailey şimdiye kadar uyanmış olmalı.

İstediğim gibi koşmak yerine kendimi oradan yürüyerek çıkmaya zorladım. Geçen her saniye saatler gibi geliyordu. *Neden bu kadar heyecanlıydım?* Annem bir yıl Noel'de bana bir oyun sistemi almak için bir yolunu bulup para biriktirdiğinden beri böyle hissetmemiştim. Evet, muhtemelen çalıntı bir şeydi ama o şeyi çok sevmiştim. Ve onu bana almak için bu kadar uğraştığı için.

Hatıralar. Bailey ortaya çıktığından beri, anıların seline kapılmışım. Geçmiş, onu kapattığım derin, siyah uçurumdan yukarı doğru tırmandı. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Garaj yoluna girdim ve arabamdan atladım. İçeriye park etmek daha dikkatli olurdu ama kuralları biliyordum. Normal davranmak tamamen özel kalmaktan daha önemliydi. Kendilerini gizleyen insanlar tuhaf olarak görülürdü. Hatırlanıyorlardı. Bunu göze alamazdım.

"Hey, Alec!" Frank seslendi.

Kendimi rahatlamaya zorlamadan önce omuzlarım kalktı. Arabaya doğru eğildim, evrak çantamı aldım ve tekrar doğruldum. Gözlükler tünedi

Burnumdaki izler görüşüm açısından önemli değildi, ancak bunları takan erkeklere daha çok güvenildiğini fark ettim.

"Ah, Frank." Gülümsedim. "Nasılsın?"

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. "İyi, iyi," dedi. "Bu gece için bir planın var mı?"

Omuzlarımı geriye atarak gerindim. "Sıcak bir duş ve biraz dinlenmekten başka bir şey yok. Bir de bu akşam maç var. İzleyecek misin?"

Sırıttı. "Tabii ki öyleyim! Yarın bunun hakkında konuşalım mı? Ya da gelip izleyebilirsin!"

İçten içe ürperdim. Hayatta olmaz. Frank'in evine birkaç kez gitmişim. O cehennem çukurunda geçirdiğim her bir dakika hayatımdan on yıl sildi. Ona o kadar yakın olmak istemiyordum ama kimliğimi gizlemekte fayda vardı.

"Bu gece olmaz," dedim, dudaklarımda isteksiz bir gülümseme belirdi. "Not vermem gereken bir sürü ödev var, bütün gece ayakta olacağım!"

Böylece Frank'i tekrar kendi tarafıma çekmişim. Bana gülümsedi, el salladı ve ben içeri girerken bahçesine geri döndü.

"Can sıkıcı lanet."

Evrak çantamı bir kenara bıraktım ve kendime ne kadar istesem de merdivenlerden aşağı koşmamamı söyledim. Bodruma adım attım. Bailey hâlâ aynı yerdeydi, ağzına bez bir tıkaç bağlanmıştı. Ona doğru yürüdüm ve üzerine eğildim.

Bunu şimdi bitirmeliyim.

Bailey'i öldürmek normal bir hayat yaşamaya devam edebilmemin tek yoluydu. Eğer yapmazsam, varlığıma musallat olacaktı. Parmaklarım köprücük kemiği boyunca dans etmeden önce bir elimle yanağını okşadım. Avucum boğazına dayandı ve sıkma isteği duydum.

Ama yapamadım.

Bailey'i her öldürmeye çalıştığımda, göğsümde sakinleştiremediğim bir ağrı başlıyordu. Tek görebildiğim o geyik gözleri, masum görünen yüzü ve beni aşağı çekmekle tehdit eden her anıydı.

Elimi çektim.

Ağızındaki tıkaçı hızlı bir hareketle çıkardım. Dudaklarını yaladı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Bırak beni," dedi, sesi fısıltı gibiydi.

Mini buzdolabından bir şişe su kaptım. Kapağını açarak ona doğru yürüdüm ve dudaklarına bastırdım. Bailey suyu yuttu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz," dedim. "Sana gitme şansı verdim ama sen kalmak istedin. Bu senin seçiminin sonucu."

"Böyle bağlı olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Çok nefret ediyorum." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Tıpkı babamla olduğu gibi. Onları hep böyle bağlar ve bana kestirirdi."

Karnım zil çaldı. Evet, bunu hatırlıyorum. Bu yüzden mi insanları bu yatağa kelepçelemeye başlamıştım? Üvey babamın yöntemi tam olarak buydu. Omurgamda bir ürperti hissettim ama Bailey'e bakmaya devam ettim.

"Kaç yaşındaydın?"

Bana göz kırptı. "Çok genç."

Başımı salladım. "Gerçekten bunu sana yapmayacağını, seni bu yaşam tarzına itmeyeceğini düşünmüştüm." Şişeyi Bailey'nin dudaklarına götürdüğümde derin derin yutkundu. "Senin başına gelmemesi için bana bunu yaptırdığını düşündüm hep. Sana karşı asla o kadar kötü olmadı."

"O kadar da güzel değildi." Bailey tavana bakarken başı yastığa düştü. "Beni neden terk ettin?" diye fısıldadı.

Sertleştim. *Bunu konuşmaya devam etmek zorunda mıyız?* Adam'ın kendi oğlunu kullanacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Beni eğitirken, bildiklerini çocuklarından birine aktarabilmek için bunu yaptığını söylerdi hep. Bana kaç kez Bailey'nin bir şey için çok kırılgan olduğunu söylemişti? Ve yine de, her zaman bir tehdit vardı.

Bailey'e benim yerime öğretmenlik yapmasını kabul etmedi. Bunu onun için hiç istememiştim.

"Cevap ver bana, Alec."

Gerçekliğe geri döndüm. İç çekerek bir elimi yüzüme sürdüm. "Annemi öldürdü. Ondan sonra kalamadım."

Bailey kaşlarını çattı. "Onu neden öldürdü?"

Omuz silktilim. "Bir gece, onun saçmalıklarına daha fazla katlanamadı. En azından ben öyle düşünüyorum. Birden fazla kez ayrılmaktan bahsettiğini duydum. Onca yıl orada neler olup bittiğini tam olarak bildikten sonra." Ürperdim. "Sanırım canına tak etmişti. Sonra bir gün erkenden eve geldiğimde onu testereyle kestiğini gördüm."

Oda dönerken boğazımdaki safra yükseldi. Bacaklarım altımdan çıkmak üzereyken yatağı kavradım. Birdenbire annemin o soğuk, çelik masanın üzerinde, onu testereyle keserkenki görüntüsü hafızamı kapladı. Mide bulantımı bastırmaya çalıştım, gözlerimi sıkarak kapattım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bunu hatırlamıyorum. Onun dışında her şeyi.

"Alec," dedi Bailey usulca. "Bana bak. Bak!" Ona

ters ters bakmak için gözlerimi açtım. "Ne?"

"Bunu asla görmemeliydin," dedi. "Ben de böyle bir şey yaşasaydım ne yapacağımı bilemezdim. Ama," diye başını salladı, "bu beni tutup kaçmak için bir işaret değil miydi? O çizgiyi geçtikten sonra gerçekten duracağını mı düşündün? Lucy'yi seviyordu. Lucy gittiği anda onu tutan hiçbir şey kalmamıştı. Beni de almalıydın."

Yataktan iterek uzaklaştım. "Seni bencil pislik," diye küfrettim. "Denedim! Eğer denersem senin boğazını keseceğini anlamamı sağladı. Ben değil, sen!" Tersledim. "Ölmene izin veremezdim."

"Yapmalıydın," diye karşı çıktı Bailey. "Beni bıraktığın yer cehennemden beterdі."

"Belki de haklısındır!" Elini tuttum ve bağları yüzünden omuzlarını incittiğini bildiğim garip bir açıyla onu yukarı doğru çektim. "O zaman küçük bir sürtük gibi sızlanmanı duymak zorunda kalmazdım."

"Umrundaymış gibi davranıyorsun," dedi, acısı yüzünden belli belirsiz okunuyordu. Alay etti. "O zamanlar sanki farklı biriymişim gibi benden bahsediyorsun ama bana bok gibi davranıyorsun."

Onu serbest bıraktım. "Sen farklı bir insansın. Seni tanımıyorum." Arkamı döndüm ve su şişesini çöpe attım.

"Ben farklı mıyım? Yoksa yaptığın şeyle yüzleşmek istemeyen suçlu bir orospu çocuğu musun? Beni terk ettin, Alec! Beni duyuyor musun? Seni asla affetmeyeceğim!"

Bailey'den uzaklaştım. Bırak çığlık atsın. Nasıl olsa kimse onu duymayacaktı.

Ama ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Ya da ben onun boynunu kıracaktım.

BÖLÜM 8

BA LEYİ

Hiçbir zorlama ya da çekme beni bağlarımdan kurtaramıyordu. Bir süre önce denemekten vazgeçmişim, devam edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Alec sadece rahatlamama izin verecek kadar uzun süre aşağı inmişti ama tek kelime etmemişti. Bu beni daha da kızdırdı.

Ona annesinin baban tarafından öldürülmesinin önemli olmadığını söyledin.

Bunu düşünmek bile beni geriye getirdi. Dürüst olmak gerekirse, aklım başımda değildi. Bana her ne verseyse beni savunmasız, ham ve öfkeli bırakmıştı. Çok kızgın. Bu her zaman yüzeyin altında kaynayan bir duyguydu, ama annesiyle olanları neredeyse görmezden gelerek onu serbest bırakmışım.

Gözlerimi kapattım. Zaten açık olmalarının bir anlamı yoktu. Alec'in bodrumu zifiri karanlıktı. Elimi yüzümün önünde sallasam bile yine de göremezdim. Hissetmem gereken panik kaybolmuştu çünkü tek düşünebildiğim Alec ve annesiydi.

Sahip olduğum aileye en yakın şey onlardı. Kendi annemi, orada burada silikleşen anı kırıntıları dışında hatırlamıyordum. Bu konuda hiç konuşmadık ama babamın onu benden aldığını hissediyordum. Alec ve annesini duyduktan sonra bu his neredeyse doğrulanmıştı.

Sikeyim.

Her şeyi berbat etmiştim. Alec kendini bana tamamen kapatmıştı. Önceden en azından kızgındı, ama şimdi olduğu yer daha sinir bozucuydu. Kızgın bir Alec'le başa çıkabilirdim. Ama bana bakmayan ya da benimle konuşmayan bir Alec? Ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Ve eğer tekrar gün ışığını görmek istiyorsam buna ihtiyacım vardı.

Hayır, bundan daha fazlası var. Onu daha önce incittiğim incitmek istemiyorum.

Onun da en az benim kadar acı çektiğini bildiğim halde değil. Muhtemelen daha fazlasını.

Annemin gözümün önünde parçalandığını görmeyi hayal bile edemezdim. Bunun herkes üzerinde yaratacağı etki muazzamdı, ama Alec için daha da büyüktü. Annesine her zaman yakın olmuştu. Her zaman en iyi insan olmasa bile her şeyi birlikte yaparlardı.

Bodrumda neler olduğunu bilse bile. Ya da babamın Alec'e ne yaptırdığının farkında olsa bile. Onun iyi yanlarını kötü yanlarından ayırmak zordu çünkü günün sonunda onu sevmişti. Ve beni de. Bana asla Alec'ten farklı davranmadı ve ben de onu bunun için sevdim.

Göğsüm acıyla sıkıştı. *Özür dilerim, Alec.* Sadece bu sözleri ona söylemek istedim. Ve eğer beni öldürürse, en azından önce ondan özür dileme şansım olurdu. Ancak bunu yapabilmem için ağzımdaki tıkaç beş saniyeden fazla çıkarması gerekecekti.

Işık kapalı göz kapaklarımla buluştu. Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak açtım ve sert parıltıya karşı gözlerimi kısıtım. Alec elinde bir çantayla merdivenlerin yanında duruyordu. Yaklaşmasını izledim, bakışları tepeden tırnağa üzerimde dolaşıyordu.

O zaman akşam oldu. Normalde işten eve o saate kadar gelmez ya da bir yere gitmesi gerekiyorsa daha geç gelir.

Alec yanıma bir sandalye çekti ve oturdu. Yanında, esir alındığımdan beri boş duran küçük gümüş bir tepsi vardı ama orada genellikle ne olduğunu biliyordum. Neşterler, makaslar, iğneler. İlgi alanları her zaman çeşitliydi.

Eğildi ve yatağın üzerine oturtmadan önce bir kap çıkardı. Açarken onu izledim. Odayı dolduran muhteşem bir şeyin kokusu boş karnımı protesto edercesine hırlatıyordu. Bir şişe su yemeğe katıldı ve sonunda yan tarafa bir havlu koydu. Alec yaklaştı ve kuru dudaklarımdaki tıkaçı çekti. İçlerine biraz nem çekebilmek için onları yaladım.

"Alec," diye fısıldadım.

"Eğer , beni garanti edebilirim. Konuşma."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzündeki ifade ciddi ama sakindi. Yine de buna güvenip onu zorlamayacaktım. Şu anda onun merhametine kalmıştım.

"Aç."

Su şişesini ağzıma götürdüğünde dudaklarımı araladım. Soğuk ve lezzetli içeceği yudumlarken içimde bir şeyler yeniden canlandı. Soğuk içimde bir kıvılcım yarattı ve beni son zamanlarda içinde bulunduğum zayıflıktan uzaklaştırdı... Ne kadar zamandır Alec'in esiri olarak tutulduğumu bilmiyordum ama açlıktan öldüğümü biliyordum. Yani en az üç ya da dört gün. Yemeksizliğe daha fazla dayanamamam genellikle bu kadar uzun sürerdi.

Su şişesini çekti. Daha fazlası için can atarak kovaladım. Ama o devam etti. Alec makarnayı ağzıma götürdü ve tereddüt etmeden yedim. Midemdeki korkunç krampları ve gurultuları dindirdiği sürece ne olduğu umurumda bile değildi. Gözlerimi ona diktiğimde bana bakmadı. Bunun yerine, sanki benden kaçmaya çalışıyormuş gibi sol tarafa baktı.

Bana bak. Lütfen. Bak bana.

Alec'in gözleri tekrar başka tarafa bakmadan önce benimkilere kaydı. Midemde açlıkla ilgisi olmayan bir şey kasıldı. Onu yakalamak, sarsmak ve orada değilmişim gibi davranmaması için bağırmak istedim. Hayatımda bunu yeterince yaşamıştım. Bunu ondan alamazdım.

"Özür dilerim Alec," diye ağzımdan kaçırdım. "Geçen gece söylediklerim için mi? Öyle demek istememiştim. Bana her ne verdiysen beni o kadar darmadağın etti ki tek düşünebildiğim kendim oldum. Bencilceydi. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum-"

Eli ağzıma bir tokat gibi indi. Bu kez bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde ateş gördüm. Kalın bir şekilde yutkundum.

"Dur. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sana sessiz olmanı söyledim zaten."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Elini bir kez daha çekmeden önce asırlar gibi gelen bir süre yüzümü inceledi. Ben tekrar özür dilememek için kendimi zor tutarken Alec yemek bitene kadar beni besledi. İşi bittiğinde ayağa kalktı, temizlendi ve havluyu aldı. Uzaklaştı ve elinde yere oturduğu bir kovayla geri döndü.

Alec havluyu içine daldırdı, sıktı ve tenime yaklaştırdı. Ilık, kokulu su tenimi karşıladı ve bunun için minnettardım. Alec beni yıkamak için zaman ayırdı. Vücudumun her santimi temizlenirken gözlerini bana değil önündeki işe odakladı. Umutsuzca uzanıp ona dokunmak istedim. Ama hiçbir yere gitmiyordum.

"İşte," diye iç geçirdi Alec işi bittiğinde. "Daha iyi."

Kıyafetlerim yıllar önce kaybolmuştu ama en azından gitmeden önce üzerime hafif bir battaniye örtmüştü. Şimdi katlanmış, yatağın diğer yerleştirilmişti ve tenimin üzerinde serin bir esinti hissettim. Gözlerimi dikip ona baktım.

Şimdi ne olacak?

Alec ortadan kayboldu. Geçen her saniye, tüylerim diken diken olacakmış gibi hissedene kadar beni geriordu. Her ne planlıyorsa içimde kötü bir his vardı. Alec geri döndü ve gümüş tepsisini aletlerle doldurmaya başlamadan önce bana baktı.

Kalbim . "Bu ne için?" Fısıldadım.

"Sen." Sanki söylediği şey çok önemli değilmiş gibi basitçe cevap verdi. "Benimle vakit geçirmek istemiyor musun?"

Bir anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Evet, evet bunu her şeyden çok istiyorum.* Alec, bunca zamandır onun arkadaşlığını ne kadar arzuladığımı bilmiyordu.

Yıllar. Elbette, ilk başta onu elde etmek için rol yapmışım, ama beni bu lanet olası bodrumdan çıkarırsa davranmaya hazırdım. Bana her şeyi yapmasına izin verirdim. Yeter ki ben yokmuşum gibi davranmayı bıraksın.

Alec bir neşter aldı ve oturdu. Yaklaştı. Sıcak, sert bir el uyluğumda, yan tarafımda ve göğsümde gezindi. Alec başını eğerken dilini şaklattı.

"Asıl soru nereden başlayacağım? Üzerinizde gerçekten fazla iz yok."

Kalın bir şekilde yutkundum. "Babam beni *güzel* tutmayı severdi. Onun sözleri."

Alec alay etti. "Tam ona göre. Senin her zaman çok güzel olduğunu düşünürdüm, kendi sözleriyle," dedi neşteri üst baldırıma yerleştirirken. "Kıpırdamadan dur."

İnce, keskin bıçak derimi keserken nabzım hızlandı. O noktada acı filizlendi, ama korkunun o hoş kenarıyla renklendi. Ve şehvet. Hareketsiz kalmaya çalıştım ama içgüdüsel olarak kıpırdandım.

"A-Alec," diye nefes aldım. "Lütfen."

"Lütfen ne?" diye karşı çıktı, bir başka eğri çizgi daha çizerken tamamen işine odaklanmıştı. "Sorun nedir, küçük kardeşim? Acıyor mu?"

Dudaklarımı yaladım. "Evet," diye fısıldadım. "Acıtıyor!" Tekrar keserken haykırdım.

Yakut kırmızısı kan yüzeye fışkırdı. Alec dikkatle etrafından dolaşarak başka bir eğri boyunca kesti. Her ne yapıyorsa sadece basit çizgilerle kesmiyordu. Ona ne yaptığını sormak istiyordum ama ani bir hareket yaparsam onu kızdıracağımı hissediyordum. Annesi hakkında konuşmadığım sürece, bu onu sakinleştiriyor gibi görünüyordu. Şansımı zorlamak istemedim.

Kan derimden aşağıdaki yatağa doğru yuvarlandı. Alec bunu görmezden geldi ve tüm dikkatiyle işine baktı. Nefesinin altında mırıldanıyordu. Bunu yaptığının farkında mıydı acaba? Ses uzaktan hatırladığım bir şarkıya benziyordu ama bazen mırıltı yerine inilti gibi geliyordu.

"Beni kanarken izlemek seni azdırıyor mu?" Gerçekten merak ederek sordum. "Kanım çarşafları boyarken beni becermeyi düşünüyor musun?"

Alec bana dik dik baktı. Orada, o koyu kahverengi derinliklerde gerçeği gördüm. Yalan ağzından çıkmadan önce bile nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum. Beni kanarken görmek, beni kesmek onu tahrik ediyordu.

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki beni tekrar kesti. Titredim. Korkmam gerektiğini biliyordum ama Alec'in bana bunu yaparken tahrik olduğunu bilmek bana bir şeyler yaptı. Onu diğer denekleriyle de izlemiştim, onlarla işi bittiğinde nasıl otuz bir çektiğini. Ancak onlara hiç dokunmamıştı. Bana dokunduğu gibi değil.

Alec'in parmakları kanımın içinde yeni kesilmiş etimin üzerinde kaydı. Parmaklarını kaldırdı ve tepedeki ışıpta parlayan kana baktı. Nefesimi tuttum. *Gerçekten çok seksi. Neden bu kadar çekici olmak zorunda?* Belki de onun yatağına girmek istemeseydim bu kadar kolay kanmazdım. Ama yapmaya devam ettim. Etrafımda olduğu her an kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum, canımı yakıyordu. Daha fazlasını istedim. Benim ona olduğu kadar onun da bana tamamen, bütünüyle ve geri dönülmez bir şekilde saplantılı olduğunu bilmek.

Ben yataktan kalkarken neşter tekrar çalışmaya başladı. Sikim o kadar sertleşmişti ki nabız gibi atıyordu. Alt göbeğime yaslandı ve küçük bir ön sperm birikintisi bıraktı.

Alec, "Bunun beni tahrik ettiğinden bahsediyorsun ama bir de kendine bak," dedi. "Her yeni kesik sikişinin seğirmesine neden oluyor." Uzandı, elini uzunluğumun etrafına sardı ve sıktı. "Gerçekten de canını yakmak seni sertleştirecek kadar pis ve çaresiz misin?"

Sikim onun elinde zonklarken yüzüm yanıyordu. "Evet," diye fısıldadım. "Evet. Senin için."

Duvar tekrar yerine oturmadan önce Alec şaşkınlıkla bana göz kırptı. Sikimi okşadı. Kan kurumaya başladığında aletime biraz daha sürdü.

ve bir kez daha hızlandı. Nefes nefese kalmıştım, göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyordu ki nefesimin kesileceğinden emindim.

"Kahretsin, Alec!" Taşaklarımın yukarı kalktığını hissettim.

Alec başparmağını sikimin deliğine doğru itti. "Hayır, bu sefer değil," dedi, gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. "Bütün bu kan öyle kolayca boşa gitmeyecek. Daha fazlasını istiyorum."

Neşter bir kez daha etime karşı pozisyonunu aldı. Beni tekrar kesmeye başladığında gözlerim büyüdü. Bunu yaparken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Hem korkutucu hem de hipnotize ediciydi. Alec bakışlarımı karşılayana kadar bakakaldım.

Bana öyle bakmayı asla bırakma.

Duvardaki bağları koparmak, kollarımı ona dolamak ve daha fazla dayanamayana kadar sikine binmek istiyordum. Alec sonunda göz temasımızı kesti ve ben de titrek bir nefes alabildim.

Bana neler oluyor?

BÖLÜM 9

BA LEYİ

Kan kokusu gençken nefret ettiğim bir şeydi. Her zaman nefret edeceğimi düşünürdüm ama durum öyle değildi. Şimdi bu aroma beni heyecanlandırıyordu. Havaya sinmiş, beni öylesine güçlü bir uyarılmayla kaplamıştı ki, Alec'in bana dokunmasına bile gerek kalmadan boşalacağımdan emindim.

"Bunu aklından bile geçirme," azarladı. "O sırlı lanet bakışı görüyorum gözlerinde. Boşalmayın."

"Yoksa ne?" kendimi durduramadan ağzımdan kaçtı. "Sikini kaybetmek mi istiyorsun?"

Ona baktım ve hızla başımı salladım. "Hayır." "O zaman boşalma."

Nasıl? Sanki kolay bir işmiş gibi anlatıyordu ama kılıcının her darbesinde daha derin, daha karanlık, içinden çıkabileceğimden emin olmadığım bir uçuruma düşüyordum. Kafam sisli gibiydi. Uçuyor muydum? Sanki uçuyordum.

"Alec," diye fısıldadım.

"Hmm?" diye sordu, bakışlarımı karşılayamayacak kadar uyuluğumla ilgileniyordu.

"Becer beni, lütfen. Bunu sonsuza kadar tutamam. Lütfen," diye yalvardım, ona yalvarırken sıcaklığın boynumdan ve kulaklarımdan aktığını hissettim. "Bunu yapamam. Boşalacağım."

"Seni de becerirsem boşalacaksın," diye işaret .

"Evet, ama sonra umursamayacaksın. Sen de boşaldığın sürece iyi olacaksın. Bunu biliyorum."

Alec kıkırdadı. "Benim hakkımda çok şey bildiğine yemin ediyorsun. Nedenmiş o?"

Beni ne zamandır izliyordun?"

. "Uzun zamandır. On altı yaşımdan beri." Sertleşti.

"Beni o kadar uzun zaman önce mi buldun?"

Başımı salladım. "Evet. Ama sen zaten başka bir hayat yaşıyordun." Başımı salladım. "Ayrıca, henüz ayrılamazdım. Beni bulacağını biliyordum."

"Bu sefer neden gittin?" diye sordu. "Şimdi senin peşinden gelmesini engelleyen ne?"

Omuz silktim. "Babam yaşılanıyor. Artık her şeyi aynı anda kaldıramıyor ama sanırım ben de onu biraz korkuttum." Yüzüme kaçık bir sırıtma yerleşti. "Kendime biraz zaman ayırmama izin vermezse uykusunda boğazını kesmekle tehdit ettim. Buraya gelmememi söyledi ama elimde değildi. Seni bulmak zorundaydım."

Alec ters ters baktı. "Böylece beni mahvedebilirdin." "Beni terk ettin."

Hırladı. "Bu konuda ne demiştin?" Neşter derimin üzerinde gezinirken rüyanın sınırlarında gezinen bir çılgılık attı. "Artık bu konu hakkında konuşmayacağız."

Gözlerim yaşardı. "Senin bir nedenin olması, benim bu konuda iyi olmam gerektiği anlamına gelmiyor. Seni rahatsız ediyor diye susmayacağım," diye tersledim onu.

Alec ayağa kalktı. Gözlerinde ateşle bana bakarken nefesim kesildi. Aşağı uzandı ve pantolonunu indirdi. Pantolon kalçalarından aşağı kayarken ona bakakaldım. Yatağa tırmanıp kanımı toplarken ve deliğime sürerken gömleğini çıkarma zahmetine bile katlanmadı.

Aletin deliğime dayanması her zaman garip bir duyguydu. Korku ve şehvetle karışık bir endişe. Ne yapacağını asla bilemezdim.

ama kızdığında gazabına uğrayacağımı anlamaya başlamıştım.

Bundan nefret ettim mi? Seviyor muydum? Artık kafamda hiçbir şeyin anlamı yoktu. İçime girdiğinde her düşünce beynimden uçup gitmişti. Bu sefer çılgılık attım. Ağzı benimkine çarparken çılgılığımı yuttu. Orada tatlılık yoktu, sadece öfke ve sahiplenme vardı. Sanki Beni bir öpücükle tüketebileceğini ve bütünüyle yutabileceğini düşündü.

Alec içimde sallandı, parmakları etimdeki yeni kesikler boyunca oynarken tüm duyularımı çaldı. Uzaklaştığında derin bir nefes çektim, havamın bir kez daha benden çalınması ihtimaline karşı ciğerlerimi doldurdum. Neşteri aldı ve göğsüme doğru tuttu.

"Nasıl kapatacağını öğrenmen gerek."

"Böyle bir şey ," diye karşı çıktım. "Alec!"

Kan birikti ve göğsümün üzerinden kaydı. Vücutlarımızın arasında kaybolmadan önce parmaklarını kanda gezdirdi. Alec sikini tekrar yağladı ve devam etti.

"Sen benim kişisel kayganlaştırıcı şişem olacaksın," diye homurdandı. "Senin gibi bir sürtük bunun için iyidir, değil mi?"

Boşalmamak için büyük bir mücadele verirken sırtım yataktan yukarı doğru kalktı. Alec'in öfkesini almak bağımlılık yapmaya başlamıştı. Eğer durmazsam, eğer kaçamazsam, kalacak ve daha fazlasını isteyecektim. Ve daha fazlasını. Ta ki çok ileri gidip boğazımı kesip açana kadar.

O zaman bile mutlu olurdum. En azından yüzümde bir gülümseme ve teninde dölleriyle dışarı çıkardım.

Alec beni umursamadan içime girerken sert nefesler alıyordu. Sanki orada değilmişim gibiydi. Ona bağırdım.

"Bana bak!"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Benden bir şey mi talep ediyorsun?" Dudaklarından bir kahkaha fırladı. "Yaşamana izin verdiğim için bile mutlu olmalısın."

Alec doğrulup omuzlarımı kavradı ve eskisinden daha sert bir şekilde içime girdi. Onun sikinin üzerinde zıpladım. Sikim seğiriyordu. *Kahretsin, şekilde öleceğim.* Alec'in gözlerini benden ayırmaması durumu daha da kötüleştiriyordu. Ruhumun derinliklerine bakıyor ve beni sikerken kendinden geçmemi sağlıyordu.

Bana bakmasını istemiştim ama onun yoğun incelemesinin öznesi olmak içimin karışmasına neden oluyordu. Alec'in parmakları ağzıma girmeden önce çenemde gezindi. Hafif bir kan tadı kalmıştı ama umurumda değildi. Parmaklarını yaladım, dikkatle ondan alabildiğim kadar zevk almaya çalıştım. Beni mahvederken gözleri kapalıydı, hamleleri dengesizdi.

Beni geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru itiyordu. Sırtımdan başlayıp omurgama doğru yayılan acıyı hissettim. *Sakın durma. Durursan buna dayanamam.* Parçalarımı toplamasından başka bir şey kalmayana kadar yıkılmak istiyordum.

Kalın sikinin etrafında kenetlenirken Alec'in iniltileri kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Kendimi sınırda hissediyordum ama parmakları ağzımın içine doğru kayarken konuşamıyordum. Yıldızları görecektik kadar sert boşalırdı vücudum kasıldı.

"Daha işim bitmedi," diye tersledi Alec. "Bunu yapmanı kim söyledi?"

Kalın bir şekilde yutkundum. Öfke Alec'in yüzünü doldurdu ve ben hayretler içinde kaldım. Bazen bu duvarı korumak için o kadar çok çabalıyordu ki, duyguları olmadığına neredeyse inanılabilirdi. Şimdi onu izlerken, bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Her zaman çok şey saklıyordu. Hıncını benden çıkarması o kadar da şaşırtıcı mıydı?

Tıpkı babam için yaptığım gibi onun için de bahaneler üretiyorum.

Bu düşünceden hemen vazgeçtim. Alec ve babam çok farklı iki insandı. Babam sorgusuz sualsiz alır ve yok ederdi. Alec, babamın kendi ihtiyaçları ve eğlencesi için böyle biri olmaya zorlanmıştı. Onun için yüzeyin altındakinden daha fazlası vardı.

Vücudumdan elektrik şokları geçerken gerçekliğe geri döndüm. Bir orgazm daha içimi parçalamakla tehdit ediyordu ama içimde olduğundan bile emin değildim. Bu vücudumun tepki vermediği anlamına gelmiyordu.

Tekrar boşaldıktan ve başım döndükten sonra bile Alec durmadı. Aksine daha da ateşlendi. Beni zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle becerirken bir hayvandan daha az insandı. Yine de durmasını istemedim.

Gözlerinde bu kadar tutku varken nasıl yapabilirdim?

Kuru bir orgazm bedenimi sararken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Alec sadece ağzımı kapattı, gözyaşlarım parmaklarına doğru yuvarlandı.

"Ne? Şimdiden pes mi ediyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. *Hayır, beni kullan. Canımı yak. Bana dokunmaya devam et!*

Alec alay etti. "Sen gerçekten farklısın," dedi eğilip dudaklarını kulağıma değdirirken. "Bailey, benden uzak durmalısın. Sana zarar vermekten başka bir şey yapmayacağım. Git buradan."

Elim kolum bağlıyken nasıl yapabilirdim ki? Yine de onu sorgulamadım. Mücadele bile etmedim. Derin ve sert hamleleri beni tekrar uçurumun kenarına itiyordu. Tek odaklanabildiğim vücutlarımız arasındaki sıcaklık, havada asılı duran seks kokusu ve ikimizi de saran kan aromasıydı.

Alec sert bir şekilde boşaldı, döllerini içime boşaltırken aldığı zevk tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Kıçıma bir şey sokmak ve sonsuza dek orada tutmak istiyordum.

Elini ağzımdan çekti ve nefes nefese yataktan çıktı. Ben de onunla birlikte nefesimi tutmak için elimden geleni yapıyordum. Alec elinde bir havluyla tekrar görüş alanıma girdi. Üzerimdeki kanı, teri ve döllerini dikkatlice sildi ve temiz olduğumdan emin olmak için acele etmedi.

"Ağlamayı kes," dedi, sesi olduğumdan daha yumuşaktı.

"Ağlayamam."

Alec elini uzattı. Bana vurmasını ya da sarsmasını falan bekledim. Onun yerine parmakları yanaklarıma dokundu. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi aşağıya bakarken gözyaşlarımı sildi.

"Ciddiyim," diye . "Kes şunu."

Başımı salladım. "var bilmiyorum."

Alec iç çekerek yatakta yanıma oturdu. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, tırnakları kafa derime dikkatlice sürtündü. Dokunuşuna doğru eğildim.

Hatırladığım Alec bu. Gençken olmak istediğim kişi. Ve yıllarca hayalini kurduğum kişi.

Her nazik okşayış, gittiği günden beri kaynayan cehennemi yatıştırıyordu. Onu affetmek istediğimi fark ettim. Gerçek şu ki, aklımın bir köşesinde hep dizlerinin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmasını ve sonra... Aklımda binlerce senaryo vardı ama hiçbirisi gerçekleşmeyecekti.

"Kaçman gerek," dedi Alec. "Bu kadar oyun yeter, Bailey. Böyle devam edersek birimiz ölecek."

"Sensiz olmak istemiyorum."

"Seninle nasıl *birlikte* olacağımı bilmiyorum. Dürüst ol, ben artık o adam değilim.

Bu bizim için sondur."

Başımı salladım ama uykunun beni sürüklediğini hissediyordum. Yorgunluk gözeneklerime işlemişti. Ne kadar mücadele edersem edeyim, yüzeye geri çıkamıyordum.

"Beni bırakma," diye yalvardım. "Lütfen, Alec. Yapamam."

"Şşşt." Öne doğru eğildi ve alnını alnıma yasladı. "Bunların hepsi yakında bitecek."

Başımı salladım ama başımın üzerinde asılı duran korku büyüdü. Alec bana doğru bastırmaya devam etti ve uzak durmamı imkânsız hale getirdi. Uykuya daldım ve harika, mutluluk verici şeyler hayal ettim.

BÖLÜM 10

ALEC

Bailey'nin kanı ellerimden aktı ve kanalizasyona karıştı. Sabunu aldım, cildimi ovdum ve ritüele yeniden başladım. Onu üzerimden ne kadar temizlemeye çalıştıysam da o . Bir yarığa sıkışmış, bir çivinin altına gömülmüş, elimin arkasında unutulmuş bir damla. Bailey inatla orada kaldı ve kanı bile bu özelliğe büründü.

Fazla suyu için ellerimi silkeledim. Ve onlar gibi davranmak için titremiyordu. Duşu açtım ve buhar küçük banyomu hızla doldurdu. İyice ısındığında içeri girdim ve suyun tenimi yakmasına izin verdim. Umurumda bile değildi. Bailey'i üzerimden atmam gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Tek görebildiğim oydu. Benim için yalvarışını. Dolgun dudakları adımı inliyordu. Onu kestiğimde mavi gözlerindeki her heyecan titreşimi.

O bir deli. Bu çok açık.

Bir elimle yüzümü sildim ve üzerimde hâlâ onun kanının bakır kokusunu hissediyordum. Sabunu kaptığım gibi işe koyuldum. Onu derimden çıkarmalıydım yoksa bir daha asla huzur bulamayacaktım.

Ne zaman huzur buldum ki?

Ürperdim ve bu düşüncayı aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Kendim için hazırladığım hayat özenle düzenlenmişti. Her şeyin yeri ve zamanı vardı.

Gerçekten huzurlu muydum? Bilemiyordum. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

Bir erkeğin kartondan kesilmiş daha fazlası olduğumu hissetmeye en çok Bailey'nin yanındayken yaklaştım. Ama bu iyi bir şey değildi! O benim gömülü ve ölü kalması gereken bir yanıımı ortaya çıkardı. Ona yöneltilen her gülümseme, kahkaha ve çığlık, uzak durması gereken beni yeniden diriltiyordu. Etrafındaki herkesi kurtaramayacak kadar zayıf olan beni.

"Siktir!"

Bailey gittiğinde bile hala beynime kazınıyordu. Onun izlerini koklayamayacağımdan emin olana kadar derimi ovdum. Aramızda her ne yaşandıysa artık bir önemi yoktu çünkü işimiz bitmişti. Kendimi bir daha asla kimseye böyle göstermeyecektim. Bunu bir kenara bırakıp gerçek dünyaya dönmek en iyisiydi.

Benim dünyam.

Duşu kapattım ve aynaya doğru ilerledim. Bailey hayatıma girdiğinden beri bazı şeylerin kaymasına izin vermiştim. Çatlaklar ortaya çıkmaya başlamıştı. Normalde düzgünce kesilmiş yüz kıllarım kalınlaşmıştı. Tek düşünebildiğim o olduğunda tıraş olmak aklımdaki son şeydi.

Yarın tıraş olurum. Bu gece olmaz.

Vücudum ağrıyordu, her kasım aktivitelerimi protesto ediyordu. Duştan sonra bile her santimimin acı içinde çığlık attığını hissediyordum. Sürüne sürüne yatağa gittim, ve pijama ya da yatmadan önce yapacak bir şeyler aramaya zahmet etmedim. Yarın vermem gereken dersler vardı. Bunu kaçıramazdım.

Gözlerimi zorla kapattım ama tek görebildiğim Bailey'nin görüntüleri idi. Büyük, mavi gözlerinden yaşlar dökülüyor, alt dudağı titriyor ve bir gece önce olanlar için özür diliyordu.

Ayağa fırladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Siktir." Rüyalarım da bile Bailey'den kaçamıyordum. Sanki her zaman yanımda olacakmış gibi hissediyordum.

Derse tıraşlı bir yüz ve bir fincan kahve ile girdim. Programım günceldi, derslerim yeniden yapılmıştı ve öğrencilerime dikkatimi vermeye hazırdım. Ki bunu en başından beri yapmalıydım.

Clark masamın üzerine bir yığın kâğıt koydu. "Al bakalım."

Elime aldım ve ona yukarıdan aşağıya bakmadan önce göz gezdirdim. Ayakkabılarına bakarken bakışlarını kesinlikle benden uzak tuttu. İçimi çektim.

"Clark, dersten sonra konuşalım. Tamam mı? Sanırım kötü tavrım için özür dilemem ve açıklama yapmam gerekiyor."

Bana baktı. "Yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, hayır istiyorum. Neden geçen sefer gittiğimiz kafeden bir fincan kahve almıyoruz? Keklerini sevdiğini biliyorum."

Clark'ın dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Tamam. Evet. Bu harika olur."

"Güzel." Kıkırdadım. "Derse başlasak iyi olur. Geride kalmak istemiyorum."

"Sen hazır olduğunda," dedi.

Ona gülümsedim ve dünyanın tekrar yerine oturduğunu hissettim. Böyle olması gerekiyordu. Normal. Öfkeli duygular, her şeyi tüketen libido ya da delilik yoktu. Sıradan bir hayat yaşayan sıradan bir adamdım. İşte bu kadar. Dün gece yapmam gerekeni yapmıştım.

"Pekâlâ sınıf, başlayalım," dedim gözlüklerimi düzeltirken. "Nerede kaldığımızı söyleyebilecek olan var mı?"

"Beşinci bölüm," diye seslendi bir kız, kitabının üzerinden bana gülümseyerek. "Gerçekten çok iyiydi."

"O zaman bunun hakkında konuşalım. Herkes beşinci bölüme geçsin ve konuşalım-" "Üzgünüm geciktim!"

Herkes aynı anda kapıya doğru döndü. Ama sadece benim kanım . Bailey içeri girdi, sanki az önce bayılmamış gibi görünüyordu.

Bir gece önce becerilmekten ve kesilmekten. Döndü, bana göz kırptı ve oturacağı yeri bulmak için geri döndü.

Halüsinasyon mu görüyorum? Evet, öyle olmalı. Bu bir psikotik kırılma.

Otururken gözlerim Bailey'de kaldı. Yüzündeki irkilme o kadar çabuk gelip geçti ki, başka kimsenin bunu fark etmediğinden emindim, ama ben fark etmiştim. Kitabını çıkardı, doğru bölüme çevirdi ve bana gülümsedi.

"Profesör Sanborne. Efendim?" Yan tarafıma keskin bir şey battı ve sarsılmama neden oldu. Clark kaşlarını çatarak bana baktı. "Ders mi efendim?"

Keskin bir nefes aldım. "Pekâlâ, beşinci bölüm," diye seslendim. "Hadi başlayalım."

Söylediğim her sözde ya da attığım her adımda Bailey'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kafamı kaldırdığımda arkasını dönmedi. Kitabımı sıkıca kavradım.

Ona gitmesini söyledim. Ne sikim düşünüyor bu?

Bir gece önce onu kendi yatağına yatırdıktan sonra komodininin üzerine bir not bırakmışım. Aramızdaki şeyler sallantılı ve vahşiydi; şu anda birbirimizin etrafında olmamıza gerek yoktu. Bailey çok kırılıyordu ve ben de yıllar içinde kendime edindiğim azıcık akıl sağlığıma zar zor tutunuyordum. Patlamayı ve etrafımızdaki herkesi yok etmeyi bekleyen tehlikeli bir ikiliydik.

Bana bakarken dikkatim tekrar üvey kardeşime çekildi. Bacaklarını açtı, eli masanın altında kasıklarında geziniyordu. Tıkandım. Çok basit, aptalca bir hareketti ama ileri doğru yaptığı hareketler içimdeki canavarı uyandırmıştı. Onu yere serip masanın üzerinde becerme düşünceleri içimi kapladı, ta ki dersi yönetmeye çalışırken kendi kelimelerime takılıp düşene kadar.

"Bugünlük bu kadar," dedim sonunda, zamanın dolduğunu fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. "Sonraki iki bölümü okumayı unutma, tekrar buluştuğumuzda onları tartışırız."

Herkesin çantalarını toplamasını izledim ama dikkatim onların üzerinde değildi. Dikkatimin her zerresi Bailey'deydi. Kitabını bir kenara koyup sırt çantasının fermuarını çektikten sonra çantasıyla oynamaya başladı.

"Profesör Sanborne." Kaşlarını çatmış Clark'la yüzleşmek için döndüm. "Hâlâ kahve içmeye devam ediyor muyuz?"

Kahretsin, doğru ya, Clark'la ilgili her şeyi o kadar çabuk unutmuştum. Bailey bana tatlı ve masum gibi davranan gözlerle bakarken nasıl odaklanabilirdim ki?

Ne halt ediyor bu?

"Profesör?"

Kendime gelmek için başımı salladım. "Evet, hâlâ devam ediyoruz. Bazı işleri bitireyim, sonra yirmi dakika sonra orada buluşuruz."

Clark başını salladı ve bana gülümsedi. "Orada görüşürüz."

O gider gitmez Bailey'e doğru hışımla yürüdüm. Ellerimi masaya vurdum ama o bana baktı, yavaşça göz kırptı ve sonra gülümsedi.

Onun nesi var?

"Burada olmamanız gerekiyordu."

Bailey omuz silkti. "Başka nereye gidebilirim ki? Ne de olsa bu benim sınıfım." "Ukala küçük-" Homurdandım ve ağzımı . Hayır, değildim.

Bailey'nin saçmalıklarının içine sürüklenecektim. "Dün gece sana ne demiştim? Kaç dedim, değil mi? Bunu hatırlıyor musun yoksa beynine çok fazla oksijen mi gitti?" Dişlerimi öyle sıkıştırmıştım ki çenemde bir acı hissettim.

"Pekala." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Eğer beynime çok fazla oksijen gittiyse, bilin bakalım bu kimin hatası?" Uzandı ve elini göğsüme koydu. "Müthiş bir baş ağrısı ve ağrıyan bir kışla uyandım. En azından beni yatağına yatırabilirdin ama hayır." Başını iki yana salladı. "Tam bir pisliksin."

"Yapılması gerekeni yaptım."

Hatta onu sahip olduğu ince battaniyenin altına sokmak için fazladan bir saniye bile ayırmıştım. Görünüşe göre, bu Bailey için yeterince iyi değildi.

"Dün gece seni affettim," dedi eli gömleğime dolanırken. "Ne de olsa sen haklısın. Anneni kaybetmiştin ve gitmeni sana yükleyemem." Bailey ayağa kalktı, şüphesiz bana ulaşmak için parmaklarının ucundaydı. "Ama dün gece beni yine terk ettin. Bunu affedemem."

Elim beynimden önce hareket etti. Saçımdan bir tutam yakaladım ve sertçe geri çektim. Bailey tısladı ama bu kısa sürede bir inlemeye dönüştü.

"Siktir, Bailey," diye tersledim. "Benden uzak durman gerek. Bunu istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Bailey kıkırdadı. "Yalancı." Eşofmanını bacağından aşağı doğru itti ve dün gece üzerine koyduğum bandajı ortaya çıkardı. Bailey bandajın bir tarafını yırttı ve kabuk bağlamaya başlamış olan kesikleri ortaya çıkardı. "Ne diyor bu?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bailey."

"Ne yazıyor?" diye tekrar sordu, sesi çaresizlik ve emir karışımıydı. "Söyle bana."

Kalçasındaki izlere baktım. Orada, kremi etine kazınmış tek bir kelime vardı.

Alec.

Parmaklarım üzerinde gezindi. Bailey nefesini içine çekti. Gözlerimiz buluştuğunda bana daha sıkı sarıldı. Kalçasını sıktım. Dudaklarından boğuk bir inilti döküldü ve doğrudan sikime gitti.

Parmakları kotumun üzerinde gezinirken "Sertleşmişsin," diye fısıldadı. "Şimdi kimmiş fahişe?"

Bizi döndürdüm ve Bailey'i masama çarptım. İnledi, kalçaları içgüdüsel olarak benimle buluşmak için geri çekildi. Kıçını yere yapıştırdım.

"Hâlâ sensin," diye cevap verdim. Elimi uzattım ve iç çamaşırının arasından sikini sıktım. "Kahretsin, Bailey. Bu çok aptalca. Benden uzaklaşmalısın."

"İstemiyorum." Kıçını bana doğru salladı. "Ben kararımı verdim. Ayrıca dün gecedен sonra bana borçlusun. Adını etime kazıyıp beni öylece yalnız bırakamazsın."

Midem sıkışmıştı. Onu terk etmiştim ama iyi olduğundan emin olmadan önce değil. Bailey bana bir şey yaptı. İçimdeki canavarı kızdırdı ve acıyı aynı anda dindirdi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl oluyordu da beni aynı anda hem daha acımasız hem de daha yumuşak yapabiliyordu?

Sırtına doğru sarsıldım. "Bunu yapmaya devam edemeyiz. Özellikle de beni tehdit etmeye devam edersen."

"Dudaklarımdan çıkan bir tehdit duydun mu?" Bailey omzunun üzerinden baktı. "Seni tamamen yeni yollarla mahvetmeyi planlıyorum."

Kahretsin.

Bailey beni öldürecekti, bunu biliyordum. İç çamaşırını çekerek indirdi ve dolgun, solgun poposunu ortaya çıkardı. Tırnakları etinin üzerinde geziniyor, arkasında belli belirsiz kırmızı çizgiler bırakıyordu.

Gözlerimi kapattım ve geriye doğru adım attım. "Benden uzak dur."

"Ne? O kadar büyük bir korkak mısın?" Bailey seslendi. Gözlerimi açtığımda onun bakışlarıyla karşılaştım. "Öyle misin?"

"Kapa çeneni," diye hırladım. "Bu çocukça sataşmaların bende işe yarayacağını mı sanıyorsun gerçekten?"

"Eskiden hep öyleydi." Yanaklarından birini iyice açarak kızarmış deliğini ortaya çıkardı. "Demek istediğim, eğer benimle baş edemiyorsan şimdi söyle. Bu tatlı, dar kıcı kaç erkeğin istediğini tahmin bile edemezsin."

Kendimi kaybettim. Hızlı adımlarla odayı geçtim ve sınıf kapısının kilidini fırlattım. Camın üzerindeki kâğıt için şükürler olsun. Bizi gözden uzak tutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bailey'nin yanına geri döndüğümde, ben onu tekrar masaya çarpana kadar güldü. Bir inilti serbest kaldı ve elimi sırtının avuç içine dayadım. Kulağına fısıldayabilmek için eğildim.

"Bu saçmalığı bana bir daha söyle."

Bailey altımda titredi. "Dedim ki, eğer bunu istemiyorsan, başkası memnuniyetle alır."

Bıçağı cebimden çıkarırken kırmızıyı gördüm. Bıçak Bailey'nin boğazına dayandı ve nefesi kesildi.

"Devam et," diye meydan okudum ona. "Bir daha söyle."

BÖLÜM 11

ALEC

Bailey avuçlarımda içinde kıpırdandı. Bıçağı boğazına daha sıkı bastırdım ve bir iniltiye dönüşen çok tatlı bir inilti çıkardı. Sikime kan hücum etti. Kendimi tekrar Bailey'nin sarhoş edici deliğine gömmekten başka bir şey istemiyordum ama o bunu hak etmiyordu.

Söylediklerinden sonra olmaz.

Zihnim onun benim olmayan başka bir adamın sikini aldığı görüntülerle doldu. İnemelerini başkasına veriyordu. Kalçalarının benim için yaptığı gibi yuvarlandığını hayal ettim. Çığlıkları başka bir orospu çocuğunun kulaklarını süslüyordu.

"Alec," diye fısıldadı. "Sadece sana takılıyordum." "Bu akıllıca bir karar mıydı?"

Bailey başını sallamaya başladı ama boğazına dayadığı bıçağı hatırladığı belliydi. "Hayır," dedi titreyerek. "Kötü bir karardı." Durakladı. "Ama dikkatini çekti."

"İstediğin bu mu? Dikkatimi çekmek mi?"

"Her zaman öyleydi," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu bilmek zorundasın."

Şimdi, bu kadarı doğrudu. Küçüklüğümüzden beri Bailey bana yapışmıştı. Beni takip , günün her saatinde benimle takılır, bulduğu her fırsatta bana bakardı. Bailey'nin geliştiği bir şey varsa o da benim ilgim ve şefkatimdi.

Kendini kaybetmesine şaşmamalı. O kadar uzun zamandır bensizdi ki.

Yine de bu, az önce söylediği şeyi mazur göstermiyordu. Diğer pislikleri bir tür şaka gibi önüne atması öfkemi daha da alevlendirmişti. Ancak bu sefer nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

İç çamaşırını ince kalçalarından aşağı, ayak bileklerine kadar yırttım. Parmaklarımla onu açtım ve deliğini yokladım. Bailey tısladı. Parmaklarımı çektim. Beni kışkırtsa bile, dünden beri bir tur daha atamayacak kadar berbat durumda olduğunu biliyordum.

"Masanın üzerine uzan, çekmeceyi aç ve kayganlaştırıcı şişemi al."

"Senin kayganlaştırıcın olduğumu sanıyordum," dedi Bailey, dudaklarında bir kıkırdama.

"Burada değilsin. Büyük bir karmaşa yaratmadan seni kesmemin imkanı yok." Elim onun dolgun kışına çarptı. "Kayganlaştırıcı. Hemen."

Bailey titredi ama söyleneni yaptı. Tüpü geri verdiğinde hemen hazırlanmaya başladım. Acele etmedim, onun beklenti içinde kıvrınmasını izlerken sikimi okşadım. Bakışları her benimkine döndüğünde ona baktım ama herhangi bir duygu göstermeyi reddettim.

Sonunda kayganlaştırıcı şişesini masanın üzerine koydum. Bailey'nin dişleri alt dudağına gömüldü. İhtiyacının dalga dalga yayıldığını neredeyse hissedebiliyordum.

Sikimi tuttum ve yanaklarının arasında aşağı yukarı ovuşturdum. O da geri itti.

"Boğazında bir bıçak olduğunu unuttun mu?"

İnledi. "Seni içimde hissedersen buna değecek."

Yağlanmış sikimi kalçalarının arasına soktum. Kaygan, ıslak ve sıcak, ihtiyacım olan tek şey buydu. Ve Bailey'nin yorumları için acı çekmesini sağlamanın ek bir yararı vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye yakındı. "Alec, hadi!"

"Kapa çenenen." Bıçağı boynundan omzuna ve sırtına doğru kaydırdım. "Meşgulüm."

Bailey sinirli bir ses . "Buna dayanamıyorum!"

"Bununla başa çık."

Kalçalarını becerirken tüm sızlanmalarını duymazdan geldim. Bailey onu becermem için bana çok şey söyleyebilirdi. Başka erkekleri becermekle tehdit etmek mi? Bu, sikimi kendime saklamama değecek bir suçtu.

Bailey geri itmeye çalıştı ama bıçağın ucunu sırtına dayadım. Nefes nefese kaldı, parmakları genişçe açıldı ve hareketsiz kaldı. Sırıttım. *Ne kadar itaatkâr bir pozisyon.*

"Neyi yanlış yaptığını biliyor musun?" diye sordum. "Evet, biliyorum."

Bıçağı içeri bastırdım. Bailey haykırıp nefes nefese kalırken bir damla kan kabardı. Bana karşı titrediğini hissedebiliyordum.

"Söyle," dedim. "Nerede söyle bana." "Ah, hadi, Alec!"

Kalçalarını birbirine yaklaştıırken inledim. Basınç, sürtünme ve sıcaklığın birleşimi bana zarar veriyordu. Bailey'de beni her seferinde uçurumun kenarına iten şey neydi?

Muhtemelen yıllardır onunla ilgili kurduğum tüm hayalleri süslediği içindir.

Bailey büyüdükçe onu uzaktan izledim. Yavaş yavaş, ilgim kardeş sevgisinden daha derin ve daha yoğun bir şeye dönüştü. "Evcil hayvanlarımla" kendimi uzak tutuyordum ama hiçbir şey gerçeğı kadar iyi değildi.

"Lütfen, Alec," diye yalvardı.

Bıçağı derisine daha sert bastırdım. Tısladı.

"Özür dilerim," diye inledi sonunda. "Seninle diğer erkekler hakkında dalga geçtiğim için özür dilerim." "Yaptığım aptalca bir şeydi."

Sertçe başını salladı. "Biliyorum," dedi, dudaklarında bir inilti. " demek istememiştim.

Bunu asla yapmam."

"Eğer yapsaydın, sana birkaç ustaca kesikten fazlasını yapardım," diye kulağına karşı homurdandım. "Sonra da derilerini sana seyrettirirdim."

Bailey'nin içinden bir ürperti geçti. *Güzel. Söylediklerimi tam olarak hayal etmeni istiyorum çünkü bunu gerçekleştireceğim.*

"Buna daha fazla dayanamayacağım, Alec!"

Bailey benden o kadar çabuk uzaklaştı ki afalladım. Bana ters ters bakmadan önce masanın üzerinden sürünerek geçti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum.

Masanın etrafında yürürken cevap vermedi, bir elini göğsüme soktu ve beni çevirdi. Kıım masanın üzerine düştüğünde homurdandım ama onun işi bitmemişti. Bailey üstüme tırmandı, hiçbir şey yokmuştı gibi üstüme çıktı, sonra arkasına uzandı, sikimi yakaladı ve tek bir akıcı hareketle üzerine oturdu.

Bailey kfrederken başı geriye düştü. Ona mest olmuştı bir şekilde baktım. Aletimin etrafını saran sıcaklık beni gerçekliğe geri sürükledi. Kalçalarını kavradım ama Bailey'nin yardımına ihtiyaı yoktu. Beni becerirken çoktan yukarı ve aştığı yükselmeye baştımıştı.

"Yeterli değil," diye homurdandı.

Dümdüz olana kadar beni geriye itti. Yerini değiştirdikten sonra tekrar sikimin üzerine oturdu. Bu sefer gözleri büyüdü ve pembe dudaklarını kocaman bir sırtıtış kapladı. Bailey kendini yukarı kaldırdı, sikim zar zor içinde kalıyordu.

"İşte orada," diye inledi bana bakarken. "Hepinize ihtiyaım var!"

Bailey tekrar yere yığıldı. İnce parmakları vücudunda hızla ilerledi ve zaten dik olan meme uçlarını çekiştirmeye baştı. Gözlerindeki bakış sırlı ve a bir ifadeydi. Sanki beni tamamen yutmaya çalışıyor gibiydi.

Onun telaşlı nefes alışlarının sesi, bedenimi bu tehlikeli, çarpık yolu izlemekten için hiçbir şey yapmadı. Kalçalarını daha sıkı kavradım, parmaklarım muhtemelen solgun teninde çürükler bırakıyordu. Daha sıkı kavradım. Bıraktığım her iz ona kaçamayacağını hatırlatıyordu. Artık kaçamazdı. Bailey'e elimden gelen her fırsatı vermiştim ama o yine de daha fazlası için geri gelmeye devam etmişti. Kendisinden baştı suçlayacağı kimse yoktu çünkü geri dönüştü yoktu.

Bailey'nin yağlanmış kıcının ıslak, emme sesi, birbirine çarpan tenimizin tokadı ve onun zahmetsiz ahlaksız inlemeleri beni tam sınıra itti. Hiç düşünmeden uzandım ve onu göğsüme doğru çektim. Onu yakınımnda tutarken Bailey haykırdı, sert ve cezalandırıcı bir hızla yukarı doğru itti. Ben de geri uzandım. Parmaklarım deliğini, sikimi ve aralarındaki bağlantıyı sıyırdı.

"Parmağını sok," diye inledi Bailey. "Ger beni. Beni gererek aç ve mahvet."

Sikim seğirdi. Benim masum, tatlı küçük Bailey'imın böyle bir sürtük olacağını asla düşünemezdim. Bana sarıldı, nefes alış verışı her şeyden çok pantolon gibiydi. Ona istediği şeyi vermeye karar verdim.

Parmağımı yanaklarının arasından kayan bol miktarda kayganlaştırıcıya doğru ittim. deliğine geri döndüm. Bailey'nin yalvardığı şeyi yapmadan önce parmağım kasın ovuşturdu. Parmağımı kıcına soktum.

Çıkardığı sesler o kadar yüksekti ki başını göğsüme doğru ittim. Bailey geri itti, asla yetmeyecekmiş gibi sikimi ve parmağımı becerdi. Sıkılık, sıcaklık, hepsi beni uçurumun kenarına götürdü.

Boşalırken yukarı doğru sarsıldım. O üzerimde kasılırken döller bedenlerimize sıçradı. Öne doğru yığıldığında parmağımı çektim ve yüzünün göğsüme çarpmasına izin verdim.

Bailey bana baktı, yüzünde çok fazla bira içmiş gibi sarhoş bir ifade vardı. Yanakları kızarmıştı. Yüzüne kocaman, yamuk bir sırtma yayıldı. Bailey eğildi, masanın diğer tarafındaki bıçağını aldı ve bana doğru salladı.

"Bunu sen düşürdün," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Sen hasta küçük bir şeysin. Bunu biliyor musun?"

Sırtışı büyüdü. "Teşekkür ederim." Bailey eğildi, dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Alec?"

"Hmm?" diye sordum. Dürüst olmak gerekirse kendi bulutumun üzerinde süzülüyordum.

"Beni göndermeyin."

Bailey'e odaklanabilmek için gözlerimi kırdım. Yüzünde hâlâ sevinç vardı ama her an yıkılacakmış gibi görünüyordu. Midem bulandı. Hayatıma geri döndüğü günden beri onu koruma dürtüsü yeniden artmaya başlamıştı. Şimdi, her zamankinden daha güçlüydü.

"Bunun sağlıklı olmadığını biliyorsun, değil mi?" Ben sordum.

"Umurumda değil." Bailey parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Sadece seni istiyorum. Ve iyi olacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu, geçim kaynağımı ve hayatımı tehdit etmeyi bıraktığın anlamına mı geliyor?"

Başını şiddetle salladı. "Evet, yemin ederim. Senin için çok iyi olacağım. Bırak kalayım." Bailey elimi tuttu ve arkasına bir öpücük kondurdu. "Oraya geri dönmek istemiyorum."

Kahretsin. Bana çelme takmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.

Onu babasına nasıl geri gönderebilirdim? O adamın kim ve ne olduğunu biliyordum. Bailey'i oraya geri göndermek ölüm fermanı gibiydi. Bu sefer suçlanacak kişi ben olacaktım ve onu gerçekten terk etmiş olacaktım. Bunu tekrar yapamazdım.

Ona bu kadarını borçluyum.

"Peki," dedim çenesinden tutup bana bakmaya zorlayarak. "Ama burada işleri doğru şekilde yapmayı öğreneceksin. Dağınıksın ve dağınıklık tehlikelidir."

Bailey'nin gözleri büyüdü. Üstüme uzandı, bana bolca teşekkür ederken vücuduma sarıldı.

Dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamadım. *Bunu yapabilirim. Bailey'i güvende tutacağım, ona öğreteceğim ve onu hızla tutacağım. Benimle evde olacak.*

Bailey doğrulup oturdu. Dudakları dudaklarıma çarptı ve onu üzerimden itme dürtüsünü reddettim, onun yüzünden değil. Hayır, onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum. Ama birine bu kadar yakın olmak bir tuzak gibiydi. Onu kullanıyordum.

Öldürdüklerime yakınlaşmak için samimiyet ve böyle şey, gerçek olabilecek bir şey, yabancı hissettirdi.

Yine de onu itip kakmadım. Bailey mutluydu. Bir süre bunun içinde boğulmam gerekiyordu.

BÖLÜM 12

BA LEYİ

Alec'in telefonu ellinci kez çaldı. Çıkardı, mesaja baktı ve tekrar cebine koydu. Gözlerim kısıldı.

"Kim o?" Fısıldadım. "Ne?"

Kızgınlığın içimi kemirdiğini hissettim. "Beni duydun. Kim o? Telefonun bütün gece çaldı."

"Kimse yok." Cümlesini noktalamak istercesine telefon tekrar çaldı. Telefonu çıkardı ve bana bakmadan önce sessize aldı. "Ne?"

Parmaklarım seğirdi. *Yapma bunu.* Alec'in telefonunu kapıp yere *çarpmak* söz konusu bile olamazdı ama yine de bunu yapmak için yanıp tutuşuyordum. Alec bana kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" Mırıldandım. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Bir şey düşünüyordun," diye karşı çıktı. "Biz avlanırken saçmalamaya başlama."

Öfkelendim. "Tamam. Bunu sonraya saklayacağım."

Alec inledi. "O zaman ben de duymak istemiyorum."

Ama yapardı. Birlikte avlanmamız gerekirken mesaj atması hakkında tam olarak ne düşündüğümü ona söyledim. Bu bizim ilk seferimizdi. Bu özel olmalıydı.

Ekranına baktım ve Clark ismini gördüm. *Kaltak. Boğazını keseceğim.* İlk günden beri Alec'le arasında garip bir şeyler olduğunu fark etmiştim. Her neyse, şimdi buradaydım ve bitmişti.

Ve Clark da benim olanı geri çekmezse olacaktı.

Uzandım ve şakağıma dokundum. Gözlerimin seğirmesine neden olan sabit bir vuruş vardı. Elimi cebime attım ve haplarımı aldım.

"Bunlar ne için?" Alec sordu.

"Bu anksiyete önleyici," diye mırıldandım ona gösterirken, sonra da yuttum. "Antipsikotik." Bunu da yuttum. "Genelde daha fazla olur ama ben azalttım. Anti psikotik için sadece yarım doz alıyorum yoksa uykum geliyor."

Alec bana inanamayarak baktı. "Ne zaman kestini?"

Kıvırdım. "New York'a gelmeden hemen önce."

"Bu çok şeyi açıklıyor," diye

mırıldandı. Ona göz kırptım. "Hey!"

Alec beni ensemden tutup kendine doğru çekti. "Kapa çeneni," dedi. "Ve öp beni."

Dudaklarımız buluştu ve zihnimde havai fişekler patladı, tıpkı dokunduğumuzda her zaman olduğu gibi. Dileğim olsaydı, bütün gün ve gece oturup dudaklarımız şişene kadar öpüşürdük. Daha fazla yapamadığımızda, Alec beni ağlayana kadar becerirdi ve ben de onu asla bırakmak istemeden ona sarılırdım.

Geri çekilip etrafına bakınırken zihnim bulanıktı. Ona baktım, yüzüne ve kapüşonunun altında gölgede kalan kısımlarına takılıp kalmıştım. Parmaklarım uzandı ve yanağındaki kirli sakala dokundu. Alec son birkaç gündür hasta olduğunu söyleyerek izin almıştı. O zamandan beri uyanık olduğumuz her anı birlikte geçiriyorduk ve ben hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum.

Alec bana baktı. Elimi tuttu ve yüzünden uzaklaştırdı. "Odaklan," dedi. "Oynamak istediğini sanıyordum."

Kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. "İstiyorum," diye canlandım, elim gömleğinin etrafında kıvrıldı. "Seninle oynamak istiyorum."

Sırıttı ve kalbim durdu. Alec neden bu kadar acımasız ama bu kadar büyüleyici olabiliyordu? Asla kaçmasın diye onu camla kaplamak istedim. Bütün gün onu izler, her iç çekişini, kaslarının her yuvarlanışını, her göz kırpışını, esnemesini ve inlemesini incelerdim.

"Dikkatini ver," diye azarladı beni. "İşte," diye başını salladı. "Başta gergin görünüyorlardı ama öpüştükten sonra rahatladılar. Sanırım onları yenebiliriz. Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi isteksizce Alec'ten ayırıp onun bakışlarını takip ettim. Daha uzun boylu, kahverengi saçlı bir adam daha zayıf bir sarışınla birlikteydi. Gülümsedim. *Bana bizi hatırlattılar.* İkisi de birbirlerine sarılmışlardı. Öpüşürken elleri birbirlerinin vücutlarında aklıkla dolaşıyordu.

"İğneniz hazır mı?" Alec sordu.

Şırıngayı ağızıma götürdüm ve kapağını ısırarak çıkardım. Alec elini uzattı. Plastik parçasını içine tükürdüm. Dikkatle cebine soktu, okşadı ve başıyla onayladı.

"Sen büyük al. Ben küçük olanı alacağım," dedi Alec.

Başımı salladım. Kamp kurduğumuz yerden uzaklaştık. Alec parmaklarını benimkilerin içine soktu. Onun sıcak ve rahatlatıcı dokunuşunu hissetmek bile eriyip gitmeme yetiyordu. Beni delirttiğinin farkında mıydı?

Normal bir Cuma gecesiymiş gibi geziniyorduk. Artık bizi fark etmiyorlardı bile, birbirlerine o kadar dalmışlardı ki umursamıyorlardı. Alec ve ben ayrıldık ve hedeflerimize yöneldik. İğnem büyük olanın boynuna saplandı. Bir arabaya çarpıp aşağı doğru kaymaya başladığında gözleri açıldı, yüzüne şok rengi geldi. Alec de bir o kadar hızlıydı. Kolu sarışının boğazına dolandı, eli ağzındaydı. Adam mücadele etti ama Alec'e karşı kazanmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Sonunda yeni oyuncağımız Alec'in kollarına yığıldı.

"Onları bagaja koy."

Onları yüklemek için hızlıca hareket ettik. İçeri girdiklerinde, ipi bileklerine ve ayak bileklerine sararak işimi yaptım. Alec'e başımı sallamadan önce güvende olduklarından emin oldum. İkisinin de ağzını tıkadı.

"İyiler." "Emin misin?"

Başımı salladım. "Olumlu. Başka alanlarda çuvalalayabilirim ama bu konuda iyi olduğumu biliyorum. Sende işe yaradı, değil mi?"

"çok beğenmişsin."

Sırıttım. "Sadece kendime güveniyorum."

Alec bagajı kapattı ve bu sırada başını bana doğru salladı. Kıkırdadım. Bu konuda haklı olduğumu inkâr edemezdi. Alec bana eski sevgilisinin onu çözmek zorunda kaldığını söylemişti. Elbette, öldürme konusunda özensizdim ama iplerim kusursuzdu.

Yerde hiçbir şey kalmadığından emin olduktan sonra arabaya bindik. Dizimi aşağı yukarı zıplatırken dişlerim parmağımın kenarındaki gevşek deriyi çekiştiriyordu. Alec uzandı ve parmağımı ağzımdan çekti.

"Kes şunu."

"Neden?" Mırıldandım. "Bu kısımda hep gergin oluyorum."

Kapüşonunu başından çekiştirerek çıkardı. "Evet, benim sorunum da bu. Eğer sen suçlu görünürsen, biz de suçlu olarak görüleceğiz. Arkana yaslan, rahatla, her şey yolundaymış gibi davran."

Elimi uzattım ve nefesimi vermeden önce radyoyu açtım. Artık normal davranabilir miydim? İnsanları kaçırmak hiçbir zaman benim işim olmamıştı. Yem olduğum zamanlar da olmuştu ama hiçbir zaman ağır işleri yapmak zorunda kalmamıştım. O zamanlar bile yolculuk boyunca midem bulanıyordu. Bu da farklı değildi.

"Benimle gelmek istediğini söylemiştin," dedi Alec nazıkçe. "İstedim! İstiyorum," dedim.

Alec'in eli kalçamın üzerindeydi. Beni şaşırtarak sıkıca kavradı. Bu his o kadar tanıdık ve sıcaktı ki bir daha gerçekliğe dönmeden içinde eriyip gitmek istedim. Bu kadar doğru hissettirirken gerçek dünyaya kimin ihtiyacı vardı ki?

Arabayı garaj yoluna çektik ve ikisini de aşağı indirdik. Sarışın olan yatağa uzandı, esmer olan ise bileklerinden tavandaki bir kancaya asıldı. Sallanırken ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu.

"Her şeyi hazırla," dedi Alec. "Nasıl biliyor musun?"

Sözsüzce başımı salladım. Alec bana oyun odasını doğru şekilde düzenlemek için tam olarak ne yapmam gerektiğini öğretmişti. Gümüş tepsiyi ve çeşitli aletleri aldım. Onları önce dikkatlice sıraladım. Bu iş bittikten sonra bizim için su, havlu ve eldiven olduğundan emin oldum.

Alec kapüşonlu tişörtü olmadan geri geldi. Karın kaslarını saran ve her kasını gösteren siyah gömleğiyle çok iyi görünüyordu. *Bu tişörtün içinde ona tapmak istiyorum.* Bahse girerim önümde bir erkek tanrısı için diz çökmek cennet gibi hissettirirdi.

"Yine dik dik bakıyorsun," dedi Alec.

"Nasıl yapamam?" diye sordum. "Sana her baktığımda seni yok etmek istiyorum."

Vücudundan bir ürperti geçti. "Bu güven verici," diye mırıldandı.

Sanki benden tuhafmış gibi davranmaya çalıştığında gülümsedim. Alec beni seviyordu. İçten içe böyle hissettiğini biliyordum. Öyle olmak zorundaydı.

Bir inilti beni yeni fantezilerimden uzaklaştırdı. Sarışın uyanıyordu. Yorgunluktan yavaşça sıyrılıp beni ve Alec'i gördü. Benden Alec'e çılgınca bakarken çelik grisi gözleri irileşti.

"Kim oynayacak?" Ben sordum.

Alec bana baktı. "En genç olan önce gider."

İçimi çektim, üzerime bir sıcaklık çökerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Kanı havluya sildim. Alec ellerimi suyla ıslattı ve ben de cildimi temizlemek için sallayarak fazlasını yıkadım. Ya da en azından yarı temiz. Hâlâ devam ederken dezenfekte olmak için bir neden yoktu.

Kendi oyuncağımdan Alec'inkine baktım. Tabii ki sarışını almıştı, şimdi her yeri kırmızının güzel bir tonuna bürünmüştü. Alec neşterlerini gerçekten seviyordu. Öte yandan benim oyuncağım kandan çok yara bere içindeydi. Sinirimi yumruklarımla çıkarmıştım. Bu işe yaramayınca, Alec bana bir sopa ödünç vermişti.

O iyi bir ağabey.

Sopayı yere bıraktım ve kendi eserine hayranlıkla bakan Alec'e doğru yürüdüm. Sarışın gözyaşları içindeydi, acınası iniltileri kulaklarıma doluyordu. Alec'e yaslandım ve bana hemen bakmadığında elimi göğsüne koydum.

"Eğlendin mi?" Ben sordum.

Bir neşter aldı. "Henüz bitmedi."

Alec yatağa doğru geri adım atarken benden uzaklaştı. Tekrar yanıma geldiğinde boğazımda safra birikerek ona baktım. İzlerken ellerim yumruk oldu, tırnaklarım avuçlarıma battı.

Benim aksime, Alec kurbanlarını sessiz severdi. Ağzındaki tıkaçı bir kez bile çıkarmadı. Çığlıkları, protestoları ve yalvarışları duymaya *ihtiyacım vardı*. Bu, içimde mantıklı gelen derin bir parçayı kaşındırıyordu.

Zihnim tekrar Alec'e odaklandı. Bıçağının sarışının karnını okşamasi çenemin titremesine neden oldu. Acele etmiyor, kendi kendine mırıldanırken deri ve kas katmanlarını metodik bir şekilde kesiyordu.

"Alec?"

İşine devam etti. Kurbanının boğuk çığlıkları onu en ufak bir şekilde bile şaşırtmadı.

"Lütfen, bırak gitsin," diye yalvardı oyuncağım tekrar, sesi çığ ve boğuktu. "Bırak gitsin, ben kalırım."

Sopayı aldım ve dizine doğru savurdum. Yankılanan çıtırtı tatmin ediciydi. Sarsıldıkça, büküldükçe ve çığlık attıkça bir ürperti omurgama doğru ilerledi. Göğsü o kadar hızlı inip kalkıyordu ki neredeyse büyüleyiciydi.

Ama ondan sıkılmıştım. Kendi Alec'imi istiyordum.

Tepsiden bir bıçak aldım ve adamın göğsünün içine soktum, bıçağı göğüs kafesinden geçip kalbini delebilecek şekilde eğdim. Bunun en kötü çığlığı atacağını düşünebilirsiniz. Onun yerine, küçük bir inilti çıkardı.

Gözleri irileşirken bıçağı daha derine soktum. Önce yatağa sonra tekrar bana baktılar. Dudakları kıpırdadı. Yalvarıyor muydu? Anlayamadım.

"Sen iyisin," diye ona güvence verdim. "En azından bu şekilde karın senin küçük kirli sırrını asla bilmek zorunda kalmayacak."

Bıçağı çektim ve vücudundan kan aktı. Normalde gözlerindeki ışığın sönmesini izlemeyi severdim ama şimdi değil. Alec'le çok meşguldüm. Oyuncağının vücuduna o kadar dikkatle bakıyordu ki, sıcaklık her santimimi tüketiyordu.

Alec'in yanından geçtim ve bıçağımı adamın göğsüne sapladım. Bana baktı, yanaklarından yaşlar süzülürken gözleri kocaman olmuştu. Adam sarsılırken üzerine tırmandım ve bıçağı saplamaya devam ettim. Bıçağım ete battı, kan toplandı ve yanlarından aşağı aktı. Bıçağım kemiğe değdiğinde bile bıçağı çekip çıkardım ve kanlar içinde kalana kadar saplamaya devam ettim. Arkama yaslanıp yanağımdaki kanı sildim.

"Bailey."

Alec'in bakışlarıyla karşılaştım. Bana bakarken yüz ifadesi sakin ve derli topluydu ama gözlerinde bir şey vardı. Saf öfkenin ne olduğunu biliyordum.

Ben gördüm.

"Evet?" Öfkem yatıştırken sordum. "Az

önce benim avımı mı aldın?"

Sertçe yutkundum. "Um, evet?"

"Öldüremediğin zaman nasıl hissediyorsun?"

"Nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Kaşınamayan bir çizik gibi hissediyorum ve oradan daha da kötüleşiyor."

Alec'in bir gülümseme yayıldı. "Sence şu anda nasıl hissediyorum?"

Yatağın altından tırmandım ve bir adım geri attım. Alec de beni takip etti. "Sanırım iyi değil," diye cevap verdim.

"Ding lanet ding." Bir parmağını çarpıttı. "Buraya gel."

Başımı salladım ve merdivenlere yöneldim. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Sen kızgınsın, ben yorgunum. Şu kana bak. Banyo yapmalıyım," dedim, kalbim kulaklarımda zar zor duyabileceğim kadar yüksek sesle atarken saçmalamaya başladım.

"Kaçma," diye uyardı Alec.

Topuklarımin üzerinde dönüp kaçmadan önce birbirimize baktık. Elini bileğime dolamadan önce merdivenleri yarılardım. Merdivenlere çarptım, Alec bana doğru yürümeden önce ellerimle kendimi durdurdum. Eli saçlarımin arasına girdi.

Beni bodruma inmeye zorlarken mücadele ettim. Işığa ulaşır ulaşmaz beni dizlerimin üzerine itti. Betona çarptığımda irkildim ve kaşlarımi çatarak Alec'e baktım.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Gerçekten üzgünüm. Yaptığın şeye kendini çok kaptırmıştın ve ben buna dayanamadım." Uzandım, saçlarımda duran eline dokundum ama onu çıkarmaya çalışmadım. "Neden onunla bu kadar ilgilenmek zorundaydın ki?"

Alec'in tutuşu sıkılaştı. "Bizim bu," diye tersledi. "O adama nasıl büyülenmiş gibi baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sen onun üzerinde çalışırken?" Tırnakları kafa derime sürtünürken tısladım.
"Fark ettim."

Kalbim tamamen yeni nedenlerden dolayı hızlandı. Alec benimle ilgileniyor muydu? Tüm bodrumda takla atabilir ve başımın üzerinde durabilirdim, işte o kadar mutluydum.

"Ağzını aç."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne ?" Fısıldadım. "Bunun için endişelenme."

Titredim ama bana söyleneni yaptım. Yavaşça dudaklarımı onun için araladım. "Dilini çıkar."

Başımı kaldırıp ona bakmadan önce gözlerim hâlâ sol elinde tuttuğu neştere kaydı. Bana hiçbir şey belli etmeyen aynı düz ifadeyi takınmıştı. Dilimi kesmeyeceğine kendimi ikna etmeye çalışırken göğsüm inip kalktı.

Yavaşça, dilim serbest kaldı.

Alec neşteri bıraktı ve pantolonunu indirerek boxerının içindeki muhteşem sikini ortaya çıkardı. Sikini ağzıma sokmadan önce onları da aşağı itti. Boğuldum.

"Çek şu lanet ellerini," dedi Alec. "O ellerini bir kez kaldırırsan, o soğuk vücudu yataktan indirip yerine seni koyarım."

Ona baktığımda doğruyu söylediğini anladım. Gözlerinde savaşmak istemediğim tehlikeli, karanlık bir kenar vardı. *Gerçekten kızgındı.*

Alec boştaki elini saçlarımın arasına soktu ve sikini daha derine soktu. Öğürdüm ama o yine de ileri doğru atıldı. Kalın siki boğazımın arkasını işgal etti, ağzımı sert ve hızlı bir şekilde sikerken gözlerim büyüdü.

Gözlerim yaşardı ama gözyaşlarımdan değil. Beni gırtlığımdan sikmesinin katıksız gücünden. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırdım. Ondan bir bakış

Aptalca bir şey yapmamak için iki elimi de hızla kalçalarımın arasına soktum.

Üstümde hırlayıp inlerken midemde bir sıcaklık oluştu. Daha önce taktığı maske düşmüştü. Her şeyini görebiliyordum.

Kahretsin, o harika. Şuna bir baksana. Kızgınken bile ona tapmak istiyorum.

Alec ilerlerken elini boğazıma doladı. Sikim sertleşti. *Boğazımı sikerken kendini hissediyordu.* Daha önce kendimi pis bir sürtük gibi hissettiysem bile, bu onun sikini gırtlığıma kadar hissetmekten aldığı zevkle kıyaslanamazdı.

Bir elimi pantolonuma soktum ve hararetle okşadım. Alec durdu. "Elini lanet pantolonundan çıkar."

İnledim. Devam etmeme izin vermesi için ona yalvarmak istedim. Evet, onu öldürmüştüm ama artık inmem gerekiyordu. Tüm zevkim bu noktada doruğa ulaşmıştı. Serbest kalmam gerekiyordu.

"Dışarı!" diye bağırdı. "Şimdi!"

Elimi çektim. Tekrar boğazımı sikmeye başladığında sızlandım. Bir tür sürtünme umuduyla kalçalarımı olabildiğince sıktım, ama neredeyse yeterli değildi.

"Boşalmayacaksın," diye homurdandı. "Belki bu sana bir dahaki sefere benim olanı almamayı öğretir!"

Başımı sallamaya çalıştım ama onun yerine sikinde boğuldum.

"Ve diğer erkeklerle birlikteyken bu kadar içine bakmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Eğlendiğini biliyorum ama lanet olsun! Bu beni çok kızdırdı."

Dur. Konuşmayı kes yoksa beni boşaltacaksın!

Boğazım ağrıyordu ama deliğim doldurulmak için yalvarıyordu. Sadece üvey ağabeyimin bana verebileceği o kalın, ateşli siki arzuluyordum. Bunun yerine, başımı yerinde tutup yüzüme vurdukça yerde kıvranmaya başladım. Serbest bıraktığım her öğürme, inleme ya da sızlanma sadece onu körüklüyor gibiydi.

"Siktir!"

Alec yükünü boğazıma boşalttı ama ağzımda takılı kaldı. Dölünden bir nehrin serbest kaldığını ve çenemden aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Hepsini iç," diye buyurdu.

Hafifçe başımı salladım. Alec serbest kaldı ve ben de bana söyleneni yaptım. Dölünün her zengin, kremi onsunu yuttum. Ağrıyan boğazımdan aşağı kayarken, kaçan parçaları ağzıma geri götürdüm, inerken parmaklarımı yaladım ve emdim.

Alec çenemi tuttu ve başımı yukarı kaldırdı. "Dersini aldın mı?"

Başımı salladım. "Evet, yaptım," diye inledim. "Şimdi boşalabilir miyim?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Temizlik yapmam gereken bir sürü iş var. Sen yukarı çıkıp yatabilirsin."

Ona göz kırptım. "Asla olmaz! Ben de sana yardım edeceğim ve işimiz çok daha hızlı bitecek. Ne yapacağımı biliyorum," diye yalvardım.

Alec iç çekerek pes etti. "Peki. Ayağa kalk ve ."

O sakince kendini ayarlayarak uzaklaşırken ben de ayağa fırladım. Alec'in sikinin kıcımda olmasını çok istiyordum ama bunu yapamayacaksam bekleyecektim. Hiçbir şey üvey kardeşimin içimde olmasıyla kıyaslanamazdı.

Temizlenmeye izledim. Yüzü yine ciddileşmişti ama yüzünde bir parıltı vardı. Etrafta dolaşırken huşu içinde baktım, her kası kıyafetlerinin arasından dikkatimi çekiyordu. Yaptığım şey için beni öldürebilirdi, ama o sadece peşini bıraktı ve beni affetti.

Tanrım, sanırım onu seviyorum.

BÖLÜM 13

ALEC

Her ağrıyarak uyandım. Sıcak bir şey yan tarafıma kıvrılmıştı ve ne olduğunu anlayamadan donakaldım. Daha doğrusu kim olduğunu.

Yavaşça baktım. Bailey bana sarılmıştı. Sanki olabildiğince yakın olabilmek için kendini küçülmüş gibiydi. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Uzandım, parmaklarımı yanağında gezdirdim ve iç çektim.

Neden bu kadar doğru geliyor?

O kadar uzun zamandır tek başımaydım ki yanınızda birinin olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. Hem de herhangi birinin değil, gerçekten değer verdiğin birinin. Bu benim için kolay olmadı. Bailey, beni kaç kez alt etmeye çalışmış olsa da, değer verdiğim tek kişiydi.

uyanmak istediğim tek kişi oydu. "İyi misin?"

Bailey fısıldadı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden ki?"

"Nefesin kesildi, ben de canını yaktığımı sandım." Gözlerini açtı ve oturduğu yerden bana bakmaya başladı. "Ne?"

Bakışlarımı . "Hiçbir şey."

Sarı saçlarının dağıldığını, bana ait olan tişörtün omzundan aşağı kaydığını ve uyku dolu gözlerini görmek bana açıklayamadığım bir şey yapıyordu. Kris'le uzun zamandır birlikteymişim gibi geliyordu ama ona karşı hiç böyle hissetmemiştim. Peki neden Bailey'e karşı böyleydim?

Bailey başını göğsüme yasladı. Parmakları tenimin üzerinde dans ediyor, bana sokulurken küçük desenler çiziyordu. Bir elimi sırtına koydum. Bana karşı eskisinden daha fazla gevşemeden önce sertleşti.

Neden bu kadar iyi hissettiriyor? Gözlerimi kapattım ve kendimi bıraktım. Dokunulmaktan hiç hoşlanmamıştım ama Bailey'nin yatıştırıcı parmaklarında beni uykuya geri döndüren bir şey vardı.

"Alec?"

"Hmm?"

Bailey parmaklarıyla kaburgalarımın vurdu. "Ne yapıyoruz biz?"

"Dinleniyorum," diye mırıldandım, kastettiğinin bu olmadığını çok iyi biliyordum. "Uzun bir geceydi."

"Evet. Ceset taşımak hiç kolay değildir." İç çekti. "Ama şu anda ne yapıyoruz? Her ne kadar ilk kez senin yatağında olmayı sevsem de-"

"Ben yokken evime gelmemiş gibi mi davranıyorsun? Yatağında olduğunu biliyorum."

Boğazını temizlemeden önce sertleşti. "Hayattan sonsuza kadar kaçamayız," diyerek sorumu geçiştirdi. "Eninde sonunda sen öğretmenliğe geri dönmek zorunda kalacaksın ve ben de bir şeyler yapmak zorunda kalacağım," diye mırıldandı.

Onu tutuşum daha da sıkılaştı. "Ne yapacaksın?"

Bailey omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok gibi." Kıpırdandı. "Babama geri dönemem, Alec. Bunu yapamam." Tırnakları etime battı. "Onu tekrar görme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Pek çok şeyle başa çıkabilirim ama bununla değil."

"Şimdi daha mı kötü?"

"Hiçbir fikrin yok." Titredi. "Sen gittikten sonra aklını kaybetti. Birdenbire her şey sadece ikimizle ilgili oldu. Her zaman. Normal olmak için hiç şansım olmadı. Arkadaş yok, eş yok, alışveriş merkezine ya da gece gitmek yok. Beni elinden geldiğince çabuk okuldan aldı ve

Herkese evde eğitim aldığımı söyledi ama öğrenmem umurunda bile değildi. Bildiğim her şeyi kendim öğrendim."

"Kulağa onun gibi geliyor," diye mırıldandım.

O zamanlar Adam bu kadar kötü değildi. Görünüşü korumak için notlarımı iyi tutmam söylenmişti. Daha azı onun kemeriyle karşılanırdı. Anlaşılan konu Bailey olunca bakış açısını değiştirmiş.

"Oraya geri dönemem. Ondan *nefret ediyorum*," diye tersledi Bailey. "Ama... ona karşı gelemem. Ne zaman birlikte odada olsak, sadece onu dinliyorum. Sanki orada değilmişim gibi, bana ne verirse onu alıyorum. Neden? Anlamıyorum."

"Görünüşe göre kafanın içinde. Tıpkı benimkinde olduğu gibi." Bana baktı. "Sen de aynı şekilde miydin?"

"Evet."

Gerçek şu ki, ben daha kötüydüm. Adam'ın bana verdiği her emri yerine getirdim. Annem bunu durdurmadığında, başının üstünde bir çatı ve kolunda eroin tutmak için yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm. Tekrar evsiz kalmak istemiyordu ve ben de onu perişan halde göremezdim.

"Baban ben gençken pençelerini geçirdi. İnan bana, o duyguyu bilirim. Sana bir şey yapmanı söylediğinde..."

"," dedi Bailey. "Ve bunu sorgulamıyorsun." "Aynen öyle."

İkimiz de her şeyi tüketen, rahatsız edici bir sessizliğin içine düştük. İkimizi de boğmaya çalışan boku düşünürken birbirimize sarılmanın verdiği bir rahatlık vardı. Bir şekilde Bailey ve ben hayatta kalmıştık. Bu iyi bir şey miydi? Ben öyle düşünmüyordum ama gerçek buydu. Pek çok kişi ölmüş olsa da biz hayattaydık. Tek yapabileceğimiz bu fıkre tutunmak ve birbirimizi güvende tutmaktı.

"Beni geri dönmek zorunda bırakma," diye fısıldadı Bailey. "O beni kimsenin korkutamadığı kadar korkutuyor."

Ona daha sıkı sarıldım. " bir şey olduğunu hatırlıyorum."

Bailey daha da yanıma kıvrıldı ve başını salladı ama ne demek istediğimi bilmediğinden emindim. Çünkü o zamanlar masum bir çocuktan başka bir şey değildi. Babamın eğlencesi için insanları tuzağa düşürmeye, incitmeye ve öldürmeye zorlanmıştım. Şimdi bile bu düşünce beni ürpertiyor. Adam beni kaygan bir yokuştan aşağı itmişti ve bir daha asla yukarı tırmanamadım.

Parmaklarım Bailey'nin sırtında gezinirken o kıvranıyordu. Gözlerindeki endişe ve korkuyu görebiliyordum.

"Bailey, dur," dedim. "O pislik yüzünden mi titriyorsun?
Bu beni ."

Güldü. "Tabii ki başka bir duygu yerine kızgınsın." Bailey başını salladı, beyaz-sarı bukleleri yüzüne düştü. "Tam sana göre."

Ağır bir nefes verdim. "Olmak için başka bir yol bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Bailey bana baktı, gözleri hüznüydü. "Özür dilerim. Bu senin için hiç adil değil."

Boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyordum. Bana doğru akan duygulara dayanamıyordum. Bailey'i bedenimden uzaklaştırma ve kendi içime kapanma dürtüsüne direndim. Ancak, bir parçam onu istiyordu. Onun bedeninin benimkine yaslanmasına ihtiyacım vardı, çünkü bu beni ayakta tutuyordu.

Haftalarca Bailey ile yatakta kalmak istedim. Belki bu, içimde yardıma muhtaç olan kısımları iyileştirirdi.

Bailey doğrulup kıvrıcık saçlarının arasından baktı. "Gerçekten bana katlanmak zorunda değilsin," dedi yavaşça. "Babam yüzünden böyle olduğunu biliyorum. Benimle de uğraşmak zorunda kalmamalısın."

Boğazını tuttum ve onu kendime doğru çektim. "O boku bir daha söyle." Bailey kalın kalın yutkundu. Elimi tokatladı. "A-Alec, dur!"

Kavrayışım sıkılaştı. "Babanın yaptıkları üzerinde hiçbir kontrolün yok, beni anlıyor musun? Bana olanlar için seni asla sorumlu tutmadım ve tutmayacağım. O adamın ne yapmayı seçeceği kendisine kalmış. Anladın mı?"

Bailey şiddetle başını salladı. Boğazını serbest bıraktığımda öksürdü, kocaman gözlerle bana bakarken boynunu tuttu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Bu saçmalık için iyi bir sinirim yok."

Bana gülümsedi. Boğazını temizlemeden önce "Biliyorum," diye mırıldandı. "Seni kırmak falan istememiştim. Babam seni sandığımdan daha fazla incitmiş. Sadece beni içermeyen bir çıkış yolun olduğunu bilmeni istedim."

"Hayatımı mahvetmeye çalıştıktan sonra bile mi?" diye sordum.

Bailey güldü. "Sanırım beni fark etmeni gerçekten istedim. Ve sen yaptın. Eğer beni görmezden gelseydin..." Omuz silkmeden önce sözünü kesti. "Sanırım sende hiçbir şey kalmayana kadar devam ederdim."

. "Bildiğim iyi oldu, seni küçük psikopat."

Bailey'nin kahkahası bana bir şeyler yaptı. Üzerimdeki tüm ağırlık kalktı ve hayatımda ilk kez rahatlayabildim. Benim için böyle anlar hiç olmamıştı, gençken bile. Her şey hayatta kalmakla ilgiliydi.

"Hey," dedim onu göğsüme doğru çekerek. "Onun hakkında ne yapacağız?" Kimi kastettiğimi açıklama gereği duymadan sordum. "Bir şey yapmazsak bizi aramaya geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Kollarımın arasında kaskatı kesildi. "Evet. Biliyorum." Bailey'nin tırnakları derime battı. "Geri dönmek istemiyorum."

Gözlerimi tavana diktim. Zihnim bana bir kez daha yaptırdığı her iğrenç şeye geri döndü. O kulağıma fısıldarken tanıdığım herkesten daha fazla adam öldürmüştüm. Adam doyumsuzdu. Adam asla durmayacaktı.

"Birlikte geri dönsek ve onu bu sefaletten dek kurtarsak nasıl olur?"

Bailey gözlerini kocaman açarak ayağa fırladı. "Ciddi misin?"

Durum hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışarak yüzünü inceledim.

"Evet."

Eğer onu hayatımızdan ikimiz de özgür olamayacağız."

Bailey'nin başı aşığı yukarı sallandı. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Uzun zamandır yüzüne bir bıçak saplamayı hayal ediyordum ama gerçekten bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

Ona doğru uzandım. Parmaklarım saçlarının arasına girdi ve avucuma yaslandı.

"Ben yaparım," dedim.

Bailey kaşlarını çatı. "Ne? Emin misin?"

Omuz silktim. "O gidene kadar ikimizin de normal bir hayatı olmayacak. Her zaman yapmak istediğı tek şey öldürmek. Bu değışmeyecek."

Bailey elimi tuttu. O sıcaklık etrafımı sardı. Bana sarıldığında ilk defa kendimi geri çekecek gibi hissetmedim. Hafif bir kaçma içgüdüğü vardı ama onu bastırdım. Bailey artık benim sorumluluğumdaydı. Ona yardım etmek zorundaydım.

"Onu öldüreceğim," dedim. "Bu benim sana borcumu ödeme şeklim."

Bailey'nin gözleri o kadar büyüdü ki gülümsemekten kendimi alamadım. *Senin için her şeyi yaparım, Bailey. Her şeyi.*

BÖLÜM 14

BA LEYİ

Yataktan fırladım, neredeyse düşüyordum. Alec bana doğru uzandı ama odanın içinde dans etmeye başlamadan önce kendimi toparladım. Bu sözleri Alec'in ağzından duyduğuma bu kadar sevineceğimi hiç tahmin etmezdim.

Sonunda özgür olacaktım!

"Sakin ol," diye inledi Alec.

"Yapamam!" Kıcımlı salladım ve tekrar yatağa atlayıp üzerinde zıpladım. "Onu ne kadar uzun zamandır öldürmek istediğimi biliyor musun? Her gün her saniye o pisliğin boğazını kesmeyi düşünüyorum ama yapamıyorum." İçimi çektim, her denememi hatırlarken gözlerimi kapattım. "Ondan nefret ediyorum ama..."

"O hâlâ senin baban," diye bitirdi Alec. Gözlerimi açtığımda başını sallıyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Eskiden ben de ona yakındım ama sanırım bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra aynı bağa sahip değilim. Ya da en azından öyle olmadığını umuyorum."

Endişeli görünüyordu. Uzanıp elini tuttuğumda ve sıkıca tuttuğumda midem gerildi.

"Tek başına yapamıyorsan, birlikte yaparız."

Alec başını bana doğru eğdi. "Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Başımı daha yukarı kaldırdım. "Hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Artık ikimiz de bunu yapmak zorunda değiliz. Biz birlikteyiz."

Alec kaşlarını kaldırdı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Ben de bunu biliyorum."

Beni kollarına aldı ve vücuduna yaslandım. *Birlikte olsak iyi olur. Ondan sonra asla eskisi gibi olamayacağım.* Alec'ten başka istediğim bir erkek yoktu. Onu her zaman sevmiştim, bu sevgi nefretle renklenmiş olsa bile.

Alec'in parmakları sırtımda bir aşağı bir yukarı dans ediyordu. Gözlerimi kapattığımda nazik okşamalar öfkemi uzaklaştırdı. Vücuduna yaslandım, yanına kıvrılıp bütün gün öyle kalmaktan başka bir şey istemiyordum. Ancak midem bana bağırdı. Ayağa fırladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bu bir sürpriz! Burada kal." Televizyona doğru ve kumandayı ona fırlattım. "Al, ben dönene kadar bir şeyler izle."

Alec kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Sürprizin tanımını bilmiyor musun?" Odadan hızla çıkarken seslendim.

"Ukala herif," diye mırıldandı.

Alec'in mutfağına girdiğimde kulaktan kulağa sııttım. Benimkinin aksine derli topluydu, her şey yerli yerindeydi. Dolaptaki teneke kutular bile doğru etiketlenmişti, hepsi dışarı bakıyordu, hepsi mükemmel bir sıradaydı. Alec düzeni severdi. Bense kaosla büyüdüm.

Umarım bu uzun vadede işe yarar.

Benzer geçmişlere sahip olsak bile çok farklıydık. Endişe mideme bir taş gibi yerleşti ama onu görmezden gelmeye çalıştım. Kırılacağımı sandığım kadar yalnız geçirdiğim yıllardan sonra, beni önemseyen biri vardı. Alec kaba saba biriydi ama sevgisini gösteriyordu.

Aradığım şeyi bulana kadar kilerini aradım. Bir kutu krep karışımı, biraz çikolata parçaları ve şurup. Alec'le olan kavgalarımın sonra malzeme toplamak ve yemek pişirmek saçma bir şekilde normal geliyordu. Bu, sık sık hayalini kurduğum ama yapabileceğimi hiç düşünmediğim şeylerden biriydi.

aslında gerçek oluyor. Sevecek, sarılacak ve yemek yapacak bir e e sahip olmak? Hep istediğim hayat buydu.

Tezgâhın üzerinde bir radyo vardı. Kahvaltı hazırlarken onu açtım. *Yemek pi irmem neredeyse öldürmem kadar iyidir.* Bunlar hayatım boyunca pratik yaptığım iki şeydi. *Umarım Alec beğenir.*

Durdum ve şaşkınlıkla hazırladığım tabağa baktım. Nasıl olmuştu da üvey kardeşini takip eden saplantılı, dengesiz bir adamdan ona kahvaltı hazırlayan bir ev kadını gibi hissetmeye başlamıştım?

Acaba gerçek ben bu muydum? Farklı bir babayla farklı bir hayatta büyümüş olsaydım olacağım kişi.

"Bailey?"

Alec'in sesi beni şimdiki zamana geri çekti. Tabaklarımı aldım ve yatak odasına taşıdım. Alec yataktaydı, ben ona doğru ilerlerken merakla başını eğmişti. Yüzümdeki gülümseme zar zor zapt edebiliyordum.

"Ta-da!" İki tabağı da yatağın üzerine koyarken ne elendim. "En sevdiğin. Tıpkı  ocukluğumuzdaki gibi."

Çikolata parçacıklı ve muzlu kalp şeklinde krepler, g ne li yan yumurta ve ekstra çıtır domuz pastırması. Alec'in biz k   ken sevdiği her şeydi. Her Pazar, eğer annesinin canı isterse, bizim için pi irdiği şey tam olarak buydu. Benim için haftanın en önemli yemeğiydi ve Alec'in dudaklarında bir gülümseme yaratmayı asla ihmal .

Yine de kıpırdamadan tabağa baktı. Rahatsızca yer deği tirdim. *Her şeyi berbat mı etmiştim?* Sevdiği bir şeyin tadına bakmaktan ho lanacağını d   nm  t m ama belki de yanlış hesaplamıştım.

Elimi . " zg n m, ondan kurtulup başka bir şey yapacağım."

Alec'in eli dışarı fırladı ve bileğime dolandı. Başını kaldırıp bana baktı. "Hayır. Teşekkür ederim."

Ka larımı  attım. "Seni  zd m."

"Sayılır," diye itiraf etti, duygularını itiraf etmeye bu kadar istekli olması beni  a ırtmıştı oysa genellikle onları yutar bastırırdı. "Bu

Yıllar sonra bunu görmek beklenmedik bir şey ama nefret etmiyorum. Aslında, anılarımı canlandırıyor."

"İyi olanlar mı?" Ben sordum.

"İyi ve kötü. Bana onu hatırlatıyor."

Yatağa uzandım. Uzanarak yanağını okşadım. "Bazı boktan şeyler yapmış olsa da iyi bir insandı. Annen bana çok şey öğretti. Bunun için onu seviyorum."

"Ve şansı varken bizi oradan çıkarmamış olmasından nefret ediyorum. Onun ne olduğunu ilk keşfettiğinde gitmiş olsaydı, belki de ben normal biri olurum."

Başımı salladım. "Bunu düşünme. Dediğin gibi, geçmişteki hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Tek yapabileceğimiz ilerlemek. Adam'ı öldürmek ikimiz için de iyi olacak."

Alec titrek bir nefes aldı. "Evet," diye cevap verdi. "Hak ettiği intikamı alacak."

Çatalını aldı ve yemeye başladı. Kalbim göğsümde hızlandı. O yerken izledim, içimi hüznün kapladı. *Onu çok özliyordu.* Yüzünün her yerinde bunu görebiliyordum. Ancak o yedikçe üzüntüsü ve yerini neşenin almasını izledim.

"Seni hep böyle görmek istiyorum," diye fısıldadım. "Her gün."

Alec gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne?"

Sırıttım. "Hiçbir şey," dedim. "Kahvaltını yap."

Omuz silkti ve yemeye devam etti. Çatalı dudaklarına götürüp inerken her lokmanın tadını çıkarıyor gibiydi. Kıkırdadım. *O mutlu.*

Alec için tek istediğim buydu. Tabağımı aldım ve bir yığın krep dilimledim. Gerçekten çok lezzetliydi ve tıpkı çocukken yediklerimiz .

"Daha fazlası var mı?" Alec şaşırtıcı derecede masum gözlerle bana bakarak sordu.

"Evet." Yataktan zıplayarak çıktım. "Sana daha fazlasını getirebilirim." "Teşekkürler."

Tabağını aldıktan sonra yatağa doğru eğildim. "Öp beni."

Alec tam da bunu yaptı, ağzı benimkine çarptı. Dudaklarında şurubun tatlı tadı kalmıştı. İsteksizce geri çekildim.

"Hemen döneceğim."

Merdivenlerden aşağı indim ve bir parti daha krep pişirdim. Ona bir tabak daha yemek taşıırken kalbim hiç bu kadar hafif hissetmemişti. Tabağı aldıktan sonra Alec'in yanına oturdum ve sadece izledim.

"Lezzetli," diye iç geçirdi. "Biz küçükken de yemek yapardın ama her şeyi yakardın."

. "Bunu hatırlamıyorum!" "Hatırlamıyorum!" dedim. "Çok daha iyi oldum." "Evet, iyileştin. Hiç bu kadar iyi bir şey yediğimi sanmıyorum."

Yüzündeki mutluluk, sokaklarda ters takla atma isteği uyandırmaya yetiyordu. Genelde etrafını saran bir duvar vardı. Şu anda bu duvar yıkılmıştı ve altındaki gerçek Alec'i görebiliyordum.

Tüm duvarlarının yıkıldığını görmek istiyorum. İçeri girmesine izin verdiği tek kişi ben olmak istiyorum.

Alec başını kaldırıp bana baktı. "Ye," dedi. "Önümüzde uzun birkaç gün var. Açlıktan ölürsen işe yaramazsın."

"Tamam."

Yemekten uzak durmak benim için normaldi, ama Alec'in endişelenmesini engellerse, tamamen yeni bir adama dönüşecektim. Günde üç öğün yemek yer, vücut ağırlığım kadar su içer ve kendime dikkat ederdim. Yeter ki bana o derin, kahverengi gözleriyle baksın ve en ince gülümsemesini bile esirgemesin.

Seni seviyorum, Alec.

Kelimeleri söylemeyi o kadar çok istedim ki dilimi yaktılar. Ancak ağzımı açmaya çalıştığımda hiçbir şey çıkmadı. Kendi içime kapandım. Onu önemsemekle, kendimi ona maruz bırakmak arasında bir fark vardı.

onu sevdiğimi söyleyerek çok derin bir seviyeye ulaştım. O da karşılık vermezse yıkılırdım.

Buna dayanamazdım. İkimizi de öldürmekten başka çare yoktu.

BÖLÜM 15

ALEC

Telefonum çaldı. Ekrana bakmak için cebimden çıkardım. Clark'ın adı görünür görünmez inledim. Ohio'ya dönmek ve üvey babamla uğraşmak için öğretmenlikten izin almıştım. O zamandan beri başımın belası olmuştu.

Telefonu aldım. "Clark, sana daha önce de söyledim, bu sağlıklı değil."

"Beni ektin, bana yalan söyledin ve şimdi de gittin. Profesörlerden birinden şehir dışına çıkacağını duydum. Sana neler oluyor? Endişeleniyorum."

Gözlerimi göklere doğru yuvarladım. "Benim için endişelenmene gerek yok." Benzin istasyonuna baktım. Bailey hâlâ içerideydi, elinde kahve ve bir kucak dolusu atıştırmalıkla tezgâhta duruyordu. "Clark, bu çok fazla olmaya başladı. Son mesajlaşmamızda bunu seninle yapamayacağımı söylemiştim. Geri döndüğümde döneceğim, o zamana kadar benimle iletişim kurmayı kes."

Clark'ın sesi gerginleşti. "Sınıftaki o çocukla mı birliktesin? O da ortadan kayboldu."

Sertleştim. Doğru, Bailey gelmeye başladığında o da oradaydı. İkimiz de sınıfta birbirimize verdiğimiz tepkiler konusunda pek de ince davranmamıştık.

"Gitmem gerekiyor," dedim.

"Bekle, oluyor? Alec?"

Telefonu kapattım. *Alec. Bana çok aşına.* İşleri yoluna koymaya ve normal kişiliğimi sürdürmeye çalışıyordum ama şimdi başıma bela olmaya başlamıştı. Bailey arabanın kapısının yanında durdu ve kaputun üzerinden bana baktı.

"konuşuyordun?" "Hiç kimseyle," dedim çabucak.

Gözleri kısıldı. "Yine mi lanet Clark? Yemin ederim dilini kesip kıcına sokacağım."

"Sakin ol," diye iç geçirdim ve pompayı çıkarıp koydum. "Evet, Clark'tı ama onu ben hallederim."

"Yapsan iyi edersin yoksa ben yaparım," diye tersledi ve kapıyı çekerek açtı. "Ve canını yakarım."

Benzin kapağını yerine takarken başımı salladım. Bailey kapısını çarptı ve ben inledim. *Ne düşünüyordum ki?* Bir ilişkinin hayalini kurarak geçirdiğim her yalnız gece bana geri döndü. Gerçek bir şey ummuştum ve çılgın partnerim de dahil olmak üzere bunu elde ediyordum.

Teknik olarak erkek arkadaşım sayılır mı?

Şimdi, bu başka bir gün için bir konuşmaydı. Bailey ve ben için ne olduğumuza henüz karar vermemiştik. Şu anda en önemli şey işimizi halletmekti. Diğer her şey daha sonra gelebilirdi.

Arabaya doğru kaydım. Bailey dikmiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Kollarını bedeninden ayırdım ve yanağına bir öpücük bıraktım. Bailey bana baktı, gözlerini kırıştırdı ve sonra pes eder gibi oldu.

"Neredeyse geldik," dedim ona. "ne olduğuna odaklanmamız gerekiyor."

Bailey başını salladı ve bir nefes verdi. "Evet, haklısın." Elimi tuttu. "Bununla başa çıkabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum."

Asıl soru, bunu yapıp yapamayacağımdı. Her ne kadar cesur bir yüz ifadesi takınsam ve yaşlı adamı alt edebileceğimi söylesem de bir sorun vardı. Yıllardır onunla aynı odada bulunmamıştım. Adam beni, onun beni eğittiğinden daha uzun süre eğitmişti.

Bailey. Adam beni neredeyse onun izinde yetiştirmişti. Onu bitirip bitiremeyeceğimi bilmem gerekiyordu.

Bailey elimi daha sıkı sıktı. Hiç aldırış etmedim. Tanıdık bir tabela görüldüğünde gözlerim yana kaydı. Appleton, Ohio. Buz omurgamdan yukarı doğru aktı ve yayıldı.

Evim güzel evim.

Tabelayı geçerken boğazımdaki safranın yükseldiğini hissettim. Yıllar boyunca Appleton'a sadece Bailey'i kontrol etmek için gelmiştim. O zaman bile mesafemi korumuştum. Adam'a fazla yaklaşmak ve onun saçmalıklarının içine tekrar çekilmek istemiyordum.

Şimdi, Bailey için kendi özgür irademle geri dönüyordum. Ona doğru bir bakış attım. Bailey'nin bacağı aşağı yukarı zıplıyor, gözleri kafesteki bir hayvan gibi sağa sola bakıyordu. İkimiz de konuşmuyorduk ama aynı şeyleri olmamız gerektiğini biliyordum. Endişe, korku, öfke. Bu kasabaya geri dönmek zehir içmek ve etkisini göstermesini beklemek gibiydi.

"Neredeyse geldik," dedim etrafımızı saran gerginliği bozarak.

"Evet."

Bailey'nin tüm şımarıklığı gitmişti. Biz yakınlaştıkça o daha da içine gömülüyordu. Elini kaldırdım ve dudaklarıma götürerek bir öpücük bıraktım.

"Her şey . Nefes al."

"Deniyorum."

"Daha çok çalış. Benim için."

Bailey gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve aynen öyle yaptı. Bırakmadan önce derin bir nefes çekti. Bailey gözlerini kapattı. Koltuğa yaslandı ve ben anılarımı takip ederek beni yaratan yere geri dönerken onun kendi anını yaşamasına izin verdim.

Sonunda araba yoluna girdim ve motoru kapattım. Ev çok büyüktü, beyaz boyası dökülmüş ve sarı panjurları sarkan eski bir çiftlik evi. Tıpkı benim gençliğimdeki gibi çimler yabani otlar kadar uzundu. Bir ormana benziyordu.

"Hazır mısın?" Bailey'e sordum.

"Evet," diye başını salladı. "Ben hazırım."

Birbirimize son bir kez uzun uzun baktıktan sonra arabadan indik. Ama ikimiz de bunun gerçekleşeceğini biliyorduk. Bunu gerçekleştirmek ne kadar zor olursa olsun buna ihtiyacımız vardı. Özgür kalabilmemiz ve geçmişlerimiz etrafında dönmeyen bir hayata başlayabilmemiz için Adam Malone'un bir metre derinde olması gerekiyordu.

Kapıya yaklaştığımızda midem allak bullak olmuştu. Ayaklarımı ıslak çimentoda sürüklüyormuşum gibi hissetmeme rağmen hareket etmeye devam ettim. Kapıya ulaştığımda kalbim boğazıma düğümlenmişti. Kapı kolunu tuttum ve tıpkı eskiden olduğu gibi hemen açıldı.

Adam neden korksun ki? Hiç kimse onun peşinden gelmedi. Bu kasabadaki herkes onun ne olduğunu biliyordu.

Bailey ve ben içeri girdik. Işıklandırma kasvetliydi, sıkıca çekilmiş perdelerin arasından sızan güneş ışığı lekeleri vardı. En azından annem hayattayken her şey biraz daha aydınlıktı. Gözlerim onun üzerine düşene kadar loş ışığa alıştı.

Adam her zaman oturduğu eski sandalyeye oturdu. Bu noktada parçalanıyor gibi görünüyordu. Çamurlu mavi gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. Adam şakaklarındaki beyazlaşma ve cildindeki gözle görülür sarkma dışında hâlâ aynı görünüyordu. O da her zamankinden daha solgundu. Bunun dışında, yıllar önce işkence ettiğim iblisin aynısıydı.

"Bailey," dedi, bir şişe bira aldı ve boşalttı. "Er ya da geç evde olursun diye düşündüm. Bana bir tane daha getir."

Bailey'e baktım. Adama bakıyordu, hareket etmiyordu, görebildiğim kadarıyla nefes bile almıyordu. Uzandım ve elini tuttum. Bailey uyandı, birleşen ellerimize baktı ve derin bir nefes aldı. Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı.

"değil," dedim.

"İkinizin bu yaşta el ele tutuşması hiç hoş değil," diye araya girdi. "Umarım garip şeylerle ilgilenmiyorsunuzdur."

Bakışlarım üvey babama kaydı. "Tuhaf şeyler hakkında her şeyi bilirsin, değil mi?"

"Öyle değil," diye mırıldandı. "Başka bir adama asla bu şekilde dokunmadım."

Ona doğru uçmak ve kafası omuzlarından düşene kadar onu sarsmak istedim. Şu anda bile küçümseyici bir pislikti. Sırttı ve ben de içgüdüsel olarak eskiden yaptığım gibi bir adım geri çekildim. Sırtışı genişledi.

Kahretsin. Sanki kafamın içinde.

"Neden geri döndün?" Adam bakışları Bailey'e kayarken sordu. "Sonunda beni öldürmeye mi karar verdin?"

"Evet," diye tersledi Bailey tereddüt etmeden. "Bunu hak ediyorsun."

"Ne için?" Adam kendini ayağa kaldırdı. Bu sefer ikimiz de geri adım attık. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, ha?" Bakışları bana doğru kaydı. "İkiniz için de."

"Benim için ne yaptın? Beni bir ucubeye dönüştürdün!" Bailey bağırdı.

Adam bir el salladı. "Bu senin kanında vardı, evlat. Sen her zaman bir ucube olacaktın. Bunu inkâr etme. Ben sana mesleğimi öğretmeden önce sen o hapları içiyordun."

"Ticaret," diye tükürdü Bailey. "İnsanları katletmek demek istiyorsun." "Aynen öyle. Aile ticareti."

Bailey kısa bir nefes çekti. Titrediğini hissedebiliyordum. Ben de daha iyi değildim. Dışarıdan sakın görünüyordum ama içimde beni parçalamakla tehdit eden bir fırtına kopuyordu.

Yaklaştı, sanki o bir yırtıcı hayvanmış ve biz de yenmeyi bekleyen iki küçük tavşanmışız gibi yavaşça bize doğru geliyordu. Bailey bana baktı ama ben donup kalmıştım. Donmuştum. Tek görebildiğim bedenlere işkence ederek geçirdiği geceler, kemerinin merhametine kaldığı günler ve annemi bir et parçasından başka bir şey değilmiş gibi .

Adam Malone benim tekrarlayan kabusumdu.

Birden nefes alamaz oldum. Avuçlarım ıslanırken alnımdan soğuk terler boşandı. Titreyen bir sarsıntı vücuduma doğru ilerliyordu.

beynimde bir uğultu başladı. Hareket edemiyordum, düşünemiyordum, ağır çekimde ediyormuş gibi yaklaşmasını izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

"Alec." Bailey elimi sıktı. "Sana bir şey söylemedim." Titrek bir nefes aldım. "Ne?"

"Bir şey saklıyordum," dedi daha ısrarla, elimi o kadar sert sıktı ki tüm kolum hareket etti. "Dinliyor musun?"

Bailey dışındaki her şeyi unutarak onun sözlerine odaklanmaya çalıştım. "Evet."

"Sen gittiğinde sadece ben ve o kaldık," dedi sakince. "Artık para kazanmak için Lucy yok. Ya da faturaların ödenmesini sağlayacak sen. Nasıl para kazandığını bilmek ister misin?"

Midem bulandı. "Nasıl?"

"Genç kıcımlı arkadaşlarına satarak," dedi, sözlerine öfke ve üzüntü karışmıştı. "O gece yalan söyledim. Bu benim ilk seferim değildi. On üç yaşındayken kaba ve sert bir adamla bunu benden çaldı. Bana bak!" İri gözleri yaşlarla doldu ve yalvardı. "Bunu yapmak zorundayız."

Adam güldü. "Ona yalan söyleme. Her dakikasından zevk aldın," diye alay etti adam. "Ve Alec bana hiçbir şey yapamayacak. Onu, senin o küçük dar kıcımlı sattığından daha genç olduğundan beri eğitiyorum. Ne düşünmüştün? Bunu-"

Kendimi ona doğru fırlattım ve yere düştük. Yumruğum yüzüne saplandı, onu defalarca yumruklarken parmak eklemlerime kan sıçradı. Öfke içimi doldurdu. Yılların öfkesini onun masum yüzüne boşaltırken hiçbir şey görmüyor ya da duymuyordum.

Benimle dalga geçmek başka bir şeydi. Ama Bailey'i incitmişti. Kendi oğlu olduğu için çocuğa hep daha iyi davranacağını, bana davrandığı gibi ona da asla çizgiyi aşmayacağını düşünmüştüm.

Lanet bir hayal dünyasında yaşıyordum.

Şimdi bunu düzeltecektim. Kendim için, annem için. Bailey için.

BÖLÜM 16

BA LEYİ

"S top. Alec, kes şunu!"

Ben ona elimi sürmeye fırsat bulamadan babamı öldürecekti. İlk darbeye dayanamamıştım ama onu bağladıktan sonra hareket edebilecektim. Bana elini süremezse tehlike yoktu.

Ancak Alec'i durduramazsam bu şansı kaybedecektim. Ona doğru atıldım, kollarımı onunkilere doladım ve çekiştirdim. Alec beni kolaylıkla savuşturdu. Babamın yüzü kan revan içindeydi ama o bu durumu kabullenmiyordu.

Babamın yumruğu yüzüne çarpınca Alec homurdandı. Adam üzerine tırmanırken sersemlemiş bir halde yere düştü. Endişemin arttığını hissettim ama küçük mavi haplarım arabada saklıydı.

Bunu yapmadan önce o pisliklerden beş tane almalıydım.

Büyük, etli eller Alec'in boynuna dolandı ve sıktı. Alec adamın suratına yumruk attı ama babam bir santim bile kıpırdamadı. Adamı üzerinden atmaya çalışıyordu, boğulma sesleri havayı dolduruyordu.

Alec'e ulaşamadım ve şimdi babam onu öldürebilir. İçgüdülerim devreye girdi ve aniden tekrar hareket edebildim. "Bırak onu!" Çığlık attım.

Eğer Alec benden alınırsa, yaşamının bir anlamı kalmazdı. Özellikle de babamın öfkeli ellerine bırakılacağım için. Buna geri dönemezdim.

Kolum boğazına dolandı. Sıktım. Babam hırladı, sesi insandan çok hayvan gibiydi. Ben hâlâ sırtındayken ayağa kalkarken Alec'i serbest bıraktı. Tökezleyerek geri döndü ve beni duvara çarptı. Göğsümdeki rüzgâr savrulurken yıldızları gördüm. Bana tekrar vurdu ama ben ona daha sıkı sarıldım ve bırakmayı reddettim.

"Atla!" Alec seslendi.

Düşünmedim. Düşürdüm.

Yere düştüm ve inledim. Acı vücuduma yayıldı. Alec'in ateş demirini savurduğunu görmek için tam zamanında sırt üstü yuvarlandım. Babamın kafasına çarptı. Kan fışkırdı, gözleri büyüdü ve yere yığıldı.

Alec ateş demirini düşürdü. Onun nefes nefese kalışı benimkiyle eşleşti. Titreyerek ayağa kalktım ve o da bana yardım etmek için koşarak yanıma geldi. Asırlar gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin kollarına sarılmış bir şekilde birlikte durduk. Rahatlama yavaş yavaş üzerime çöktü.

"Öldü mü?" Ben sordum.

Alec ona doğru baktı. "Hayır, hâlâ nefes alıyor ama kendinde değil." Geri çekildi ve yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Neden bana söylemedin?"

Başımı salladım ve acıyı ait yere, duvarın arkasına ittim. "Şimdi zamanı değil," diye fısıldadım. "Eğer bu konuya girersem, küçük bir topun içine kıvrılıp öleceğim. Şu anda bunu yapamam. Lütfen, beni buna zorlama.

Orada."

"Tamam, tamam," diye fısıldadı. Alec alnıma bir öpücük bıraktı. "Hadi onu aşağı indirelim. Bunu yapabilecek misin?"

"İyiyim," diye dürüstçe cevap verdim.

Vücudum ağrıyordu ama kafamın içinde olup bitenlerle boy ölçüşemezdi. Fiziksel acıya dayanabilirdim ama zihinsel ve duygusal acı beni yiyip tehdit ediyordu. Alec'ten uzaklaştım ve başımı okşadım.

Babam aşağıdaydı. Anahtar her zaman olduğı gibi ayakkabısına sıkışmıştı. Onu aldım, bodrumun kilidini açtım ve koşarak aşağı indim. İple döndüğümde, Alec onu bağlamama yardım etti.

"Alec?" Fısıldadım.

"Evet?"

"Bunu sana da yaptığını bilmiyordum. Seni sattı," dedim kısaca, çok fazla ayrıntıya girmemeye çalışarak. "Senin için ilk geldiğimde bunu bana neden söylemedin? Yani, bir şey söyleseydin geri çekileceğimi bilmen gerekirdi."

Alec babamın bileklerini bağlamaya geri dönmeden önce bana doğru baktı. "Bana inanacağından emin değildim," dedi. "Annem inanmadı. Ya da görmemiş gibi davrandı."

Sertleştim. "Ne? Bunu neden yapsın ki?"

Alec omuz silkti. "Yalnızlık bazı insanlar için korkunç bir şey olabilir. Demek istediğim, bunu daha fazla yaşamamak için ne yaptığına bir bak. O boşluğu doldurmak için insanlara neler yaptığıma bir bak."

"Onun için o kadar çok bahane uyduruyorsun ki," diye fısıldadım.

"Onu seviyordum. Bunun boktan bir şey olduğunu ve onun lanet bir sürtük olduğunu biliyorum ama yine de onu sevdim." Babama doğru başını salladı. "Ve tüm bunlar bittiğinde ve o bir anıdan başka bir şey olmadığında, senin de onunla ilgili güzel düşüncelerin olacak. Buna engel olamayız. Canavar olmaları iyi anları olmadığı anlamına gelmez."

Ayağı kalkarken kısaca, "Onu hayatta tutmaya yetecek kadar değil," dedim. "Uyanmadan önce onu aşağı indirelim."

Sonunda onu soğuk, paslanmaz çelik masaya bağladığımızda omuzlarımı yuvarladım. Bakışlarım bodrumda dolaştı. *Tıpkı eski günlerdeki gibi.* Aletler etrafta dolanıyordu ama onlar ve masa dışında hiçbir şey yoktu.

Burada yanlış giden bir şeyler olduğunu haykırıyordu. Her şeyi her zaman tertemiz tutardı ve bu değişmemişti.

"Ne düşünüyorsun?" Alec sordu.

Omuz silktim. "Bir keresinde bir şikâyet yüzünden polisler buraya gelmişti. Onları ön kapıdan içeri aldı. Nedenini anlayamadım." Alec'e baktım. "Her neyse, onları buraya getirdi, etrafı gezdirdi. Masayı sorduklarında, hayran olduğu eski bir tıbbi ekipman parçası olduğunu söyledi. Sonra onlara her bir aleti tek tek gösterdi." Başımı salladım. "Yan odada ölmek üzere olan bir kadın olduğunu fark etmeden onun tuhaf biri olduğunu düşünerek gittiler. Hayat nasıl adil olabilir ki?"

Alec geldi. "Öyle değil. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Başımı salladım. Bunu bilmek başka, buna sayısız kez tanık olmak başka bir şeydi. Beni ve Alec'i şimdiye kadar kimse kurtarmamıştı. Artık kendimizi kurtarmanın zamanı gelmişti.

"Hey." Alec beni kollarına çekti. "Eğer herhangi bir noktada bunu kabul etmezsen-"

"Öyleyim," dedim karanlık gözlerinin içine bakarak. "Yani değilim, berbat bir haldeyim," diye alaycı bir şekilde güldüm. "Ve bir şekilde hâlâ iyiyim. Şu anda mı? Bu işi bitirmeyi her şeyden çok istiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Dudaklarımız buluştu ve tüm korku ve endişe uçup gitti. Alec'in kolları bana sarıldığı sürece güçlü olabilirdim.

"İkinizin garip şeylerle ilgilendiğinizi biliyordum." Göz göze geldiğimizde sıırttı. "Sende bir terslik olduğunu hep biliyordum. Tıpkı fahişe annende olduğu gibi."

Boğazım düğümlendi. Alec sinsice yaklaştı ve ağzına bir tomar bez sokarak onu susturdu. Onu çektim.

"Ne yapıyorsun?" Alec sordu.

"Onun çığlığını duymak istiyorum. Her bir ses bana ait."

Alec yüzümü inceledi. "O zaman başlayalım. Ne kadar çabuk bağırır ve konuşmazsa o kadar mutlu olacağım."

"Siz ikiniz bana ne yapacaksınız?" Babam güldü. "İkinizi de iyi tanıyorum. Hatırladınız mı? Her parçanızı gördüm."

Boğazımda safra yükselirken midem bulandı. Mide bulantısı çökerken arkamı döndüm. Alec beni kollarının arasına aldı. Panik yayıldı, nefes nefese kaldığımda derim gerildi.

"Şşşt, sorun yok," diye fısıldadı Alec. "Sana ulaşmaya çalışıyor. Kontrolün sende olduğunu unutma."

Kontrol bende.

Başımı salladım.

Alec alet masasından bir neşter almadan önce beni serbest bıraktı. Ben keskin, tırtıklı bir bıçak aldım. O hassasiyet peşindeydi; ben acı peşindeydim. Babamın yanına geri döndüm ve bıçağı bacağına bastırdım. Bakışlarıma karşılık verdi.

"İyi bir çocuk ol ve gitmeme izin ver, Bailey," dedi, sesi eşit ve sakindi. "Bunu yapmak istemediğini ikimiz de biliyoruz."

Ona gülümsedim. "İşte burada yanılıyorsun. Bunu çok ama çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

Bıçak etini kesti. Acısını içinde tuttu, tepki olarak sadece bir homurtu çıkardı. Sorun değildi. Daha yeni başlamıştık.

Alec bir koltuk çekti ve göğsünü incelemeye başladı. Et ve kana kazınmış yavaş, karmaşık tasarımlara karşı bir ilgisi vardı. *Bir sanatçı olmalıydı.*

Alec'e baktım. "Sence buraya gelmeseydim ne olurdu?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Sen mi?" Alec bunu düşündü ve kesmeye devam etmeden önce bir an durakladı. "Şarkı söylemeyi hep sevmişsindir. Bunun senin kariyerin olduğunu görebiliyorum. Ya da veteriner olabilirdin. Her zaman hayvanları kurtarmaya çalışırdın."

Gülümsedim. "Öyleydim," diye iç geçirdim. "Sonunda *onun* etrafta olmasının bir anlamı olmadığını öğrendim."

Kurtardığım her hayvanın kaçtığını söylemişti bana. Bir gün korkunç gerçeği öğrendim. İşte o zaman babamın bir canavardan daha kötü olduğunu anladım. Çok şeye katlanabilirdim ama çaresiz yaratıkları katletmesi o gün bir parçamı öldürmüştü.

"İkiniz de kendinizi kandırıyorsunuz," diye ısırdı Adam, yüzünde gerginlik okunuyordu. "İkiniz de ben olmasaydım olacağınız yerdesiniz. Şu halinize bir bakın. İkiniz de kafayı yemişsiniz."

Bıçağı bacağına sapladım. Kemiğe sürtündü ve kırıldı ama feryat çığlıklarının sesi buna değerci. Alec ayağa kalktı. Hızlı bir hareketle beni vücuduna doğru çekti. Gerginlik çok fazla olunca ona doğru sarktım.

"Onu küçük küçük parçalara ayırmak istiyorum."

"Yapacağız," diye fısıldadı Alec. "Ne kadar küçük istersen."

Kalbim çok dolu hissetti. Yıllardan beri ilk defa amaçsızca etrafta dolaşan yarı boş bir kabuk değildim. Hayatta olmak için bir sebebim vardı. Birincisi, Adam'ı öldürmek için. İkincisi, Alec'i sevmek. İhtiyacım olan tek amaç buydu.

Alec'ten uzaklaştım ve kırılan bıçağı çekiştirdim. Acı içinde inledi, sergilemeye çalıştığı soğukkanlılığı koruyamıyordu. Gülümsedim. *İşte böyle.*

Alec iyi olduğumdan emin olduktan sonra yerine oturdu. Ben başka bir bıçağı geçerken onun da işe koyulmasına izin verdim. Birlikte dilimledik, kestik ve kalbimiz doyana kadar bıçakladık. Her yeni iz taze bir nefes gibiydi.

"Kahretsin," diye nefes nefese bıçağımı karnından çektim. "Sanırım kendimi biraz fazla kaptırdım."

Alec ona baktı. "Evet, büyük bir şey vurmuşsun." Kaşlarını çatı. "Kanaması var. Üzgünüm."

Başımı salladım. "Özür dileycek bir şey yok. Oyun oynamayı bıraktım. Onun ölmesi için hazırım."

"Siktir git," diye hırıldadı Adam, göğsünde ıslak bir ses fokurduyordu. "İkinizi de sikeyim."

"Kapa çeneni," dedim bıçağımı kalçasına saplayarak. "Ölüyorsun, seni yaşlı kaltak. Bu kadar çabuk olamaz."

Omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Sanki babam hayatımın sonuna kadar üzerimde olacakmış gibi hissediyordum ama özgür olmaya çok yaklaştım.

Alec beni kendine doğru çekti. "? Tüm birlikte?"

"Yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum," diye fısıldadım ağzına karşı. "Belki de hiç olmadığım kadar iyi. Öp beni, lütfen. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum."

Alec tereddüt etmedi. Dudakları dudaklarımla buluştu ve beni o kadar sert ve derin öperken ona sarıldım ki ayak parmaklarım kıvrıldı. Alec'in dili ağzıma girmeden önce alt dudağımda gezindi ve ağzımın her santimine sahip oldu.

"Teşekkür ," diye fısıldadım dudaklarına. "Teşekkür . Teşekkür . Teşekkür ederim."

Alec'e ne kadar minnettar olduğumu nasıl gösterebilirdim? Ona gereken minnettarlığı göstermek için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama deneyebilirdim.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin," diye fısıldadım. "Alec," diye ona baktım, "beni kurtardın."

"Bunu daha önce yapmalıydım."

Başımı salladım. "Geçmiş yok," diye hatırlattım ona. "Şu andan itibaren sadece gelecek hakkında konuşacağız."

"Evet," diye mırıldandı, nefes nefese geri çekilmeden önce ağzı tekrar benimkini yalayıp yuttu. "Umarım bu geleceğin bir parçası olduğunu anlamışsındır. Sensiz olamam."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Benim ona ihtiyaç duyduğum kadar Alec'in de bana ihtiyaç duyması hayallerimin gerçek olmasıydı. Elinin pantolonumun içine girdiğini hissettiğimde vücudumu bir sıcaklık kapladı. Alec sikimi okşadı ve kana bulanmış elinin içinde sertleşmesini sağladı.

Bir inilti serbest kaldı. "Alec."

"Sen benimsin," diye inledi ağzıma karşı. "Artık tamamen benimsin. Seni güvende tutacağım."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Tekrar söyle," diye yalvardım.

Alec pantolonumu kalçalarımın altına yırttı. "Seni güvende tutacağım," dedi. "Çünkü sen bana aitsin."

"Siktir." Serbest kalmakla tehdit eden gözyaşlarımı bastırdım. Daha önce hiç böyle bir rahatlama hissetmemiştim. Bu ezici bir duyguydu. "Göster bana," diye yalvardım kendimi dağılmaktan korumak için. "Burayla ilgili tüm berbat anılarımı değiştir."

Alec beni kıyafetlerimden tamamen sıyırırken tek kelime etmedi. Pantolonundan ve boxerından sikini çıkarmadan önce tişörtünü kafasının üzerinden çekti. Oturduktan sonra beni kucağına çekti.

"Cep," diye mırıldandı. "İçinde küçük bir şişe kayganlaştırıcı var. Yanında her zaman hazırlıklı olmalısın."

Kıkırdadım. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye homurdandı babam, omzumun üzerinden ona dönüp baktığımda gözleri irileşmişti.

Omuz silkdim. "Hepsini daha önce gördün, değil mi?" Sırıtişim büyüdü. "Beni bu hale sen getirdin."

"Bir ucube."

"Ucubenin en iyi türü," diye düzelttim. "Devam et ve öl artık. Gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun ve ben senin kanında Alec'i becermek istiyorum."

"Sen-"

Sözleri boğazında düğümlendi. Son birkaç titrete nefesini almaya çalışırken Alec'in üzerinden kalktım ve yatağa eğildim. Nefes verdi ve bir daha hiç nefes almadı.

"Güle güle baba."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve bir kez daha Alec'in kucağına oturarak kayganlaştırıcıyı ona uzattım. "Beni sik ve ben yürüyemez hale gelene kadar durma."

"Dileğın benim için emirdir."

Kollarımı Alec'in boynuna doladım ve ona baktım. O ikimizi de hazırlarken, arkamızdaki babamın bedenini görmezden geldim. Bunun yerine Alec'e ve kalbimin onun için nasıl çarptığına odaklandım.

BÖLÜM 17

ALEC

Bailey'i yutmak istiyordum. Bekleyen sikime sürtünürken nefesimi içime ve huu içinde ona baktım. Baından beri bunu gerçekten yapıp yapamayacağından ve babasını öldürüp ldremeyeceğinden emin değildim. Bir saniye bile düşünmeden yaptı. Canının yandığını biliyordum, bunu yüzünde görebiliyordum. Daha sonra, muhtemelen içine yerletiğinde yıkılacaktı, ama şimdilik soğuktu.

Ve yakışıklı.

Küçük vey kardeşim bymt. Geldiği nokta için ona hayrandım. Ve imdi, ben de ona takıntılıydım.

Daha çok takıntılıydım. Ona olan ilgim hiç , değil mi?

Bu konuda kendimle savaşmaya çalıştım ama gerçek u ki Bailey çok uzun zamandır benim tüm dnyamdı. Onu terk ettiğimi düşündüğünde bile, iyi olduğundan emin olmak için her hareketini izliyordum. Onun yeni birine dönüşmesini izledim ve şimdi bunu tekrar grebilecektim.

"Lütfen," diye fısıldadı Bailey. "Sikini içime sok. Artık düşünmek istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Hızla ayağa kalktım. Bailey'nin kolları boynuma dolandı, onu vücuduma yaslayıp dengede tutarken gözleri fal taı gibi açıldı. Aramıza uzandım ve bacakları belime sıkıca sarılırken onu sikimin üzerine yatırdım.

"Evet." Bailey iç çekerken başı geriye düştü. "Ne zaman içime , doğru hissettiriyor."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Bailey hevesli kalçalarını yuvarlarken sikim daha da içeri kaydı. Gülümsedim. *Her zaman çok açgözlüdür.* Yine de onu suçlayamazdım. Bunca zaman ayrı kaldıktan sonra o da benim kadar yalnızlık çekiyor . vücudunu doyurmak bize ait olduğumuz yeri hissettiriyordu.

Bailey'i sikimin üzerinde zıplattım ve o da nefesini içine çekti. Tekrar aşağı indiğinde çıkardığı inilti taşaklarımda hissedene kadar derinleşti. Dudaklarımız buluştu, dillerimiz çarpışırken, Adam'la boğuşuktan sonra kalan tüm gücümü kullanarak onu ayakta becerdim. Bailey yardım etti, daha fazlası için yalvarırken istekli kalçaları yukarı ve aşağı hareket ediyordu.

"Hadi," diye yalvardı. "Daha fazla. Beni daha sert becer. Bana her şeyi ver, Alec."

"Siktir." Onu yatağa götürdüm ve üzerine bıraktım. "Bekle."

Onu yere sürüklemeyen önce Adam'ı bağlarından kurtarmak için hızlıca çalıştım. Dikkatimi Bailey'e çevirmeden önce gerçekten öldüğünden emin oldum. Elini sikinin etrafına sarmış, o büyük, mavi geyik gözleriyle bana bakarken okşuyordu.

"Kanlar içinde çok iyi görünüyorsun," diye homurdandım, artık kendime engel olamıyordum.

"Bu benim rengim," diye alay etti. "Her zaman öyleydi." Bana bir elini uzattı. "Gel de kıcımı tekrar doldur. Kendimi boş hissediyorum."

Rekor bir sürede ona doğru ilerledim. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz elimi tuttu ve beni kanlı yatağa sürükledi. Kıyafetlerimin geri kalanını yırttım. Sikerim böyle işi. Eğer bunu yapacaksak, kanlı ya da kansız, Bailey'nin her şeyini üzerimde hissetmek istiyordum.

Sikim tekrar Bailey'nin içine girdi ve inledi. Onu becerirken tırnaklarım etime batıyordu. Vücutlarımız birbirine o kadar yakındı ki

etinin sıcaklığını hissediyor ve ben onun dar, sıcak deliğini sikerken çaresizce saklamaya çalıştığı küçük iniltileri duyuyordum.

"Alec."

"Adımı inletmeye devam et," diye inledim, ağzım boynuna gidip öpücük ve ısırık izleri bıraktı. "Kahretsin, buna bayılıyorum."

Vücutlarımız sıcak, kaygan kanın içinde birlikte kıvranıyordu. Çabucak soğuyacağını biliyordum, bu yüzden yapabiliyorken her anın tadını çıkarmak istedim. Bailey mutluluktan uçmuş görünüyordu, bana sırtıırken gözleri cam gibiydi.

Kıkırdadım. "Sakin ol. Deli gibi görünüyorsun."

"Umurumda değil," diye güldü. "Özgürüz, Alec. Siktir, !"

Sevinci bulaşıcıydı. İçime yayılırken bacaklarını tuttum, geriye ittim ve onu kendime doğru açtım. Üvey kardeşimin sikimin etrafına sarılmış sıkı, sıcak deliğinin hissinde kendimi boğarak ona çarptım.

Bailey yine de bunu kabul etmeyecekti. Bir süre sonra bir elini göğsüme ve ben de ona izin verdim. Kalçalarımın üzerine oturdu, nefes nefese bana bakarken sikime bindi. Gözlerindeki bakışı sadece aşk olarak tanımlayabilirdim.

Kana bulanmış ellerim önce sırtında, sonra da dolgun kıkında gezindi. Yanaklarını kavradım, içine girerken onları birbirinden ayırdım.

"Seni seviyorum," dedim, kelimeler o kadar kolay döküldü ki beni bile şaşırttı.

Bailey dondu kaldı. "Ne?"

Onu kucağımdan fırlattım ve karnının üzerine ittim. Şu anda, onu ne kadar önemseydiğimi itiraf ederken bana bakan o büyük, mavi gözlere dayanamıyordum. Duygularım hakkında açıkça konuşabilmem için önümde uzun bir yol vardı. Belki de birinin bana dokunulmasını arzuladığım şekilde dokunmasına izin vermekte de aynı derecede zorlanacaktım. Ama şu anda bunu Bailey'e vermek . Vermek zorundaydım, çünkü vermezsem patlayacaktım.

Kalçalarını tutarak havaya kaldırdım. Bana doğru geri çekilirken inledi. Hiç tereddüt etmeden Bailey'nin içine girdim. Bu noktada onun içinde yaşamak tercih edilebilirdi.

"Seni seviyorum," diye homurdandım ve ileri atılarak onun dar deliğini kendim için talep ettim. "Kahretsin, seni o kadar çok seviyorum ki Bailey. Eğer beni terk edersen seni avlamak ve çıplak ellerimle parçalara ayırmak zorunda kalırım."

Bailey inledi. "Senden istediğim şey bu," dedi omzunun üzerinden bakarken. "Bana her zaman verdiğin o saçmalık, duvarlar ve kapalı olmak? Bundan nefret ediyorum. Bana bu yanını ver. Her zaman."

Kaşlarımı çattım. "Seni asla korkutmak istemem ama içten içe ben buyum. Onu gördüğünde hep endişelenmişimdir..."

Devam edemeyerek sözümü yarıda kestim. Gerçek şu ki, maskemin altında gerçekten de Bailey'i korkutup kaçırmaktan korkuyordum. İsteddiği kadar çılgın olabilirdi, bu asla onu terk etmeme ya da ona olan sevgimde tereddüt etmeme neden olmazdı. Ancak, ne kadar derin, karanlık ve berbat olabileceğimi biliyordum. Bunu görüp kaçmasını istemedim.

"Hiçbir şey seni terk etmeme neden olamaz," dedi Bailey, düşüncelerimi yarıda keserek. Kanlı elini bana doğru uzattı. "Beni korkut, umurumda değil. Hiçbir yere gitmiyorum." Gülümsedi ve ben nasıl nefes alacağımı unuttum. "Seni seviyorum."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Bailey'e baktım. Daha fazla dayanamadan önce birbirimize bakarken parmaklarım onunkilere dolandı.

Bailey'nin kalçalarını kavradım ve kabaca içine girdim. Sikimin üzerinde zıplarken nefesi kesildi, her inleyişi çaresizce bir yalvarış gibiydi ve ben bunu hemen görmezden geldim. Bailey benimdi. Bana onu korkutmamı söylemişti ve ben de korkutacaktım. Hayatımızın her günü ona gerçek beni göstermeye çalışacaktım.

için çok geç.

"Bunu senin istediğini unutma," diye inledim. "Sakın benden kaçmaya kalkma."

"Eğer yaparsam, boğazımı kesmek için iznin var," diye inledi.

"Senin lanet olası iznine ihtiyacım yok," dedim, parmaklarım başını geriye çekmek için saçlarına gitti. "Beni sevdiğini söylemen yeter de artar bile. Artık sana sahibim."

Bailey sertçe başını salladı. "Her zaman ."

Gözlerine bir kez baktığımda bunun gerçek olduğunu anladım. Onu tekrar sırt üstü yatıracak kadar uzun süre çektim. Bailey'e olabildiğince yakın olmam gerekiyordu. Aletim onun her santimini doldurdu ve ben ona sert ve hızlı bir şekilde girerken bana gülümsedi.

Altımda kıvranırken parmaklarım meme uçlarıyla oynuyor, çekiştiriyor ve büküyordu. Öpüşmelerimiz daha derin, daha ateşli bir hal aldı ve ben kontrolümü kaybetmenin eşiğine gelmişim. Görünüşe göre Bailey tam oradaydı çünkü gövdeyi sıcak, kalın bir dölle kapladı. Sikimi sarsarak dışarı çektim. Etim elimden akan kanla süslenmişti. Bu manzara beni daha da ateşledi. Bailey'nin karnının her tarafına boşaldım, akıntı boynuna kadar ulaştı. Bir parmağını içinden geçirdi, yaladı ve inledi.

"Tadın cennet gibi."

Kolundan tuttum ve onu bedenime doğru çektim. "Beni tekrar sevdiğini söyle."

Bailey gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ayıldıkça gülümsemesi kayboldu. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor."

Tatmin olana kadar yüz kere daha söylemesi için onu zorlamak istedim. Ancak kan kurumaya başlamıştı, yapış yapış olmuşum ve bu döngüye takılıp kalırsam bir sonraki adımda yapmamız gerekenlere odaklanamayacağımı biliyordum.

"zamanı," diye fısıldadım. Bailey inledi. "Temizlikten nefret ediyorum."

"İsteddiğini biliyorum," dedim saçlarını kulağının arkasına iterek. "Bu işi ne kadar çabuk halledersek, bu cehennem çukuruna bir daha asla dönmek zorunda kalmayız."

Başını öne eğdi. "Ne yapacağız?" "Her şeyi yakıp yıkacağız."

"Her şeyi aldın mı?"

Bailey başını salladı. "Evet." Arabanın kapısını çarptı ve bana doğru yürüdü. Kolunu benim koluma dolayarak eve baktı. "Vedalaştığımızı inanamıyorum."

Aşağıya baktım. Yüzünde hemen rahatlatmak ve sakinleştirmek istediğim bir hüznün vardı. Ancak bunun çözüm olmadığını biliyordum. Bailey bu olaydan dolayı acı çekecek ve sonra iyileşecekti. Onun yanında olabilir, ona yol gösterebilirdim ama bu acısını dindiremezdim.

"Ben hazırım," dedim sessizce. "Burası yıllardır kâbuslarıma giriyor. Seninle her şeye yeniden başlamaya hazırım."

Bailey dönüp bana baktı. Dolgun pembe dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. Bu inatçı, güçlü, kararlı adam, artık beni tüketmelerine izin vermek yerine burada şeytanlarımla yüzleşmemin sebebiydi.

"Yap şunu," diye fısıldadı. "Lütfen."

Başımı salladım. "Burası bana çok şey yaptı ama sen çok daha fazla acı çektin. Adam senin babandı. Sana benden daha iyi davranması gerekirdi ama öyle ." Bir kitap dolusu kibrit uzattım. "Bu bağı koparacak kişi sen olmalısın. Öldür onu."

Bailey çekingen bir tavırla kibrit kutusunu aldı ve evin merdivenlerine doğru yürüdü. Onun yumuşak, kırılgan tarafını görmek, alıngan, dik başlı tarafını izlemek kadar ilgi çekiciydi. O sürekli evrim geçiren bir adamdı. Onunla birlikte gelen tüm iniş ve çıkışlarda yanında olmak istedim.

Bir kibrit çaktı ve kitaba doğru tuttu. Kitap alevler içinde kalınca bir adım daha attı ve kibriti evin içine fırlattı. Kullandığım hızlandırıcı sayesinde küçük alevler hızla bir cehenneme dönüşmeden önce içeride ateş titriyordu.

"Gitme zamanı, bebeğim."

Bailey sözlerimi duyunca canlandı. Kolumun altına girdi ve ben de onu arabanın yolcu koltuğuna götürdüm. O arabaya bindiğinde, ben de koşarak sürücü tarafına geçtim ve içeri süzıldüm. Bailey gözlerini eve dikti.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Olabildiğim kadar iyiyim." Bakışlarını büyüyen cehennemden ayırdı ve onun yerine bana baktı. "Sen mi?"

"Daha iyi," dedim, ilk kez hissederek. "Çok uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim. Hadi eve gidelim."

Bailey'i kendime çektim. Ben onu sert ve derin bir şekilde öperken o da elini göğsüme koydu. Ayrıldığımızda arabayı vitesle taktım ve bir zamanlar evim dediğim yerden uzaklaştım. Yolda ilerlerken dikiz aynasına bakma zahmetine girmedim.

Yeni başlangıçlara hazırdım.

BÖLÜM 18

BA LEYİ

Kollarımda bir yığın kirli amaşııı dengeledim. Onları amaşııı makinesine attıktan sonra bir kapsül yerleştirdim ve makineyi çalıştırdım. Alec'in derli toplu küçük amaşııı odasına bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bu gerçekten benim hayatım mı?

Benim için her şey değişmişti ve hâlâ bunun şaşkınlığı içindeydim. Babamı öldürdükten bir hafta sonra kimse peşimizden gelmemiştı. Şeriften bir telefon almıştıım ama enkazda yanmış cesedini bulduklarında kaza olduğuna karar verdiler ve kaybım için üzgün olduklarını söylediler.

Gerçek şu ki, bundan daha fazlası olduğunu bildiklerinden oldukça emindim. Bununla birlikte, babam uzun süredir toplumumuz için bir tehditti. Ona bir şey isnat edemesek bile, o evin etrafındaki söylentiler orman yangını gibi yayılmıştı. İnsanlar cesaret edemedikleri sürece önünden bile geçmezlerdi. Artık o ev yoktu ve bu da topluma rahat bir nefes aldırmalıydı.

Beni çok rahatlattığını biliyorum.

Kollar belime dolandı. Alec'in tutuşuyla rahatlamadan önce sıçradım. "Beni korkuttun."

"Ne düşünüyordun ki? Sadece amaşııı makinesine bakıyordun."

İçimi çektim. "Diğer ayakkabının düşeceğini ve babamı öldürdüğüm için kendimi kötü hissedeceğimi düşünüp duruyorum."

"Ve?" Alec endişeyle sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Ağırlığının beni ezmesini bekliyorum ama tek hissedebildiğim özgürlük. Sanki yıllarca boğulduktan sonra yeniden nefes alabiliyormuşum gibi."

Alec yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sevindim," diye iç geçirdi. "Ben de senin için endişeleniyordum ama iyi idare ediyorsun."

"Başka ne seçeneğim var ki?" Ona gülümsemek için kollarının arasında döndüm. "Her şeyden çok geleceğimiz için endişeleniyorum."

"Ben de."

Alec'ten hızlıca bir öpücük daha aldıktan sonra kenara koyduğum temiz giysileri . Onları Alec'in sevdiği şekilde katlamalı, asmalı ve kaldırmalıydım. *Şu halime bak, evcimen ve perişan değilim. Çok iyiyim.*

"Kurutucudan çıkarmamı ister misin?" Alec sordu. "Bu harika olur."

"Um, Bailey?"

"Öyle mi?" Sepeti dışarı taşıırken sordum.

Alec elinde başka bir sepetle köşeden döndü. Elini içine soktu, bir gömlek çıkardı ve yumuşak, pembe kumaşı bana gösterirken kaşlarını kaldırdı.

"Beyazların yanına kırmızı bir şey mi attın?"

Gözlerimi kırptım ve sonra nefesim kesildi. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Hayır," diye inledim tişörtü ondan alırken. Sepeti karıştırıp geçen gün aldığım yeni kapüşonluyu çıkardım. "Onu oraya attığımı unutmuşum. Lanet olsun."

" yok," dedi.

"Hayır," diye başımı salladım. "Öyle değil. Sadece kendimi toparladığımı hissediyordum."

"Hey, kes şunu." Alec beni kollarına çekti. "Bunun için üzölmene gerek yok. Bu küçük bir şey. Ayrıca, pembeyi kim sevmez ki?"

"Sen," diye işaret ettim ve sonra yüzümü buruşturdum. "Ve ben."

Alec kıkırdadı, kahkahasının derin güröltüsü göğsünde titreşiyordu. Elimi uzattım ve oraya koydum. Kalp atışları parmak uçlarıımın altında titriyordu. Onu daha fazla dinleyebilmek için gözlerimi kapattım.

"Hatalar olur," dedi. "Deniyor olman benim için her şey demek. Ayrıca, sen olmasan tüm bunları tek başıma yapıyor olurdum. Bana yardım etmek için burada olman hoşuma gidiyor."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Kendi kişisel ev hanımım olması gibi bir şey."

Yumruğumu sıktım ve Alec'in göğsüne indirdim. Geri çekildi, öksürdü ve güldü.

"Ben bir erkeğim," diye homurdandım.

"Biliyorum, biliyorum." Beni tekrar kollarının arasına aldı. "Özür dilerim, elimde değildi. Çok üzgün görünüyordun."

Ona tekrar yumruk attım, öncekinden çok daha hafıftı. "Pislik."

"Göt deliğın," diye fısıldadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Ve sen benim olduğun için, seni daha iyi hissettirmek benim işim."

Alec beni kaldırdı ve bacaklarıımı beline dolamadan önce bir çığlık attım. Beni mutfığa taşıdı ve masanın üzerine oturttu. "Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Tatlı, sadist, küçük üvey kardeşimi mutlu etmek."

İnledim. "Bu konuyu açmaya bayılıyorsun. Pis ucube."

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, o zaman bu ne?" diye sordu, ereksiyonumu yakalayıp sıkıca kavrayarak. "Hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

Bakışlarıımı ondan kaçırarak kıvrandım. Kahkahası durumu daha da kötüleştirdi. Alec bir elini göğsüme soktu ve ben de masanın üzerine devrildim. Hızla çalışarak pantolonumu sertleşen sikimi ve taşaklarıımı ortaya çıkaracak kadar indirdi.

Alec'in şeytani sırtışı taşaklarımın gerilmesine neden oldu. Onları avuçlamak için uzandım ama elimi itti. Eğilerek beni ağzına aldı. Dili sikimin üzerinde tabandan uca kadar gezindi ve sonra tekrar geri döndü. Alec taşaklarımı yalayarak aşağı indi. Ben soğuk ahşap masanın üzerinde kıvranırken o da taşaklarımı ağzının içinde evirip çevirerek birbiri ardına emdi.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadım, ellerimi saçlarının arasına sokarak. "Evet, aynen böyle."

Alec geri geldi ve sikimi tek seferde yuttu. İnledim, açlıkla daha fazlasını ararken yukarı doğru ittim. Vücudumun her santimi ısınmıştı.

"İçine," diye mırıldandım Alec daha sert emerken, başı aşağı yukarı sallanırken yanaklarını içeri çekti. "Lütfen Alec, içine bir şey koy."

Duyulabilir bir patlamayla ağzını sikimden çekti. "Hemen döneceğim."

Dirseklerimin üzerine fırladım. "Nereye gidiyorsun?"

Başparmağıyla omzunu işaret etti. "almak için."

Başımı salladım. "Hayır, gitme," diye nefes nefese kaldım. "Tükürüğünü kullan. Bunu kaldırabilirim." Endişeli görüldüğünde dudağımı ısırdım ve gerçeği ağzımdan kaçırdım. "Biraz acıtması hoşuma gidiyor. Birkaç parmak yeter."

Alec geri dönerken başını salladı. Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Ne kadar pis bir sürtüksün sen."

Karıncalanmalar. Vücudumda havai fişekler gibi patladılar ve tek gereken Alec'in birkaç kelimesiydi.

Geri çekildi ve doğruldu. Alec ustalıklı hareket ederek beni kısa sürede kıyafetlerimden sıyırdı. Beni tekrar sırtüstü yatırdı. O bacaklarımı kaldırırken ben yukarı uzandım, meme uçlarımla oynadım.

Bu sefer Alec'in sıcak, ıslak dili deliğime daldı. Nefesim kesildi, kalçalarım kalktı. Çok fazla hareket etmeye çalıştığımda beni tutmak için bir elini onların üzerinde tuttu. Daha derine daldı, ben gözlerimi kapatıp ayak parmaklarımı kıvrandıran zevke teslim olurken ağzımdan inilti çıkarırmaya zorladı.

Alec hava almak için ayağa kalktı ama yanaklarımı ayırıp deliğime tükürmeden önce değil. Kıvrak parmakları giriş deliğimin üzerinden geçti. İçgüdüsel olarak nefesimi tuttum. Bana sırttı, o muzip bakışı kalbimin kontrolden çıkmasına neden oldu. *Onu böyle görmekten asla bıkmayacağım.*

"Hazır mısın?" diye sordu.

Sertçe başımı salladım. "Lütfen, sik beni."

Alec inledi. "Sen böyle iyi bir sürtük gibi yalvarırken nasıl yalvarmam?"

Parmaklarını içime soktuğunda vücudumda aşağı yukarı ürpermeler oldu. Bir, iki, üç içeri girdi, duvarlarıma süttü. Daha fazla bastırdı.

Zevkle inlediğimde, meme uçlarımı eskisinden daha sert bir şekilde çekiştirerek, dudaklarını tekrar ağrıyan sikimin etrafına sardı. Alec kendini tutmadı. Başı aşağı yukarı sallanıyor, dili etimin üzerinde dönüyordu. Başını emdi, bana bakarken yarığımı dilledi.

"Ağzın yasadışı olmalı," diye mırıldandım. "Daha fazla. Boşalmak istiyorum," diye yalvardım. "Buna çok ihtiyacım var. Tanrım, ben-"

Parmaklarını prostatıma bastırırken kelimeler beynimden kayboldu. Alec baskı uyguladı. Beni boğazının derinliklerine götürürken yerimi okşarken yıldızları gördüm. Mırıldandı, titreşimler doğrudan taşaklarıma ulaşıyordu.

O kadar sert boşalmıştım ki sesimi bile çıkaramıyordum. Spermiler Alec'in ağzına sıçradı ama onu izleyemedim bile. İçimden akıp giden zevk dalgasına kendimi kaptırmıştım ve beni boş kafalı bir hiç kütlesine dönüştürmüştü.

Gerçeklik tekrar odaklandığında, Alec ayağa kalkmış kıyafetlerini düzeltiyordu. Masanın üzerinden eğilip derin bir öpücükle ağzımı almadan önce bana gülümsedi. Dili benimkine doğru kaydı. Dölün hafif, tuzlu tadı damağımda kaldı ve ikimizin birbirine karışmış halini daha fazla tatmak isteyerek dilini emdim.

Alec geri çekildi. "Beni hala seviyor musun?"

Kalbim sızladı. Saçlarını avuçladım. Alec bağırdı ama ben tutmaya devam ettim, tırnaklarım kafa derisine batıyordu.

"Sen benimsin. Ve her zaman *benim* olacaksın," dedim. "Tabii ki bu seni sevdiğim anlamına geliyor. Seni başka hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum."

"Bunu bana her gün söylemene ihtiyacım olacak," diye fısıldadı Alec. "Ne kadar kapalı olursam olayım ya da seni ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam çalışayım."

Elim yanağını okşamak için aşağı kaydı. "Tabii ki. Kardeşler ne içindir?"

Alec bir kahkaha patlattı. "Sapık." İç baldırıma bir tokat atarak bir inilti çıkardı. "Gel hadi. Kalan işlerimizi halledelim."

Elimi tuttuğunda doğruldum. Ancak ayaklarım yere değdiği anda kendimi yeni doğmuş yavru bir zürafa gibi hissettim. Bacaklarım titredi ve destek için ona tutundum.

"Lanet . Beni parmaklamana gerek yoktu."

Sırıttı. "Sanırım ikimiz de yaptığımızı biliyoruz." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Tekrar yapmak ister misin?"

Onun tarafından becerildikten sonra hayır demem gerektiğini biliyordum ama her şeyi yeniden yapmaya hazırdım. Ben Alec'e bakarken o da bana gülümsedi.

Bizi bir araya getiren şey için teşekkür ederim. Tanrım, daha mutlu olamazdım.

EPILOgUE

ALEC

İki Ay Sonra

Kağıtlarımı bir kenara ittim ve dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım. Bailey bodrumda en yeni oyuncağı üzerinde çalışıyordu. Babasını öldürdükten sonra bir değişiklik yapmaya karar verdik. Artık sokaktan kaçırılan masumlar olmayacaktı. Ancak New York'un iyi yanı, pek çok pisliğin yanına kâr kalan pek çok kötü adam olmasıydı.

Şu anda yatağa bağlı olan adam bunun en iyi örneği idi. Bir değil, iki kez paçayı kurtarmış bir seri tecavüzcüydü. Hepsi de babasının parası sayesinde.

Bu onu mükemmel bir kurban yaptı. Bailey ve benim onunla hiçbir bağımız yoktu. Ölümünün bize geri dönmesinin bir yolu yoktu. Ve bu tam da ihtiyacımız olan şeydi. İki ay boyunca birbirimize o kadar sarılmıştık ki kan ve ölüm olmadan yaşayabileceğimizi düşünmüştük. Meğer bu çok derinlere işlemiş. Bir kavgadan sonra, neye ihtiyacımız olduğunu biliyorduk.

Taze kan.

Bailey adama sarılıp ona aldığım yeni kelebek bıçağıyla alay ederken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Mavi çelik ışıkların altında parıldıyordu. Bailey'nin safir gözlerine uyuyordu.

Kapı çalma sesiyle dikkatim dağıldı. Ön kapının yanına monte edilmiş başka bir kameraya geçtim. İnledim.

"Kahretsin."

Clark. Bir buçuk ay boyunca ondan uzak durdum. Bir gün sınıfa gelmeyi bıraktı. Bunu hayatına devam ettiğine dair bir işaret olarak almıştım ama görünüşe göre yanılmışım. Bana karşı sağlıksız bir saplantısı vardı. Başta, boş vermiştim. Şimdi ise kapımda dikilmiş, vahşi ve şüpheli görünüyordu. Bir ayaktan diğerine geçerken gözleri etrafta geziniyordu.

"Ne istiyorsun lan?" Mırıldandım.

Kendimi ofis koltuğumdan sürükleyerek kaldırdım ve yavaşça aşağıya indim. Kapıyı açtığımda gözleri etrafa bakmaktan yüzüme kaydı. Nefesini içine çekti.

"Clark," dedim, ses tonumu rahat tutmaya çalışarak. "Burada ne işin var? Haftalardır senden haber alan yok!"

Bir adım daha yaklaştı, hemen alanımı işgal etti. Geri çekilmemek ya da onu kendimden uzaklaştırmamak için her şeyimi verdim. Bana dokunmasına izin verilen tek bir kişi vardı ve o da Clark değildi.

"Neredeydin?" diye tısladı. "Eve gitmedin. Kontrol ettim!"

Omzunun üzerinden baktım. Neyse ki güneş saatler önce batmıştı. Komşularımın çoğunun sabahın erken saatlerinde başlayan işleri vardı, bu da sokağımı sessiz ve ıssız bırakıyordu. Bakışlarım tekrar Clark'a kaydı.

"Meşguldüm," dedim. "Sonra üniversiteye geri döndüm ama orada değildin."

Ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırdı. "Seni aklımdan çıkarmaya çalıştım," diye mırıldandı. "Yapamadım." Clark bana baktı. "Neler oluyor? Hâlâ o adamla takıldığını biliyorum. Üvey kardeşin, değil mi?" Kaşlarını çatı. "Üvey babanın bir yangında öldüğünü duydum."

Sertleştim. "Evet, uyarıldım."

"Sence bu şüpheli değil mi?" diye sordu. "Tam o adam ortaya çıktığında, birdenbire babası öldü mü?" Clark başını salladı. "Ben de seni öldürmeye çalışacağından korkuyordum."

Gözüm seğirdi. *Çok fazla meraklı davranıyorsun. Hayatıma burnunu sokarak ne yapıyorsun? Onu yakalamak, ellerimi boğazına dolamak ve canı çıkana kadar sıkmak istedim. Soğukkanlılığımyı korumalıyım. Sakinleşmeli ve düşünmeliyim.*

"Ben iyiyim," dedim ve ona doğru uzandım. "İçeri gel. Yorgun görünüyorsun."

Clark bana bakmadan önce bir kez daha etrafına göz gezdirdi. Hayranlık ve köpek yavrusu gözlü ifade, bunun tam olarak neyle ilgili olduğunu anlamamı sağladı. Clark'a biraz ilgi göstermişim. Adam da karşılığında kendini kaybetmişti.

"Emin misin?" Clark sordu. Uzandı, eli göğsümde duruyordu. "Yapmalı mıyım bilmiyorum..."

Onu rahatlatmaya çalışarak gülümsedim. "Güven bana, sorun yok. Artık benim asistanım değilsin." Göz kırptım. "Sadece bir fincan kahve içip konuşacağız."

Clark'ın tüm savunması çöktü. Eşikten içeri adımını attı. Yarım düzine kilidi atarak kapıyı arkamızdan kapattım.

Görünüşe göre kendine küçük bir takıntı edinmiş. Hayallerini gerçekleştirme zamanı.

Eğer Clark geri çekilmeyecekse ve açıkça çok şey biliyorsa, onunla başa çıkmak zorunda kalacaktım. Nasıl uygun görürsem.

"Burada olduğunu bilen var mı?" Kahve makinesini açıp içine taze telve attım. Omzumun üzerinden baktım. "Çok geç geldin."

Clark mikrodalgaın üzerindeki saate baktı. "Kahretsin. Birkaç kadeh içki içtim ve düşünmeden buraya geldim."

Kaşlarımı çattım. "Nerede yaşadığımı bilmene şaşırdım."

Clark'ın yanakları kızardı. "Bir süre önce okuldaki ödevlerinizden birinden öğrendim. Kullanmak için bir neden olması ihtimaline karşı bilgiyi bir kenara sakladım." Şakağına vurdu. "Gerçekten iyi bir hafızam var."

"Bunu görebiliyorum."

Bana biraz uzun süre baktığında ona gülümsedim. Arkamı dönerek bir kupa, krema ve şeker aldım.

"Hatırlayamıyorum. Şehirde aileniz var mı? Senin için birini arayayım mı?" Kendimi konuşmanın içinde hissederek sordum. "Yoksa bir oda arkadaşını aramamı mı tercih edersin? Erkek arkadaşını mı?"

Clark başını salladı. "Bunların hiçbirisi bende yok," dedi. "Tek başıma yaşıyorum ama son bir aydır minibüsümdeyim." Omuz silktilti. "Ailem öldü. Bunu biliyorsun."

Doğru, araba kazası. Clark bana bundan yıllar önce bahsetmişti ama ben pek farkına varmadan aklımın bir köşesine atmıştım. Söylediği her şey benim için iyi haberdı. Kimse onu özlemeyecekti.

"Özür dilerim," dedim dönüp kahve fincanını yanıma alırken. "Burada işler çok yoğun. Keşke evini geri alsan ve o ölüm tuzağı minibüsten kurtulsan."

Bana gülümsedi. "Seni takip etmek istedim. Sana onun kötü haber olduğunu göstermek istedim. Appleton'a gidene kadar onun senin üvey kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Başımı öne eğdim. "Oralı olduğumu nereden biliyorsun?"

"Biraz araştırma yaptım. Biraz zaman aldı ama anladım."

Clark bakışlarımı kaçırdı. Geçmişimi nasıl öğrenmiş olursa olsun, bu basit bir araştırma değildi. Bunu onda görebiliyordum. Evimdeki eşyaların yerlerinin değiştirildiğini, nesnelerin yerlerinin değiştirildiğini fark ettiğim zamanı düşündüm. Bailey'nin temizlik yaptığını sanmıştım ama şimdi Clark olduğundan emindim.

Siktiğimin saksocusu.

Evime girmişti. O pislik mahremiyetimi ihlal etmişti ve bana tamamen çok yakındı.

"Kızgın mısın?" Clark sordu, iri gözleri endişeyle bulutlanmıştı. "Sadece senin için endişeleniyordum."

"Hayır," dedim ve aramızdaki mesafeyi hızla kapattım. "Hiç de kızgın değilim. Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Hayatını riske atacak kadar beni önemseyen birine sahip olduğum için gerçekten minnettarım."

Clark gözlerini kırıştırmadan önce gülümsedi. "Hayatlarını riske atmak mı?"

"Evet," diye cevap verdim, elim yanağında geziniyordu. "Evime geliyorsun, beni takip ediyorsun, başımın oluyorsun!" Tırnaklarımı yanağına geçirerek tersledim. "Nefes almaktan gerçekten nefret ediyor olmalısın."

Clark'ın gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi. Sarsıldı, elimden kurtulmaya çalıştı ama tırnaklarımı daha derine batırarak kan akıttım. Boncuklandı, parmaklarımdan aşağı yuvarlandı, sonra yere damladı.

"Bailey burayı temizlemek için o kadar uğraştıktan sonra şimdi de ortalığı kirletiyorsunuz."

"A-Alec," diye kekeledi. "Lütfen, bırak gideyim. Beni incitiyorsun." "Seni incitmeye başlamadım."

"Şuna bakın!" Bailey kıkırdadı. Ona tekrar baktım. Kan yanağına bulaşmış, damlacıklar vücudunu süslüyordu. "Clark, değil mi?"

"Kanı aşağıda tutman gerekiyor," diye hatırlattım ona.

Bailey kolunu benimkine doladı. "Dahili telefonda biriyle konuştuğunu duydum ve neler olduğunu görmek istedim." Clark'a daha yakından baktı. "O sesi tanıdığımı biliyordum."

"Onu istiyor musun?" Ben sordum.

Bailey'nin gözleri parladı. "Onu bana mı vereceksin?"

"Evet, neden olmasın?" Omuz silktim. "Hayatımızı didik didik ediyordu." "Gördün mü? Sana onun bir pislik olduğunu söylemiştim."

Bir elimi uzattım ve Bailey'i kendime doğru çektim. "Evet, evet haklıydın." Onu sertçe öptüm. Dudaklarımda titreşen inilti vücudumu ateşe verdi. "Kendini beğenmiş küçük bir pislik olma."

"Olacağım," diye fısıldadı bana doğru, bir parmağını göğsüme sokarken.
"Çünkü haklıydım," dedi, her kelimeyi bir yumrukla noktalayarak.

"Bir kez daha yaparsan, avı kendime saklarım."

Bailey parmağını hızla çekti. "Özür dilerim."

"Bu daha iyi." Sırıttım. "Bana oynamam için şey bıraktın mı?"

"Üzgünüm," diye omuz silkti.

İnledim. "Harika. Sanırım bununla birlikte oynayacağız."

"Sen neden bahsediyorsun?" Clark ağzından kaçırıldı, gözleri aramızda çılgınca bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Sakın bana dokunma!"

Sandalyesinden sıçradı. Yere çarparak devrildi. Bailey ve ben, ikimiz de üzerine atılmadan önce birbirimize baktık. Clark'ın tüm tekmelemeleri, çırpınmaları ve çığlık atma girişimleri boşunaydı. Ağzını daha derine soktum ve Bailey Clark'ın başını yana çekti, eli bir avuç saçına dolanmıştı.

"Alıngan," diye Bailey. "Eğlenceli olacak."

Bailey el ve ayak bileklerini ustalıkla birbirine bağladı. Clark tamamen bağlandıktan sonra eğildim, onu omzuma attım ve tekrar ayağa kalktım.

"Gördün mü? Sana aramızda bir şey olmadığını söylemiştim."

Bailey gözlerini devirdi. "Mesajlarına her zaman cevap verdiğine göre beni kandırabilirdin."

"*Bunu* engellemeye çalışıyordum," dedim bir elimi etrafımızda sallayarak.
"Ama yine de oldu."

"Oh iyi. Yeni avları severim."

Başımı salladım. "Güven bana. Bunun fazlasıyla farkındayım."

Bailey merdivenlerin başında durdu ve arkasını döndü. Ayak parmaklarının ucunda yukarı çıktı. Yavaşça beni öptü. Dudaklarımız birlikte hareket ettikçe, adamı kollarımın arasına alıp Bailey'i acımasızca becermek istiyordum.

"Seni seviyorum, Alec," diye fısıldadı. "Ve bu hediyeyi seviyorum." Benim sırtışıma da onunkiyle eşleşti. "Ben de seni seviyorum."

Clark bağırp omzumda kıvrılırken ben de Bailey'i bodruma kadar takip ettim. Birlikte karanlığa doğru inerken kalbim sıkıştı. Birden, Bailey'e daha önce ne vermek istediğimi hatırladım.

Clark'ı bağladıktan sonra koşarak yukarı çıktım ve derslerimden sonra aldığım güller ve çikolata kaplı çileklerle geri döndüm. O zaman bile aklımdaki tek şey Bailey'di.

"Sevgililer günün kutlu olsun."

Bailey arkasını döndü ve hediyelere bakarken çenesi düştü. İri gözleri dolmadan önce onları yavaşça aldı.

"Daha önce hiç Sevgililer Günü hediyesi almamıştım," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Onu kollarıma çektim. "Bunu her tatil için değiştirmeyi planlıyorum."

"Kahretsin, beni ağlatacaksın."

Kıkırdadım. İki parmağımı çenesinin altına bastırarak onu öpmeden önce başını yukarı kaldırdım. İnemeleri çöldeki serin su gibiydi.

"Senin için her şeyi yaparım, Bailey. Beni öldürse bile."

"Ölmene izin yok," diye fısıldadı. "Boğazını kesen ben olmadığım sürece."

Göğsüm ısındı. Bailey'nin bu kadar akıldışı ama tatlı bir şey söylemesini beklemiyordum. Topuklarının üzerinde dönmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

"Bak ne benim müthiş erkek arkadaş satın alındı Ben!" o diye haykırdı, Clark'a hediyeleri göstererek.

Kollarımı sıvarken kıkırdadım. Kutuya uzandım ve dudaklarına bir çilek attım. "Oynamadan önce bir ikram."

"Mmm sadece bir tane mi?"

"İşimiz bittiğinde kalanını sana yedireceğim."

Clark'ın boğuk çığlıkları kulaklarıma zar zor geliyordu. Bailey'nin mavi gözlerinde kaybolmuştum.

BENİM OL, KALPSİZ SEVGİLİM.

Onlar için bir üründen başka bir şey olmayan şey, benim için hızla her şey haline geldi. Bir teslimatı almak için ödünç aldığım kamyonla bir depoya gidiyorum. Kamyonun arkası her zaman kilitli kalır ve ne olursa olsun asla içeri bakmam. Bunlar herhangi bir aksilik olmadan uymam gereken kurallar.

Hiçbir şey ters gidemez. Ta ki olana kadar. Genelde karşı koyduğum merak, ıssız bir yerde mahsur kaldığımda galip geliyor. Bir şey dikkatimi kamyonun arkasına çekiyor ve kilidi açtığımda artık geri dönüş yok. Sonunda teslim ettiğim şeyi gördüğümde artık kendime yalan söyleyemem.

Karanlıktan sürünerek çıkan korkmuş, güzel adama bir kez baktığımda tüm kurallar ve ailemin güvenliğine dair vaatler yerle bir oluyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım uzaklaşamıyorum. Sevdiklerimi güvende tutmak için kendime izin verdiğim kalpsiz adam artık çok fazla geliyor ve başladığım işi artık bitiremiyorum. Paxton gerçekten risk almaya değer mi? Onu adamlardan koruyabilir miyim? En önemlisi, onu

Onu kendimden korumak mı? Bu beni denemekten alıkoymayacak. Onu istiyorlar ve istediklerini alana kadar gelmeye devam edecekler.

O ve diğ er herkes çok önemli bir ayrıntıyı unutuyor, onun ait olduğu tek kişi benim.

YAZAR HAKKINDA

Skyler Snow, sapıkça, buharlı MM kitaplarının yazarıdır. İster çağdaş ister paranormal olsun, her zaman endişe, sapkınlık ve her şeyi fetheden bir aşk bulacaksınız.

Skyler yazmaya genç yaşta başladı. Şeflik ya da yazarlık arasında seçim zorunda kaldığında yazarlık kazanıyor. Müzikallere, gerçek suç programlarına, reality TV çılgınlığına ve ister hafif ve kabarık ister karanlık ve çarpık olsun iyi kitaplara büyük ilgi duyuyorlar. Yazmadıkları zamanlarda onları rol yapma oyunları oynarken ve çocuklarıyla takılırken bulabilirsiniz.

[- Skyler Snow](#)

 Facebook simgesi Instagram simgesi BookBub simgesi TikTok
simgesi

MAFYA BABALARI SERİSİ

(Çağdaş Baba Romantizmi)

Kır Beni Baba

Dövüş Beni Baba

İzle Beni Baba

İtaat Et Beni Baba

Yozlaştır Beni

Baba

DAHA FAZLA SKYLER SNOW

Skyler Snow'un neler üzerinde çalıştığından haberdar [olmak için Bültenine](#) .abone olun

 Snow's angles Facebook grubu

Gelin Facebook okuyucu grubuma katılın. Meleklerim zel tanıtımlar ve kapaklara ilk bakışlar alıyor. Hem karanlık kalemimin adı Wren hem de aydınlık kalemimin adı Skyler bu alanı paylaşıyor. Skyler'ın sevdiği hafif ve yumuşaktan, Wren'in karanlık ve ahlaksızlığa kadar çeşitlilik gösterebilir. Kitaplar için gelin ve harika topluluk için kalın.

Facebook Grubu: [Karın Melekleri](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.